

မင်းသိန်း

ငွေထောင်နှိပ်စားမှု

မင်းသိန်း၊ မင်းသိန်း၊ မင်းသိန်း
ရန်ကင်းတောင်ဆရာတော်

BURMESE
CLASSIC

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်
သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း

မင်းသိင်္ခ

မာတိကာ

- (၁) မင်းသိင်္ခ
- (၂) ဇင်ယော်နီ
- (၃) မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

BURMESE
CLASSIC

တောကား နက်လှ၏။ အမြစ်အပွေးထူသော သစ်ပင်
 ဒိုက်ကြီးတို့ကား နေရာအနှံ့ ပေါက်နေ၏။ ပင်စည်သေးသော
 အပင်နှင့် နွယ်ပင်တို့ကား တောကိုပတ်ပတ်ရံထား၏။
 အမျိုးအမည် သိနိုင်ရန်ခက်သော ပန်းတို့ကား တောကို
 အလှဆင်ထား၏။ မဟူရာကဲ့သို့ နက်မှောင်သော ကျောက်
 တုံးကြီးများ၊ ဟင်္သာပဒါးနှင့်ပြိုင်၍ နီဝံသော ကျောက်တုံး
 ကြီးများ ရွှေမှုန်တို့ ကြဲထားသည့်အလား တဖျတ်ဖျတ်
 လက်နေသည့် ရွှေငုံကျောက်တုံးကြီးများ၊ မည်သည့်အလှပျ
 မဆင်နိုင်သော်လည်း ရင့်ကျက်မှုနှင့် ဂုဏ်ယူနိုင်သည့်

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၈)

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများသည်လည်း တောအနံ့ရှိနေ၏။

ထို့အပြင် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုသည် တစ်နေရာမှ ကွေ့ပတ်၍လာပြီးလျှင် ထိုတောအတွင်းသို့ ဝင်၏။ ထိုနောက် တော၏ခါးလည်မှဖြတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။ အရောင်အသွေးစုံလှသော ငှက်တို့လည်း တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးလူးကာ တွန်ကျူးနေကြ၏။ အအုပ်၊ အသင်းနှင့် နေတတ်သော ငှက်တို့သည်လည်း အုပ်ဖွဲ့ကာ ပျံသန်းနေလေ၏။ ထိုတောတွင် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ အမြောက်အမြား ရှိ၏။

ထိုအမြောက်အမြားသော ချီးမွမ်းဖွယ်ရာတို့အနက် အကောင်းဆုံး ချီးမွမ်းဖွယ်ရာမှာ ထိုတော၌လွန်စွာလှပ၍ လွန်စွာမွှေးကြိုင်ကာ လွန်စွာချိုမြိန်သည့် အသီးတစ်မျိုး ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအသီးသည် ရာသီမရွေး၊ ဥတုမရွေးလည်း သီး၏။ ထိုအသီးသည် အသားထူ၍အစေ့သေး၏။ ရနံ့သည်စားချင်စဖွယ် ဖြစ်၏။ အရွယ်အလုံးပမာဏမှာ

(၉)

မင်းဆိတ်

သင်္ဘောသီးခန့်ရှိသိ၊ အဆုံးစွန်သောစကားကို ဆိုရပါမူ တစ်ရာသာသင့်ည့် လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း လူသေတည်း ဆုံးဖြတ် တူလေတော့၏။

ထိုအခါနှင့်ပင် အသေကောင်နှင့်တူသော လူငယ်သည် နာမည်ကို တွင်သို့ဝင်ခဲ့ရာ မွန်းတည့်ခါနီးအချိန်လောက်တွင် ၏။ သို့ရာတွင်၌ ဆောက်လုပ်ထားသော သာလာယံဇရပ် မနိုင်မင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။ ဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ ရသေ့ငယ်သည် ဝါးလုံးဖြင့်လျှို၍ ထမ်းလာသော သူ၏ ထိုမှထုပ်ကို “ဖုတ်ခနဲ” ချ၍ ထိုအထုပ်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးကာ ထိုခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ချလိုက်လေတော့၏။ အိပ်ချလိုက်သည်ဆိုသော်လည်း အိပ်ပျော်သည်မဟုတ်၊ မျက်လုံးမှိတ် မြို့တားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ -
ဒီမှာရှင့် . . ဒီအသီးကို ရှင်စားဖူးသလား။ သိပ်ကို အရသာရှိတဲ့အသီးပဲရှင်။ ကျွန်မဖြင့် ဒီတစ်ခါ ကူးဖူးသေး

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: (၁၀)

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးကြီးမိုးကို ရိပ်စားမိ
တောအနံ့ရှိနေ၏။ ထိုတောကား

ထိုအပြင် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုသည် ဝ

ကွေ့ပတ်၍လာပြီးလျှင် ထိုတောအတွင်းသို့ ဝ၀တ်အစား
နောက် တော၏ခါးလည်မှဖြတ်၍ ထွက်သွားအထုတ်

အရောင်အသွေးစုံလှသော ငှက်တို့လည်း တစ်ပင်မှတစ်ပင်၌
သို့ ကူးလူးကာ တွန်ကျူးနေကြ၏။ အအုပ်၊ အသ

နေတတ်သော ငှက်တို့သည်လည်း အုပ်ဖွဲ့ကာ ပျံသန်း
နေလေ၏။ ထိုတောတွင် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ အမြောက်အမြက်

ရှိ၏။ ဘ

ထိုအမြောက်အမြားသော ချီးမွမ်းဖွယ်ရာတို့အနက်ပုံ
အကောင်းဆုံး ချီးမွမ်းဖွယ်ရာမှာ ထိုတော၌လွန်စွာလှပပွား

လွန်စွာပွားကြိုင်ကာ လွန်စွာချိုမြိန်သည့် အသီးတစ်မျိုးရှိ
ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအသီးသည် ရာသီမရွေး၊ ဥတုမရွေး

လည်း သီး၏။ ထိုအသီးသည် အသားထူ၍အစေ့သေး၏။
ရနံ့သည်စားချင်စဖွယ် ဖြစ်၏။ အရွယ်အလုံးပမာဏမှာ

(၁၁) မင်းသိင်္ခ

ကောင်းမှန်း မသိ၊ အဆုံးစွန်သောစကားကို ဆိုရပါမူ
ထိုလူငယ်သည် လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း လူသေ
ကောင်နှင့်သာ တူလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အသေကောင်နှင့်တူသော လူငယ်သည်
တောအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ရာ မွန်းတည့်ခါနီးအချိန်လောက်တွင်
တောအတွင်း၌ ဆောက်လုပ်ထားသော သာလာယံဇရပ်
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။ ဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ
လူငယ်သည် ဝါးလုံးဖြင့်လျှို၍ ထမ်းလာသော သူ၏
အထုပ်ကို “ဖုတ်ခနဲ” ချ၍ ထိုအထုပ်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးကာ
ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ချလိုက်လေတော့၏။ အိပ်ချလိုက်
သည်ဆိုသော်လည်း အိပ်ပျော်သည်မဟုတ်၊ မျက်လုံးမှိတ်
ထားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ -
ဒီမှာရှင် .. ဒီအသီးကို ရှင်စားဖူးသလား။ သိပ်တို့
အရသာရှိတဲ့အသီးပဲရှင်။ ကျွန်မဖြင့် ဒီတစ်ခါ စားဖူးသေး

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၁၂)

တယ်”ဟု ပြောလိုက်သော မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်သောကြောင့် လူငယ်သည် မျက်စိကို “ဖျတ်ခနဲ” ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကြည့် လိုက်ရာ လွန်စွာချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး သည် နတ်သရက်သီးဟု ဆိုသော အသီးကြီးတစ်လုံး ကိုင်လျက် ထိုလူငယ်၏အနီး၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံလေး ထိုင်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါလူငယ်သည် လဲလျောင်းနေ ရာမှ ထလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ထိုမိန်းကလေးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက -

“ရှင် . . . ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ကြည့်နေတာလဲ၊ ထူးဆန်းလို့ကြည့်နေတာလား။ ရှင်စိတ်ထဲမှာ တောစောင့် နတ်သမီးလေးလို့များ ထင်နေသလား။ ရော့ပါ ဒီအသီးကို စားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မက ရှင်ကို မဖမ်းစားနိုင်ပါဘူး။ ဒီအသီးကတော့ ရှင်ကိုဖမ်းစားနိုင်တယ်။ ဒီအသီးလေး တစ်ကိုက်လောက်စားပြီးရင် ရှင် ဒီတောထဲက ဘုခြား

(၁၃)

မင်းသိင်္ခ

ဘယ်ကိုမှ သွားချင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မက ဟိုဘက်မြို့ကို သွားမလို၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမြို့ကို ဆက် မသွားဘဲ ဒီတောထဲမှာပဲ ဒီအသီးတွေစားပြီး ဆက်နေရ ကောင်းမလားလို့ မကြာခဏစိတ်ကူးမိတယ်။ ကျွန်မက ကြားထဲက ပွဲစားလုပ်ပြီး မြောနေရတာ မကောင်း ပါဘူးလေ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် စားကြည့်စမ်းပါ”ဟု မိန်းကလေး က ပြောကာ လူငယ်၏လက်တွင်းသို့ ထူးဆန်းသော အသီးကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ လူငယ်သည် အသီးကို မစား သေးဘဲ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် -

“မင်းဘယ်သူလဲ . . . ဒီတောနက်ကြီးထဲမှာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”ဟု မေးလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက အသံလွင့်လွင့် ကလေး ဖြင့်ရယ်ကာ “ကောသံတွံ”ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က -

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: (၁၄)

“ဘာပြောတာလဲ ... ဘာစကားလဲ” ဟု မေးလေ၏။
မိန်းကလေးသည် ရယ်ပြန်၍ -

“တံ့ပါဠိ ဘာသံဇာနာသိ” ဟု ပြောပြန်၏။ လူငယ်သည်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မိန်းကလေးကိုကြည့်၏။ ပြီးလျှင် -

“ငါမေးတာ .. မင်းကောင်းကောင်းဖြေစမ်းပါ။ မင်း
ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မင်းငါ့ကို နောက်တောက်
တောက် ပြောင်တောင်တောင် လုပ်စရာလူတစ်ယောက်လို့
အောက်မေ့နေလို့လား .. ငါဟာသူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလို
မလောက်လေး မလောက်စား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
ရယ်စရာလုပ်တာကိုတော့ ခေါင်းငုံ့ခံလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူငယ်၏စကားမှာ ဒေါသ
ဖြစ်ဖွယ်ရာစကား ဖြစ်၏။ သို့သော် လူငယ်၏အသံမှာ
ကြေကွဲနေပုံရ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက -

(၁၅) မင်းသိခံ

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်ကော ဘယ်သူလဲ ... ရှင်
ပါဠိစကားပြောတတ်သလားလို့ မေးတာပါ” ဟု ပြန်၍
ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါမပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလဲ အဲဒီစကားနဲ့မပြောနဲ့၊
မင်းငါ့ကိုဆက်ဆံဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး
လို့ထင်ရင် မင်းလမ်းမင်းသွားပါ။ မင်းအလုပ်မင်းလုပ်ပါ”
ဟု လူငယ်က ပြောလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးသည်
လူငယ်အား နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရှင်ရယ် ... ရှင်ကို ကျွန်မ မေးစမ်း
ပါရစေဦး၊ ယောက်ျားတိုင်းဟာ သူတို့ဟာ သတ္တိရှိကြောင်း၊
ရဲရင့်ကြောင်းကိုသာ ဂုဏ်ယူပြီးလူရှေ့မှာ ပြောလေ့ရှိပါ
တယ်။ ရှင်ကတော့ အဆန်းပါလား၊ ငါဟာ သူ့ရဲဘော
ကြောင်တဲ့လူတစ်ယောက်တဲ့ သူ့ရဲဘောကြောင်တာ
ကိုများ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောနေရလား
ရှင်ရယ်” ဟု မိန်းကလေးက မေးလိုက်တော့၏။

မှတ်ဆီတံမြို့ကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်: ၁၆

သူရဲဘောကြောင်တာကို ဂုဏ်ယူပြီး မင်းကိုပြော
နေတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက . . . ငါရတဲ့ဘွဲ့ထူးပဲ။ ငါရတဲ့
တံဆိပ်ပဲ။ ငါက သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။
ငါဟာ ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ကြီးမှာ စစ်ဗိုလ်အဖြစ် အမှုထမ်း
ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမြို့ကြီးကို ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်က
ရန်သူတွေလာပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ရန်သူ
တွေဟာ မြို့ကြီးကို မဝိုင်းမိခင်မှာ ငါတို့က သူတို့ဆီ
အရောက်တက်သွားပြီး သူတို့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ဖို့
တာဝန်ရှိလာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ အထက်အရာရှိတွေဖြစ်တဲ့ တပ်
ဗိုလ်၊ တပ်မင်းတွေ၊ မြို့စားကြီးတွေကလဲ အဲဒီလို ထွက်
တိုက်ဖို့ ငါ့ကိုအမိန့်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ငါလဲ ငါ့ရဲ့မြို့ကြီး
ရန်သူလက်မှာ ကျဆုံးသွားမှာကိုတော့ အများနည်းတူ
စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပဲ။ အဲဒီတော့ ငါလဲ ငါ့ရဲ့စစ်သားတွေနဲ့
ရန်သူတပ်သားတွေနဲ့ ရန်သူတပ်ကို အရောက်ချီတက်
သွားပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုက
သူရဲဘောကြောင်လွန်းပါတယ်လေ . . . တိုက်နေရင်း

၁၇

မင်းသိင်္ခ

ရန်သူအင်အားတိုးလာတာတွေ့ရတာနဲ့ ငါဟာ . . .
မနိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါက ဆုတ်
ခဲ့ရတယ်။ အမှန်က ငါဟာ ရန်သူလက်ချက်နဲ့ အဲဒီ
သတ်အသေခံရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အသေမခံဘဲ မင်း
သူရဲဘောကြောင်ပြီး ဆုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ယ့်
မြို့စားကြီးလည်း ကံကောင်းပါတယ်လေ။ ငါလဲ ချေး
တစ်ဘက်ကို ဆုတ်ပြီးရော ရန်သူတပ်ဟာ ချောင်းဖြတ်ကု
ပြီး ငါ့တပ်ကို လိုက်မယ်အလုပ်မှာ ဖြုန်းခနဲ မိုးတွေရွာချ
လာတယ်။ ငါ့တပ်နဲ့ ရန်သူတပ်ဟာ ချောင်းရဲ့တစ်ဘက်ဆီ
မှာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီချောင်းကသေးသေးကလေးပါ။
ဒါပေမယ့် မိုးရွာလို့ တောင်ကျရေကျလာတဲ့အခါမှာ ရေစီး
သိပ်ပြီးသန်တယ်။ လူမပြောနဲ့ ဆင်တောင်မျှောတဲ့ချောင်းမျိုး
ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီချောင်းကို ဆင်မျောချောင်းလို့
ခေါ်ကြတယ်။ ဆင်မျောချောင်းကရေတွေ တလဟော
လိုမဲ့ဆင်းလာတော့ ရန်သူတွေလည်း ငါတို့နောက်ကို
မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့မှာ ရိက္ခာလည်း ကုန်နေပြီ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၁၈)

ဖြစ်လေတော့ တစ်ခါတည်း ပြန်ဆုတ်သွားကြတယ်။
အဲဒီတော့ ငါတို့မြို့ကြီးလည်း ရန်သူလက်ထဲကို မကျဘူး
ဟယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ အထက်အရာရှိတွေကတော့
ငါဟာ ရန်သူတွေ ကြောက်ပြီး ဆုတ်ပြေးလာကြောင်း
သွားကြလေတော့ ငါ့ကို သူရဲဘောကြောင်တဲ့အကောင်
နဲ့ပြီး တပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ငါဟာ
ဆိပ်ကမ်းသာမြို့မှာ ဆက်ပြီး နေလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး။
ငါ့ကို တစ်မြို့လုံးကလည်း မသတိကြတော့ဘူး။ ယောက်ျား၊
မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး အားလုံးက ငါ့ကိုမြင်ရင် နှာခေါင်း
ရှုံ့ကြတယ်။ တစ်ချို့က တံတွေးထွေးကြတယ်။ ငါလာတာ
မြင်ရင် ငါးတစ်ရိုက်လောက်ကနေ ကွင်းရှောင်သွားကြ
တယ်။ ငါနဲ့ရွယ်တူ ယောက်ျားလေးတွေကဆိုရင် သူတို့
အချင်းချင်း “ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် ဒီဘက်ကလာ၊
ဒီဘက်ကလာ . . . သူရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်နား
ကပ်မသွားလေနဲ့။ မင်းကိုပါ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ရောဂါ

၁၉

မင်းသိင်္ခ

တွေ ကူးကုန်လိမ့်မယ်” လို့ မထီလေးစား နောက်ပြောင်
ကြတယ်။ တချို့ မိန်းမတွေကလည်း ငါ့ကိုမြင်ရင်
ဟေ့ကောင် . . . ထဘီယူမလားလို့ မေးကြတယ်။ ငါဟာ
ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာလို့ ထမင်းဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ထမင်း
ဝယ်စားမယ်ဆိုရင် ထမင်းဆိုင်ရှင်က ငါ့ကို ဘာပြောတယ်
မှတ်သလဲ၊ “မင်းလိုကောင်မျိုးက ငါ့ဆိုင်မှာ ထမင်း
တစ်ပန်းကန်စာလောက်ကို ငွေလှည်းတစ်စီးတိုက်ပေးပြီး
စားမယ်ဆိုရင်တောင် ငါက မရောင်းဘူးကွ။ ဒီဆိုင်က
ထမင်းဟာ အဟာရဓာတ် ဖြစ်စေတယ်၊ သူရဲဘော
ကြောင်တဲ့လူကို အဟာရဓာတ် မပေးနိုင်ဘူးလို့” ရင်ရှင့်
သီးသီး ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ တစ်ချို့ဆိုင်တွေဆိုရင်
ငါ့ကိုခွေးမောင်းသလို မောင်းပစ်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ငါဝင်သွားရင် ငါ့အရင်ဆိုင်ထဲမှာ စားနှင့်နေ
ကြတဲ့လူတွေက ငါ့ကို ရွံ့လို့ဆိုပြီး ထမင်း ဆက်မစား
ကြတော့ဘူး။ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားကြတယ်။ ငါ

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၂၀)

အဖြစ်ဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးလာတယ်။ ဒါကြောင့် ငါဟာ အဲဒီမြို့ကို စွန့်ခွာပြီး ငါ့အကြောင်းကို မသိတဲ့ တစ်ခြားမြို့ရွာသွားပြီး ကြုံရာကျပန်းလုပ်မလို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုရင် ငါဟာ ထမင်းမစားရတာ (၃)ရက်ရှိပြီ။ ကဲ . . မိန်းကလေး မင်းလဲ ငါ့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူ၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူဆိုတာ သိပြီဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းရဲ့အသီးကြီးကို ပြန်ယူချင်ယူသွားနိုင်တယ်” ဟုဆိုကာ လူငယ်သည် ၎င်းလက်အတွင်းမှ နတ်သရက်သီး ဟု ဆိုသော အသီးကြီးကို ပြန်၍ ထိုးပေးလေ၏။

သို့ရာတွင် မိန်းမချောကလေးက နစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် -

“စားပါရှင် စားပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်မလဲ့ မနေ့ကပဲ ဒီတောထဲကိုရောက်တယ်။ အဲဒီကျမှပဲ အစားစားရပါတယ်။ အစားစားရတယ်ဆိုတာ တခြားအစား မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီသရက်သီးမျိုးတွေ စားရ

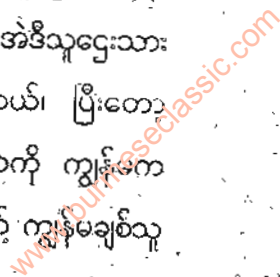
(၂၁) မင်းသိခံ

တာပါ။ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ အဖြစ်အပျက်ချင်း အတော်ကို တူတာကိုး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က -

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖြစ်အပျက်ချင်း တူမှာတုန်း၊ ငါက သတ္တိမရှိတဲ့လူ၊ တကယ်က ငါ့အလုပ်က သတ္တိရှိရမယ်။ အဲဒါကြောင့် လူတွေအားလုံးက ငါ့ကို ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြတာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက -

“ရှင်ကလဲ သတ္တိမရှိလို့ လူတွေရဲ့ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို ခံရတယ်။ ကျွန်မကလည်း အရှက်မရှိလို့ လူတွေရဲ့ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကိုခံရတာပဲ။ ကျွန်မဟာ ဟိုး ‘ဣန္ဒြေ’ ဆိုတဲ့ မြို့ကပါ။ အလုပ်အကိုင်က ပန်းရောင်းတယ်။ ကျွန်မလဲ မှားမိတယ်ရှင်။ သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို သူဌေးသားမှန်း မသိဘဲ သွားပြီး ကြိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသူဌေးသား ချိန်းတဲ့နေရာကို ကျွန်မက သွားခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးသား ကျွန်မဆီက လိုချင်တဲ့အရာကို ကျွန်မက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မချစ်သူ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်: JJ

သူဌေးသားက ကျွန်မ မသိအောင် သူ့သူငယ်ချင်း သူဌေးသား လူပွေလူတေတွေကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ထား တာကိုးရှင့်။ အဲဒီကောင်တွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြို့စောင့်အမှုထမ်း တွေ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကိုဖမ်းလားဆီးလားလုပ်တယ်။ ကျွန်မက အမှန်အတိုင်းပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့ တရားရုံးမှာ ကျွန်မပဲ ရှုံးသွားတယ်။ လူတွေက ကျွန်မကို ကြေးစားမဆိုပြီး ပြစ်တင်ရှုံ့ချကြတယ်။ မိန်းမချင်းတွေကလဲ အဖြစ်မှန်ကိုမသိဘဲ အညှာအတာကင်းမဲ့စွာနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ရင် ဆဲဆိုကြတယ်။ ယောက်ျားတွေကလဲ ကျွန်မကို တွေ့ရင် ပြီတီတီလုပ်ကြတယ်။ မထိမဲ့မြင်လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်မက ဘယ်ခံမှာတုန်း၊ ကျွန်မဟာ မိန်းမပျက် တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ပြီတီတီလုပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေကို အော်ငေါက်လွှတ်တာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ယောက်ျားတွေက “အောင်မာ .. နင့်အကြောင်းမသိရင်

JR

မင်းသိင်္ခ

ခက်မယ်၊ မြို့တရားရုံးမှာ ပြည့်တန်ဆာမအမှုနဲ့ တရားစွဲ ခံရတဲ့ ကောင်မကများ လူလူသူသူလုပ်လို့ ဆိုပြီး သူတို့က ဆဲဆိုသွားကြသေးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီမြို့မှာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆက်နေရမှာတုန်း၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ အင်မတန်ချစ်တဲ့မြို့ကိုခွာပြီး ဟိုဘက်မြို့ကို သွားမလို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဟိုဘက်မြို့ရောက်ရင် ကျွန်မ ပန်းပြန် ရောင်းမယ်၊ ခုလို ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာ ခရီးဖော်ရတာပေါ့”ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ မိန်းကလေးလည်း သူ၏အကြောင်း ကို ပြောပြပြီးနောက် ငြိမ်၍နေလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ် သည် နတ်သရက်သီးကို စားသောက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းကုန်းနီးကို ထမ်း၍လာသော စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးသည် လူငယ် မိန်းကလေးတို့ရှိရာ သာလာယံဇရပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထို စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ဝဲဘက်ရင်အုံပေါ်၌လည်း ၎င်း၏မြို့မှ ချီးမြှင့်ထားသော သူ့ရဲကောင်းအမှတ်အသားတံဆိပ်များ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၂၄)

တပ်ဆင်ထားလေ၏။ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်သည် သူ့ရဲသတ္တိဘွဲ့တံဆိပ်များရလာသော လူငယ်အား ဝေးမောကြည်ရှုနေလေ၏။ မိမိနှင့်ရွယ်တူဖြစ်သောကြောင့် ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးကို အားလည်းကျမိလေ၏။ ထိုသို့ အားကျမိသည်နည်းတူ မိမိ၏သူ့ရဲဘောကြောင်သော အဖြစ်ကိုလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိလေ၏။

လူငယ်သည် ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးအား -

“ထိုင်ပါမိတ်ဆွေ၊ ထိုင်ပါ။ ခရီးပန်းလာတယ်မှတ်တယ်၊ ဟောဒီအသီးကိုစားပါ။ အပန်းဖြေပါ။ ကျုပ်တို့လဲ ဟိုဘက်မြို့ကိုသွားမယ့် ခရီးသည်တွေပါပဲ” ဟု ပြောရာ သူ့ရဲကောင်းလူငယ်က -

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ခရီးသွားဖို့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သူ့ရဲသတ္တိနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်နေတဲ့မြို့က ကျုပ်ကို

(၂၅)

မင်းသိင်္ခ

ဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်ပြီးပြီ၊ အခု ကျုပ်က နေပြည်တော်ကို သွားမှာ၊ နေပြည်တော်ကလဲ ကျုပ်မြို့ရဲ့ထောက်ခံချက်နဲ့ ကျုပ်ကို သူ့ရဲသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ချီးမြှင့်ဖို့ ခေါ်နေပြီ။ ကျုပ်မြင်းနဲ့ ခရီးထွက်လာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်မြင်းဟာ တောစပ်မှာပဲ အမောဆိုပြီးသေသွားလို့ ဒီတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရတာ၊ အခုလောက် ကျုပ်ပြောပြတာကို နားထောင်ပြီးရင် ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုအဆင်အတန်းထဲကလူဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်သင့်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား စားလက်စအသီးကို ကျွေးမယ်အစား ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ အသစ်တစ်လုံး ခူးပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က -

“သူ့ရဲသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သရက်သီးတစ်လုံးခူးကျွေးဖို့ ကျုပ်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ငြိတော့ မိတ်ဆွေကိုပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလို စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲသတ္တိနဲ့မပြည့်စုံ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၂၆)

လို့ ကျုပ်ကို တပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ အခုလဲ ကျုပ် ဟိုဘက်မြို့ကိုသွားပြီး ကြုံရာကျပန်းလုပ်စားမလို့ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းလူငယ်က -

“ဪ... ဒီလိုလား။ ကျုပ်လဲ ထင်သားပဲ၊ ခင်ဗျား မျက်နှာကို ကြည့်ရတာကို သတ္တိရှိမယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သော လူငယ်က -

“ကျုပ် သတ္တိမရှိတာဟာ ကျုပ်ရဲ့မျက်နှာမှာတောင် ပေါ်နေပြီလားဗျာ၊ အံ့ဩစရာပါပဲ” ဟု ပြောဆိုကာ သူ့ရဲကောင်းလူငယ်စားသောက်ရန်အတွက် နတ်သရက်ပင် သို့တက်၍ မှည့်ဝင်းသော သရက်သီးတစ်လုံးကို ခူးယူကာ ဆင်းလာပြီးလျှင် အနီးရှိ စမ်းချောင်းငယ်၌ ဆေးကြာ၍ သူ့ရဲကောင်းလူငယ်အား ပေးလိုက်လေ၏။

သူ့ရဲကောင်းလူငယ်ကလည်း သရက်သီးကို စား သောက်ရင်း သူ့ရဲဘော်ကြောင်သော လူငယ်အား -

“ကျုပ်လဲ ပြုန်းစားကြီး ခရီးထွက်လာရတာဆိုတော့ ခိုင်းဖို့စေဖို့ တပည့်တပန်း မပါခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်လူကိုပဲ ခိုင်းရ မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောလူငယ်က -

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သူရဲသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ ခင်ဗျားရဲ့အစေခံအဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းလူငယ်သည် နတ်သရက်သီး အစေ့ကိုစုပ်ရင်း မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်ကာ -

“မင်းနဲ့ ဒီလူနဲ့ ဘာတော်လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက -

“ဘာမှမတော်ပါဘူး။ ဟောဒီဇရပ်ကျမှ တွေ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် သူ့ရဲကောင်း၏ မျက်နှာသည် နေရောင်၌ လက်လိုက်သော ကြေးမုံပြင် ကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်းသွားလေ၏။ ထိုသို့ ဝင်းသွားပြီးနောက်

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: (၂၈)

“နေရာကျတာပဲကွာ၊ ငါ့မှာလဲ ညအိပ်ဖို့ မိန်းမ မပါ
လာတာနဲ့အဆင်သင့်ပဲ၊ မင်း ငါနဲ့အတူ အိပ်ပါလား၊
သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်ခွင်မှာ အိပ်စက်ခဲ့ရတဲ့
အဖြစ်ကို မင်းတစ်သက်လုံးဂုဏ်ယူစမ်းပါ။ အဲဒီ ဂုဏ်ယူ
ရခြင်းဟာ မင်းငါနဲ့ အိပ်စက်ခဲ့ရတဲ့ အဖိုးအခလို့ သဘော
ထားလိုက်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက -

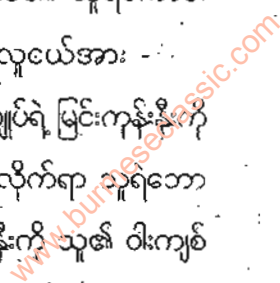
“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ရှင် သူ့ရဲကောင်းဖြစ်တာ
နဲ့ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ အပျော်မယားဖြစ်ရတော့မှာလား၊ ကျွန်မ
နေရာမှာ ရှင်နဲ့အတူ ရှင်ဘယ်လိုသဘောထားမတုန်း၊
နောက်ပြီး ရှင်နားလည်ထားစမ်းပါ။ မိန်းမဆိုတာ သူတို့
ချစ်သူကလွဲပြီး ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အထင်မကြီးတတ်ဘူး၊
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ ဥစ္စာနေပေါ်မှာလဲ မတည်
ဘူး၊ ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းပေါ်မှာလဲ မတည်ဘူး၊ ဂုဏ်
သိက္ခာပေါ်မှာလည်းမတည်ဘူး၊ သူ့ရဲသတ္တိရှိခြင်းပေါ်မှာလဲ
မတည်ဘူး၊ နှလုံးသားပေါ်မှာပဲ တည်တံ့သော သူ့နှလုံးသားက
ချစ်စရာလို့ သတ်မှတ်တဲ့ယောက်ျားကို သူဟာ ချစ်တာပဲ၊

(၂၉)

မင်းသိင်္ခ

အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊
ဂုဏ်အဆင့်အတန်းမဲ့တဲ့လူလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အ
ကျည်းတန်အရပ်ဆိုးတဲ့လူလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားက အဲဒါတွေကို မစဉ်းစားဘူးရှင်၊
နောက်ပြီး ရှင်ကိုပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မြောက်မြားစွာသော
သူ့ရဲကောင်းတွေ၊ မြောက်မြားစွာသောဘုရင်ကေရာင်တွေ၊
မြောက်မြားစွာသော ပညာရှိလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ လူတွေ
အားလုံး မိန်းမတွေရဲ့ ဒူးအောက်မှာ ပြားပြားဝပ် ငုပ်လျှိုး
သွားကြရတယ်၊ ရှင် နားလည်အောင် ပြောလိုက်ဦးမယ်၊
ရှင်ကို ကျွန်မ အထင်မကြီးဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က ကြားမှဝင်၍
ဖြန်ဖြေကာ ခရီးဆက်ကြရန် ပြောလေ၏။ သူ့ရဲကောင်း
လူငယ်သည် သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်အား -

“ခရီးဆက်ကြရင်တော့ ဟော့ဒီ ကျုပ်ရဲ့ မြင်းကုန်းနီးကို
ကိုယ်လူက ထမ်းခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲဘော
ကြောင်သောလူငယ်လည်း မြင်းကုန်းနီးကို သူ၏ ဝါးကျစ်

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: (၃၀)

တုတ်၌ ထမ်းပိုးရန်အတွက် လျှိုလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ၎င်းတို့သုံးဦး၏အလယ်သို့ ဇရပ်၏မျက်နှာကြက်မှ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကြီးသည် “ဝန်း”ခနဲ ပြုတ်ကျလေတော့၏။ သူ့ရဲကောင်းသည် “အောင်မယ်လေး”ဟု လန့်၍ အော်ကာ ထ၍ ခုန်လိုက်လေ၏။ သူ့ရဲဘောကြောင်သော လူငယ်သည် မိန်းကလေးအား ထိခိုက်မိမည်စိုးသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ကာကွယ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ပြုတ်ကျလာသော အရာကိုကြည့်လိုက်ရာ မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးမြင်းမွှေးတွေ ဖြူဆွတ်နေသည့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက -

“အဘိုး . . . ဘယ်တုန်းက မျက်နှာကြက်ထဲမှာ ရောက်နေတာလဲ၊ လိမ့်ကျလာတာ အတော်နာသွားမှာပဲ နော်” ဟု ကရုဏာသက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူအဖိုးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုမည်ဟု

(၃၁)

မင်းသိင်္ခ

ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း မပြောဖြစ်မိမှာပင် သူ့ရဲကောင်းက ၎င်း၏ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ -

“သတ်မယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့သုံးဦး စကားပြောနေတာကို ချောင်းပြီး နားထောင်နေတာ သူ့လျှိုအဘိုးကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟုဆိုကာ ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းရန်ရည်ရွယ်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်ပေးရင်း -

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့လျှိုတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု သူ့ရဲကောင်းအားတောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ကျုပ်ဟာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ဦးပါ။ ကျုပ်မှာ မျက်လုံးတွေတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ ကြောင်တောင်ကန်းဆိုပါတော့ ကျုပ်လဲ ဟိုဘက်မြို့ကို သွားမယ့်ခရီးသည်ပါ။ ကျုပ်အဖော်တွေက ကျုပ်ကို

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၃၂)

ဒီဇရပ်မှာ ထားပြီးထွက်သွားကြလို့ပါ။ ကျုပ်လဲ ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ ဇရပ်ပေါ် သောင်တင်နေရတာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။ ဓားပြသူခိုးအန္တရာယ်ကြောက်လို့ မျက်နှာကြက်ထဲမှာ ဝင်ပြီး ပုန်းနေရပါတယ်။ မောင်ရင်တို့သုံးဦး စကားပြောတာကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး ကြားရပါတယ်။ လူကောင်းတွေဖြစ်ကြောင်းလဲ ကျုပ်သိရပါတယ်။ ဟိုဘက်မြို့ကိုသွားကြမယ် လူတွေဖြစ်ကြောင်းလဲ သိရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖော်တွေရပြီဟဲ့ ဆိုပြီး အားရဝမ်းသာနဲ့ မျက်နှာကြက်ပေါက်ကနေ ခုန်ဆင်းခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ ထားမပစ်ခဲ့ကြပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“ခင်ဗျားလို မျက်မမြင်တစ်ယောက်နဲ့ သွားရရင် ခရီးက တွင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကနေပြည်တော်မှာ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ယူဖို့သွားမှာ၊ တစ်ရက်နောက်ကျရင် တစ်ရက် ကျုပ်အတွက်နစ်နာတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးက -

(၃၃) မင်းသိင်္ခ

“ကျုပ်ကိုခေါ်သွားတဲ့အတွက် အဲဒီလိုနစ်နာတာ မှန်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့် အကျိုးရှိတာလေးတစ်ခုတော့ ပြောပြရမယ်။ ကျုပ်မှာ ဆန်နည်းနည်းနဲ့ အသားခြောက် နည်းနည်းပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့ခရီးသွားရရင် အဲဒါတွေစားရမှာပေါ့။ နို့မို့ရင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နတ်သရက်သီးနဲ့ပဲ စခန်းသွားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားရရင် ရွှေဒဂါးတစ်ပြားလဲရဦးမှာ” ဟု ပြောဆိုကာ မှတ်ဆိတ်ကြီးသည် ရွှေဒဂါးတစ်ပြားကိုထုတ်၍ လက်ဖြင့်တောက်လိုက်ရာ ရွှေဒဂါးသည် “ချွင်”ခနဲမြည်၍ အပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက ဖမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“အကန်းကြီးကိုခေါ်ခဲ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်နှင့် မိန်းကလေးသည် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအားတွဲ၍ ခေါ်သွားလေ၏။ မိန်းကလေး

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၃၄)

သည် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ ဆန်နှင့်အသားခြောက်ထုပ်ကို ခေါင်း၌ ရွက်၍ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

သူရဲကောင်းမှာမူ ၎င်းတို့၏ ရှေ့မှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လေကလေးခွန်၍ လျှောက်သွားလေတော့၏။ သူရဲဘောကြောင်သောလူငယ်နှင့် မိန်းကလေးသည် အထုပ်အဖိုးကို သယ်၍လည်းကောင်း၊ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကိုတွဲ၍လည်းကောင်း၊ လေးလံစွာ လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူရဲကောင်းသည် မကြာမကြာ နောက်သို့လှည့်၍ မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။

ဤသို့နှင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ရာ တော၏ ခါးလည်လောက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ထွက်သွားသော ချောင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ၎င်းတို့ချောင်းစပ်သို့အရောက်၌ပင် မိုးသည်းထန်စွာရွာသောကြောင့် ချောင်းရေသည် မြင်းပြေးသည့်အလား ဒလဟောစီးနေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ချောင်း၏တစ်ဖက်သို့မကူးနိုင်ဘဲ ရိုကြလေ

(၃၅)

မင်းသိင်္ခ

တော့၏။ မိုးမှာ သည်းထန်စွာရွာ၏။ သူရဲကောင်းသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာသို့ ပြေး၍ကပ်ကာ မိုးခိုလေ၏။ အဖိုးကြီးအား မိုးမစိုစေရန်အတွက် မိန်းကလေးက ပါသမျှ သောအဝတ်ကလေးဖြင့် အုပ်မိုးပေးလေ၏။ သူရဲဘောကြောင်သော လူငယ်မှာ မိုးအခြေအနေနှင့် ချောင်းရေ၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးနောက် -

“ဒီတိုင်းဆိုရင် ဒီမိုးဟာ အနည်းဆုံးတစ်ပတ်လောက် ဆက်တိုက်ရွာလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ နားနေရန်အတွက် တဲထိုးမည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဝါးလုံးများခုတ်ရန်အတွက် သူရဲကောင်းထံမှ ဓားကို သွားရောက်ငှားရမ်းလေ၏။

“ဒီမိုးက တစ်ပတ်လောက်တော့ရွာမယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ တဲကလေးတစ်လုံးတော့ ထိုးမှဖြစ်မယ်... အဲဒါကြောင့် ဝါးလုံးခုတ်ဖို့မိတ်ဆွေရဲဓားကို ခဏငှားပါ” ဟု လူငယ်က ပြောလိုက်ရာ သူရဲကောင်းက -

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၃၆)

အလိုရာရာစစ . . . ကျုပ်ဓားက... တောင်ယာ
ခုတ်တဲ့ဓား မဟုတ်ဘူးဗျ။ တိုက်ပွဲဝင်ဓားဖြစ်တယ် မပေး
နိုင်ဘူးဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်လည်း
လက်လျှော့၍ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီးသို့ ပြန်လာရာ
မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ဒီမှာသူငယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အထုပ်ထဲမှာ ဓားမတိုတစ်
ချောင်းတော့ ပါပါတယ်”ဟုပြောရာ မိန်းကလေးသည်
အထုပ်ကိုဖြေ၍ရှာပြီးလျှင် ဓားမတိုကိုလူငယ်အား ပေး
လိုက်လေ၏။ လူငယ်လည်း ထိုဓားမတိုကလေးကို အသုံး
ပြုကာ ဝါးများခုတ်၏။ သစ်ရွက်ကြီးများကိုခွဲ၏။ ထို့နောက်
ကျင်းတူး၏။ ဝါးတိုင်များ စိုက်၏။ ပြီးလျှင် သစ်ရွက်ကြီး
များဖြင့် အမိုးလုပ်လေ၏။ အကာစီရင်လေ၏။ ထို့နောက်
အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့သော သစ်ကိုင်းများကိုရှာကာ
တဲအတွင်း၌ မီးမွှေးလေ၏။ မီးတောက်ကောင်းစွာ တက်
သောအခါ၌ အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းကလေးအား မီးလှူနိုင်
အောင် စီစဉ်လေ၏။

(၃၇)

မင်းသိင်္ခ

သို့ရာတွင် သူ့ရဲကောင်းသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
ဖြစ်ရကား သူသည် မီးဖို၌နေရာအရင်ဦးထားလေ၏။
မိန်းကလေးက မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအိတ်အတွင်းမှ အိုးငယ်
ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ ဆန်များကိုထည့်၍ ထမင်း
အိုးတည်လေ၏။ အသားခြောက်ကိုထုတ်၍ မီးကင်လေ၏။
သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်မှာမူ ဝါးလုံးများကိုဆက်၍
ခုတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

• “ဟေ့လူ ဝါးလုံးတွေထပ်ပြီး ခုတ်နေတာ ဘာလုပ်
မလို့လဲ၊ ဝါးဖောင်လုပ်မလို့လား၊ ဒီလောက်ရေစီးကြမ်း
နေတာ ဝါးဖောင်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကူးမလဲ၊ ဒီလောက်တောင်
နားမလည်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့် “စစ်ရုံးခဲတာ”ဟု ပြော
လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က -

“ဝါးဖောင်လုပ်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေရယ်၊ အခု
ကျုပ်တို့ထိုးထားတဲ့ တဲကလေးက ယာယီတဲကလေးပဲ၊
အခုလုပ်လက်စနဲ့ တဲကြီးတစ်လုံးတစ်ခါတည်း လုပ်တော့
လိုက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါမှ နောက်လာ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၃၈)

တဲလူတွေလဲ ချောင်းရေကျနေတာနဲ့ ကြုံရင် ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် တည်းခိုရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်၍ ဖြေ
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“အင်း... လက်သမားအလုပ်လောက်ပဲ အသုံးဝင်တဲ့
လူကိုး။ ဒါကြောင့်လဲ စစ်မြေပြင်မှာ ညံ့ဖျင်းတာပဲ” ဟု
အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်
မှာမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေရှင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ
၎င်းဘာသာဆက်၍ အလုပ်လုပ်နေတော့၏။

“ထမင်းကျက်သောအခါ၌ မိန်းကလေးသည် ဖက်
လေးခုပေါ်တွင် ထမင်းများပုံ၍ အသားခြောက် အနည်း
ငယ်စီ ထည့်၍ ပေးလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းသည် တဲကလေး
အတွင်း အခြောက်သွေဆုံးနေရာကို ရွေးချယ်၍ အကျ
အန တင်ပလင်ချိတ်ကာ ထမင်းနှင့်အသားခြောက်ကို
အမြိန်သားစားလေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မိန်းကလေး
မှာမူ စွတ်ဆိုထိုင်းမိုင်းသောနေရာကို ရကြလေ၏။

သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်သည် ၎င်းအတွက်ရသော
ဝေစုကိုယူကာ မတ်တပ်ရပ်လျက်ပင် ကဗျာကယာစား၍
အလုပ်ကိုဆက်၍ လုပ်လေတော့၏။

အချိန်အတော်ကြာသောအခါ၌ တောင့်တင်းသော
တဲကြီးတစ်လုံးပြီးစီးသွားလေတော့၏။ ထိုတဲကြီးအတွင်း၌
လည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့အိပ်စက်ရန်အတွက်
ဝါးကွပ်ပျစ်များ ဝါးဆင့်များပင်ပြုလုပ်ထား၏။ တဲ၏
အလယ်၌မူ မီးဖိုရန်စီမံထားလေ၏။ ဝါးပိုးဝါးကြီးတစ်လုံး
ကိုလည်း မိုးရေခံ၍ သောက်ရေအိုးသဖွယ် စီမံထား
လေ၏။ အလုံးစုံ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ၌ မူလတဲကလေး
အတွင်းသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် -

“ကဲ... အာလုံး ဟိုဘက်တဲကိုလာနေကြပါတော့”
ဟု ဆိုကာ နေရာပြောင်းပေးလေ၏။ ၎င်းတို့သည်
နေရာသစ်ကို ရောက်ရှိကြသောအခါ၌ အကောင်းဆုံး
နေရာတွင် သူ့ရဲကောင်းက နေရာဦးလိုက်လေ၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၄၀)

မိန်းကလေးနှင့်မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလည်း ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးစီ တွင် နေရာယူကြလေ၏။ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သော လူငယ် မှာမူ မူလထိုးခဲ့သောတဲကလေး၌ အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“ဒီမှာတဲတစ်လုံး ကောင်းကောင်းရနေပြီပဲ၊ ဟိုတဲ အစုတ်ကို ဘာလုပ်ဦးမလို့တုန်း .. လူ့လောကမှာ တဲ ထိုးဖို့လောက်ပဲ သိတဲ့လူတူပါရဲ့” ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောလူငယ်က -

“မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေရယ် .. အခု ခင်ဗျားနေတဲ့ တဲကြီးကတော့ နေဖို့ပေါ့ဗျာ ... ဒီတဲဟောင်းကလေးကို တော့ လုံလုံခြုံခြုံကလေး ကာရံပြီး အိမ်သာကလေး တစ်လုံး လုပ်မလို့ပါ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌မှာပင် လူငယ်သည် တဲဟောင်းကို အိမ်သာ အဖြစ် ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် တဲကြီးအတွင်း သို့ဝင်ကာ ၎င်း၏အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ရေညှစ်လှမ်းလေ၏။

(၄၁)

မင်းသိင်္ခ

မိန်းကလေးကလဲ ကူညီ၍ အဝတ်များကို လှမ်းလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“အိမ်သာကိုတော့ ဈေးဦးဖောက်ရမှာပဲ” ဟု ပြောဆို တာ အိမ်သာဘက်သို့သွားလေ၏။ ထို့နောက် အိမ်သာမှ ပြန်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏အဝတ်အစားအချို့ကို ချွတ်ကာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောလူငယ်အား ပစ်ပေးရင်း -

“ကျုပ်အဝတ်တွေ ညှစ်ပြီးလှမ်းလိုက်ပါဦး” ဟု ပြော ဆိုက်သဖြင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောလူငယ်လည်း သူ့ရဲ ဘောင်း၏အဝတ်ကို ရေညှစ်၍ လှမ်းပေးလေ၏။

မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲဖြစ်၏။ သူ့ရဲဘော်ကြောင် သောလူငယ်သည် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မီးဖို၌ မီးရှို့ ဘားလေ၏။ မိန်းကလေးမှာမူ ထိုသစ်တုံးကြီး၌ပင် မှတ် ဆိတ်ဖြူကြီး၏ အသားခြောက်များကို ကင်လေ၏။ သစ်တုံး ကြီးသည် မီးလောင်လာသည်နှင့်အမျှ အငွေ့များထွက်လာ လေ၏။ လူငယ်သည် ထိုသစ်တုံးမှထွက်သောအငွေ့များ ကို တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ဝါးကျည်တောက်ထဲသို့ ကော်၍

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၄၂)

ထည့်လေ၏။ မိုးမှာ သဲသဲမဲမဲရွာနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့လေးဦးမှာ တဲအတွင်း၌ လုံခြုံခြောက်သွေ့စွာနေနိုင်ကြလေ၏။ ချောင်းရေမှာ တဝန်းဝန်းတဖိုင်းဖိုင်းဖြင့် စီးဆင်းလေ၏။ သစ်ပင်ကြီးများပင် ချောင်းရေမှာ မျှောပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ညအချိန်ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ညဦးပိုင်း၌ လွမ်းဆွေးဖွယ်ရာကောင်းသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလေ၏။ ထိုနောက် အိပ်တော့မည်ဟုဆိုကာ အိပ်စက်လေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအိပ်ပြီးနောက်အားလုံးသည် မိမိတို့ရရှိထားသော ဝါးကွပ်ပျစ်များပေါ်၌ အိပ်စက်ကြလေတော့၏။ အတော်အတန်ညဉ့် နက်သောအခါ၌ -

“ကယ်ကြပါဦး”ဟု မိန်းကလေး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံကို ကြားသဖြင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလည်း အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ -

(၄၃) မင်းသိင်္ခ

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာတုန်း”ဟု အော်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူရဲဘောကြောင်သော လူငယ်လည်း အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ လူငယ်ထလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း တဲတစ်ခုလုံးသည် လင်းထိန်သွားလေတော့၏။ လူငယ်သည် နေ့လယ်က ဝါးကျည်တောက်များတွင် ကော်ထည့်ထားသော သစ်စေးချားနှင့်မီးတုတ်ကို မီးတို့လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ထိုမီးထုတ်သည် တဲတစ်ခုလုံးကို ထိန်လင်းနေစေ၏။

လူငယ်သည် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် မီးတုတ်ကိုကိုင် ခြောက်၍ လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် သူ၏ဝါးကျစ်တုတ်ကို ထွစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားလေ၏။ သူရဲဘောကြောင်သောလူငယ်သည် မိန်းကလေးဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေး၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားများသည် စုတ်ပြန်ပြန်ဖြစ်၏။ မိန်းကလေး၏အနီး၌မူ သူရဲကောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ သူရဲကောင်း၏မျက်လုံးများသည် ဒေါသ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၄၄)

ကြောင့် အရောင်တဖြတ်ဖြတ်လက်နေလေ၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မမြင်ပါဘဲလျက် သူတို့ဘက်သို့ ကြည့်နေလေ၏။ သို့မဟုတ် နားစွင့်နေလေ၏။

ကျားဟိန်းသံနှင့်တူသော သူ့ရဲကောင်း၏အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းရဲမီးတုတ်ကို အမြန်ဆုံးငြိမ်းပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ မင်းဟာမင်း အိပ်ပါ။ ငါ့အလုပ်မှာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ဟိုအဘိုးကြီးလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိပ်ပါ။”

သူ့ရဲဘောကြောင်သော လူငယ်သည်မီးတုတ်ကို မြေကြီးပေါ်စိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အခြားမီးတုတ်ကို ထပ်မံထွန်းညှိပြီး ကိုင်လိုက်ပြန်လေ၏။ မီးတုတ်နှစ်ခု၏ အလင်းရောင်ကြောင့် တဲသည် ပို၍လင်းထိန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“မင်းကို ငါ့အမိန့်ပေးနေတယ် .. အမိန့်ပေးနေတယ် မီးတုတ်တွေ ငြိမ်းပစ်လိုက်ပါ .. ပြီးရင် မင်းဟာမင်း

(၄၅)

မင်းဆိတ်

အိပ်ပါ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က -

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ခင်ဗျားနေရာခင်ဗျားပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပါ။ မိန်းကလေးကို ဖော်ကားဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့တော့” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“မင်း .. ငါ့အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူးလား။ မလုပ်ရင် မင်းခေါင်းကို ဟောဒီစားနဲ့ဖြတ်ပြီး ချောင်းထဲကို မျောပစ်လိုက်မယ် .. ငါဟာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းမေ့သွားပြီလား” ဟု ပြောဆိုကာ သူ၏ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကြီးကို ဓားအိမ်မှဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲဘောကြောင်သောလူငယ်က -

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေသူ့ရဲကောင်း .. ဒီကိစ္စမျိုးမှာတော့ ခင်ဗျားလို သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ထဲကို မပြောနဲ့။ သူ့ရဲကောင်းအယောက်(၁၀၀)နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၄၆)

လဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ကျပ်အဆင်သင့်ပဲ ... ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ယုတ်မာကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူရဲကောင်းသည် လူငယ်ထံသို့လှမ်း၍ခုန်ပြီး လျှင် လူငယ်၏ဇက်ကို ဓားဖြင့် တအားပိုင်းချလိုက်လေ၏။ သူရဲဘောကြောင်သောလူငယ်သည် ရှောင်၍ သူ၏ ဝါးကျစ်တုတ်ဖြင့် သူရဲကောင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုဖြတ်၍ ရိုက်လိုက်၏။ သူရဲကောင်းသည် နောက်လန်သွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လူငယ်အားဝင်၍တိုက်ခိုက်ပြန်လေ၏။ သူရဲကောင်းသည် လူငယ်အား အထင်သေးလျက်ရှိနေ၏။ သူသည် မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ လူငယ်၏ ဦးခေါင်းကို “တိခနဲ” ဖြတ်ချနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူရဲကောင်းသည် သွက်သွက်လက်လက်ကြီး တိုက်ခိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်မှာလည်း ဒေသုမဟုတ်။ တိုက်စွမ်းရည် ထက်မြက်လှပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝါးကျစ်တုတ်နှင့် ဓားရှည်တို့၏

(၄၇) မင်းသိင်္ခ

တိုက်ပွဲသည် မျှော်လင့်သည်ထက်ပြင်းထန်လေ၏။

သူရဲကောင်းက ဓားဖြင့်ပိုင်း၏။ လူငယ်ကတုတ်ဖြင့်ခံ၏။ သူရဲကောင်းက ဓားဖြင့်တွက်၏။ လူငယ်က ခုန်၍ထွက်၏။ သူရဲကောင်းက ဓားဖြင့်ထိုး၏။ လူငယ်က ရှောင်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေးသည် မီးတုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ သူရဲကောင်းအား နောက်ဘက်မှဝင်၍ ရိုက်နှက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို သူရဲကောင်းက မမြင်ပေ။ လူငယ်က လှမ်း၍မြင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် -

“ဟေ့ .. မိန်းကလေး အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့... ဒါဟာ မတော်မတရားလုပ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ . . . မတော်မတရားလုပ်ခြင်းဆိုတာ စောစောကမင်းကို ဘလက္ကာယ ပြုလုပ်သလိုပဲ ယုတ်မာညစ်ညမ်းပါတယ်ကွယ်” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးလည်း ၎င်း၏ အကြံအစည်ကို လက်

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၄၈)

လျှော့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလည်း တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

“မြင်တော့ မမြင်ဘူး ဟေ့ . . . အတော်ကို ကြည့် ကောင်းတဲ့ တိုက်ပွဲပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူရဲကောင်းသည် လူငယ်အားစားဖြင့် ထွက်၍ ခုတ်ပြန်၏။ စားဖြင့်ပင်၍ ခုတ်ပြန်၏။ လူငယ်ကလည်း သူ၏ ဝါးလုံးဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံရှောင်၏။ ထိုနောက် စားကိုင်ထားသော သူရဲကောင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ သူရဲကောင်း၏လက်သည် “ကျင်ခနဲ” ဖြစ်သွားပြီ စားသည် မြေပေါ်သို့ကျသွားလေတော့၏။ သူရဲကောင်းသည် စားကို ကောက်ရန်အခက်အခဲတွေ့နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူငယ်၏ ဝါးလုံးသည် စားကို ကျော်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က သူရဲကောင်းအား -

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ သူရဲကောင်းစားလွတ်ကျသွားလို့ အရှုံးပေးရတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဗျာ . . . ရော့ရော့

(၄၉) မင်းသိင်္ခ

ခင်ဗျားစား ပြန်ကော့ကော့ချေ” ဟု ပြောဆိုကာ စားကိုဝါးလုံး ဖြင့်ကော်၍ သူရဲကောင်းထံပစ်ပေးလိုက်၏။ သူရဲကောင်း လည်း စားကိုကောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း လူငယ်အား ဝင်၍ခုတ်လေတော့၏။ လူငယ်လည်း အမျိုး မျိုးအဖုံဖုံ ရှောင်၏။ ထိုသို့ရှောင်ရင်း ဝါးလုံးကိုင်သောလက် အား စားအဖျားနှင့် ခတ်မိသွားသောကြောင့် ဝါးလုံးသည် လွင့်သွား၏။ ထိုအခါ လူငယ်လည်း လက်နက်မဲ့ဖြစ်သွား လေ၏။ သူရဲကောင်းသည် “တဟားဟား” ရယ်မောတော့၏။ ထိုသို့ရယ်မောပြီးနောက် -

“ဟေ့ကောင် လူရုပ် . . . သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အကောင်၊ မင်းခေါင်းကို ဝါဖြတ်ရမယ် . . . ပြီးရင် ချောင်းထဲမေ့ပစ်ရတော့မယ် ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား” ဟု ပြောဆိုရယ်မော လိုက်လေတော့၏။ မိန်းကလေးသည် သူရဲကောင်းအား-

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၅၀)

“ရှင် ဓားလွတ်ကျတုန်းက သူက ကောက်ခွင့်ပေး တယ် မဟုတ်လား။ သူ့အလှည့်ကျတော့လဲရှင်က ကောက် ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းက -

“မပေးနိုင်ဘူး ... အဲဒီလို ငါ့ကို ကောက်ခွင့်ပေးခဲ့လို့ သူသေရတော့မယ် ... သူသေပြီးရင် မင်းဟာငါနဲ့ ည အိပ်ဖို့ မယားဖြစ်သွားပြီ” ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက သူ့ရဲကောင်း၏ မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် “ထို့” ခနဲ လှမ်း၍ ထွေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ရဲကောင်းသည် ဓားကို မြှောက်၍ လူငယ်အား တအားဝင်၍ ခုတ်ချ လိုက်လေတော့၏။ မိန်းကလေးသည် မကြည့်ရက်သော ကြောင့် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပိတ်ချထား လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် “ဝန်းခနဲ” အသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက် လာလေ၏။ မိန်းကလေးသည် -

(၅၁)

မင်းဆိတ်

“အမယ်လေး ... သေပါပြီ” ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာတွင် အုပ်ထားသော လက်များကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းသည် မီးလောင်ကျွမ်းနေသော ထင်းတုံးကြီးပေါ်သို့ မျက်နှာနှင့် မှောက်လျက်ကျကာ တစ်ဘက်သို့ လိမ်သွားပြီးလျှင် သတိလစ်မေ့မြောသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေး က သူ့ရဲဘော်ကြောင်သော လူငယ်အား -

“ရှင်မသေဘူးနော်” ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်၏။ “ကျုပ်သေတာ မသေတာက အကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ဘာမှ အဖိုးတန်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က သူ့ရဲဘော်ကြောင်တဲ့ကောင်ပါ။ ဟိုမှာ သူ့ရဲကောင်းတော့ သေပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး။ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာ” ဟု ပြောဆိုကာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောလူငယ်သည် လဲကျနေသော သူ့ရဲကောင်းထံသို့ သွားရောက်ကာ ရင်သတ်ကို စမ်းကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ စမ်းကြည့်ပြီးနောက်-

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၅၂)

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒီလူမသေသေးဘူး၊ မျက်နှာတော့ မီးနည်းနည်းကျွမ်းသွားတယ်။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီမှာများ ထည့်ဖို့ဆေးလေးဘာလေး မပါဘူးလား” ဟု မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား လှမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ဟေ့ . . . သူငယ် ဒီကောင်ကို ဆေးကုမလိုလား၊ အဆိပ်ပင် ရေလောင်းသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါ တည်းသာ ကိစ္စတုံးလိုက်ပါ။ ဒီမှာ တခြားလူ မရှိပါဘူး။ ငါရယ် မိန်းကလေးရယ်ပဲရှိတာ၊ ငါကလဲ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့မှ မပြောဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်။ မိန်းကလေးကလဲ သူ့ကို ဖော်ကားဖို့ ကြံတဲ့ကောင်ဆိုတော့ နှုတ်လုပ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း ဒီဝိန်ဖြုတ်ပြီး ချောင်းထဲ သာ မျှောလိုက်ပါတော့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူငယ်က -

“အို . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးဝင်တဲ့လူပဲ။ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

(၅၃)

မင်းဆီခံ

ဆေးရှိရင်သာ ပေးပါ” ဟု ပြောသဖြင့် အဘိုးကြီးလည်း ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော ဆေးကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီဆေးက ဘယ်အနာမဆို ပျောက်တယ်ကွ” ဟုလည်း မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်သည် သူရဲကောင်းအား ကွပ်ပျစ်ဆီသို့ ပွေ့ခွိုသွားပြီး လျှင် သူရဲကောင်း၏ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးလေ၏။ မိန်းကလေးသည် လူငယ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ တစ်ချက်မဲ့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူရဲဘောကြောင်သောလူငယ်အား -

“ရှင်ရဲ့ သေမင်းကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဆေးကုနေရတာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လူငယ်က ဆေးထည့်ပေးရင်း -

“ကျုပ်အတွက် သေမင်းဖြစ်ပေမယ့် တိုင်းသူပြည်သားတွေအတွက် ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူဟာ သူ့မျိုးကြီးကို မကျဆုံးအောင် စစ်တိုက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြော

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၅၄)

တယ်မဟုတ်လား”ဟု လူငယ်ကပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မိုးထင်ထင်လင်းသော အချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
လေတော့၏။

မိုးလင်းသောအခါ၌ သူ့ရဲကောင်းသည် ကောင်းစွာ
သတိရလာလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြင်းထန်လွန်းလှသော
ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ မိုးမှာ
လည်း ဆက်၍ ရွာနေလေ၏။ မိန်းကလေးသည် ခါတိုင်း
ကဲ့သို့ပင် ထမင်းအိုးတည်လေ၏။ အသားခြောက်များ
ဝေလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းမှာ မျက်နှာတွင် ရထားသော
ဒဏ်ရာကြောင့် ပါးစပ် ကောင်းစွာမဟနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။
လက်တစ်ဖက်လည်း မျက်နေသောကြောင့် မမြောက်နိုင်ဘဲ
ရှိနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သော လူငယ်က -

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေရယ်”ဟု ဆိုကာ သူ့ရဲ
ကောင်းအား သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းခွဲကျွေးလေ၏။ မှတ်ဆိတ်

ဖြူကြီးသည် “တခစ်ခစ်” နှင့် ရယ်၍ အောက်ပါအတိုင်း
ပြောလေ၏။

“ငါကလဲ ကြောင်တောင်ကန်းဆိုတော့ ဘာမှကို မမြင်
လိုက်ရဘူးကွယ်တို့၊ မနေ့က အဖြစ်ပျက်မှာ ငါ သိလိုက်
တာကတော့ ဟိုသူငယ်က တုတ်လွတ်သွားတယ်၊
သူ့ရဲကောင်းက လက်ထဲမှာ ဓားကြီးရှိလျက်သား ကျန်နေ
တယ်။ သူ့ရဲကောင်းက ဟိုသူငယ်ကို ဓားနှင့်ဝင်ခုတ်
သတ်တယ်။ နောက်တော့ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို
ဟိုသူငယ်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူ့ရဲကောင်းက ဒဏ်ရာတွေ
ရကုန်ရတာတုန်း”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တပြိုင်
နက်တည်း မိန်းကလေးက -

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင် . . . ကျွန်မလဲ ဟိုလူသေပြီမှတ်လို့
မျက်စိကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလိုက်တာ၊ ဝန်းကနဲ အသံ
ကြားလို့ မျက်စိလဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ရော ဟီ . . . ဟီ”

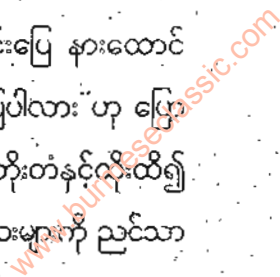
မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲကောင်းကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း (၅၆)

ဟိုလူက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ တစ်ယောက်ကတော့ ခွေးနာကြီး လှည်းကြိတ်ထားသလို ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတော့ဘာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူငယ်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာပြန်လည် ဖြေရှင်းခြင်းမပြုဘဲ။ သူ့ရဲကောင်းအား ထမင်းခွံမြဲခွံ နေလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ထိုအချိန်က သူ့ရဲကောင်းသည် လူငယ်အား ဓားဖြင့် ဝင်၍ ခုတ်သတ်သည်မှာ မှန်၏။ လူငယ်မှာ သူ့ရဲကောင်း၏ ဓားချက်ကို တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဝင်၍ ဖမ်းပြီးလျှင် ဓားကိုင်ထားသော လက်ကိုလိမ်ကာ သူ့ရဲကောင်းအား ကိုင်မြှောက်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းသည် မီးကျွမ်းနေသော သစ်တုံးကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား ကျသွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ လူငယ်သည် သူ့ရဲကောင်းအား ထမင်းခွံမြဲ ခွံနေလေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက လူငယ်အား မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ၎င်းတွင်ပါသော ပိုးစကလေးကို ထုတ်ကာ ချည်မျှင်ကလေးများကို ထွင်၍ ထုတ်လေ၏။ မိန်းကလေးကလည်း -

(၅၇)

မင်းသိခံ

“ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ဆိုကာ ပိုးချည်မျှင်ကလေးများ ကို ဝိုင်း၍ ထုတ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး သည် ဝါးလုံးတစ်လုံးကိုဖြုတ်ကာ ကြိုးနှစ်ချောင်းတပ် “တယော” ကလေးတစ်လုံးလုပ်လေ၏။ ထိုတယောကလေး ဌံ စောစောက ထုတ်ထားသော ပိုးကြိုးကလေးများကို တပ်လေ၏။ လေးကိုင်းကဲ့သို့ “ဘိုးတံ” တစ်ချောင်း ပြုလုပ်ကာ ထို“ဘိုးတံ” ဌံလည်း ပိုးကြိုးမျှင်များ တပ်လေ၏။ ငြီးလျှင် ညက မီးတုတ်ပြုလုပ်ရန်အတွက် လူငယ် ပြုလုပ် ထားသော အစေးဖြင့် ဘိုးတံကို ပွတ်တိုက်လိုက်လေ၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တယော လက်သံ စမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက -
“တယောကလေး ဖြစ်သွားပြီ။ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒီတဲကလေးအတွင်းမှာ မိုးခိုရင်း အပျင်းပြေ နားထောင် ရတာပေါ့။ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ထိုးပြပါလား” ဟု ပြော လိုက်ရာ အဘိုးကြီးကတယောကြီးကို ဘိုးတံနှင့်လုံးထိ၍ ဌံလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ညင်သာ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: ၅၇

စွာလှုပ်၏။ တယောသံသည် အစပထမတွင် မျဉ်းမျဉ်းမြည်
၏။ ထိုနောက် ရိုက်၍ရိုက်၍ လေးနက်သော အသံများ
ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည်
အောက်ပါသီချင်းကို စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ဆိုလေ
တော့၏။

မိခင် ... ဝမ်းကြာတိုက်က ...
ကျွတ်လွတ်ခါစ ... လူမမယ် ...
နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ... အားငယ်
ငယ် ... နောက်တော့ကွယ် ...
တဖြည်းဖြည်း ရင်မောလာ
တယ် ... နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာ
သေခြင်းတရားနဲ့ ... ရင်ဆိုင်ရ
၍ ... သေလွန်ရသောအခါ
ဝယ် ... တစ်ကိုယ်လုံး ... မာကျော
တောင့်တင်းလျက်ပါကွယ် ...

၅၉

မင်းသိင်္ခ

ထို ... အတိုင်းပါပဲကွယ် ...
သစ်ပင်တွေလဲ ... ရှင်နေစဉ်
မှာ ... စိမ်းလန်းစိုပြေ နူးညံ့
တယ် ... သေသောအခါဝယ် ...
ခြောက်သွေ့ရှင့်ရော် ...
မာကြောတယ် ... ဒါကြောင့်ပါကွယ် ...
နူးညံ့ခြင်းဟာ ...
ရှင်ခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ကွယ် ...
မာကြောခြင်းဟာ ...
သေခြင်းရဲ့ ... လက္ခဏာ အသွယ်သွယ် ...
အို ... တိုက်ပွဲဝင်လူသား ...
သင် ... မာနေသလား ...
ဒါကြောင့် ... ရုံးဖိုကများ ...
အို ... ကြီးမားရင့်ထွား ...
သစ်ပင်များ ... တောင့်တင်းနေသလား ...

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်:

၆၀

ဒါကြောင့် ... ကျိုးဖိုကံများ ...

မာကြောသန်စွမ်းခြင်းသည် ...

အရုံး: ...

နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ... ခြင်းသည်

အောင်မြင်မှု အကုန်လုံး...။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး သီချင်း ဆုံးသွားသောအခါ၌

မိန်းကလေးက လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် -

“အဘ သီချင်းကလဲ ဟိုနှစ်ယောက်ကို စောင်းပြီး ဆိုသလိုပဲ။ ဟိုမျောက်စုတ်ကြီးက မာကြောတယ်။ ဟိုလူက နူးညံ့တယ်။ နူးညံ့တဲ့လူက နိုင်ပြီး၊ မာကြောတဲ့လူက ရှုံးသွားတယ်။ ဟီ ... ဟီ ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းသည် မိန်းကလေး၏စကားကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အနီးတွင်ချထားသောစားကို “ဆတ်ခနဲ” ကောက်ယူ၍ မိမိအား ထမင်းခွံပေးနေသော လူငယ်အား အလစ်တွင် ခုတ်ချလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်သည် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် စားကိုဖမ်းယူ၍

၆၁

မင်းသိင်္ခ

ဆောင်းအတွင်းသို့ တစ်ခါတည်း လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြန် လေ၏။

သူ့ရသတို့ဆိုသည်မှာ ... ကြမ်းတမ်းခြင်းကို မခေါ်ပါ

အို ... တိုက်ပွဲဝင်လူသား ...

ဒေါသတွေအသာထား ...

အဲဒါ ... အလကား ...

အောင်နိုင်သူသည် ... လက်စား

မချေ ... လက်စားချေလျှင် ...

မအောင် ... ကိုယ့်အတွက်

အပထား ... သူများအတွက်

တွေများ ... အနှစ်နာခံလေ

တအား ... အဲဒါ ... သတ္တိဆိုတဲ့

စကား ...

၎င်းတို့သည် ဤသို့လျှင် တဲကြီးအတွင်း၌ နေခဲ့ကြလေ

မိုးမှာလည်းဆက်တိုက်ပင် ရွာသွန်းလျက်ရှိလေ၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူ့ရဲဘော်ကြောင်ယောသူရဲကောင်း (၆၂)

ချောင်းရေမှာလည်း လှံရှုံဝင်လာလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တဲကြီးအတွင်း၌ ရက်ကြာလှသောကြောင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ ဆန်နှင့်အသားခြောက်တို့သည် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ဆန်ရော အသားခြောက်ရော ကုန်သွားပြီကွ၊ မိုးကဘယ်တော့ရပ်မှာတုန်းကွ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု လူငယ်အား မေးလိုက်ရာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်သော လူငယ်သည် ချောင်းရေနှင့် မိုးရိပ်မိုးကဲကို အကဲခတ်ပြီးနောက် -

“မနက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ်ရင် သန်ဘက်ခါကျရင် ကူးနိုင်ပါပြီ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့က အဲဒီရက်မတိုင်မီအတွင်း ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ နေကြရတာမှာပေါ့” ဟု မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်သည် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဓားမတိုလေးတစ်ခုကို အသုံးပြုကာ ဝါးလုံးများကို ဆက်၍ခုတ်ပြန်

(၆၃)

မင်းသိင်္ခ

လေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ဟို သူငယ်တော့ ဝါးလုံးတွေ ခုတ်ပြန်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“တဲတစ်လုံးထပ်ပြီး ထိုးဦးမလို့နဲ့တူတယ် ... ဒီလူဟာ တဲထိုးဖို့လောက်ပဲ အသုံးဝင်တဲ့လူနဲ့တူတယ်” ဟု အကြောင်းမဲ့ အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် လူငယ်မှာ ရေစီးငြိမ်သောအခါ၌ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရန်အတွက် ဖောင်တစ်ခုပြုလုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကိုယ်တိုင်နီးထိုး၏။ ကိုယ်တိုင်ဝါးဖြတ်၏။ ကိုယ်တိုင်ဖောင်ဖွဲ့၏။ ပြီးလျှင် ထိုးဝါးကြီးတစ်လုံးကိုပင် ပြုလုပ်လိုက်သေး၏။ ဤသို့ပြုလုပ်နေသည်ကို သူ့ရဲကောင်းက တဲဆောက်နေသည် ထင်မှတ်၍ ထပ်မံအပြစ်တင် ပြန်လေ၏။

“ဒီလူကလဲ တဲထိုးဖို့လောက်ပဲ တတ်တဲ့လူပဲ” ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၆၄)

“တဲထိုးတဲ့အလုပ် တစ်ခုထဲတင် တတ်တာမဟုတ် ပါဘူး။ ဒီသူငယ်ဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကိုလဲ မီးပုံ ထဲပစ်ချနိုင်ပါသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူရဲကောင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့ ၏။ လူငယ်သည် ဝါးဖောင်ပြီးသောအခါ၌ တဲအတွင်းသို့ဝင် လာလေ၏။

ပြီးလျှင် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား -

“ဝါးဖောင်လုပ်ပြီးသွားပြီ ... သန်ဘက်ခါလောက်ဆို ရေစီးငြိမ်မှာပဲ အဲဒီအခါလောက်ဆို ကူးကြတာပေါ့။ ဒီချောင်းမျိုးကသိပ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီမှာ မိုးမရွာပေမယ့် ချောင်းဖျားမှာမိုးရွာရင် ရေတွေဝေါခနဲ ရောက်လာတာမျိုး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာနဲ့မှ ကူးလို့မရဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ငါ့လူရာ၊ ဆာလောင် မွတ်သိပ်တာက အရေးကြီးပါတယ်။ မင်း ချောင်းရေ ငြိမ်တဲ့အထိ ငါတို့အစာမစားရသေးဘူးဆိုရင်တော့

(၆၅) မင်းသိခံ

အကုန်ထုံး ခွေလဲကုန်ကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ လူငယ် သည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မတုန်းဗျာ၊ အသားခြောက်က လေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး စားရမှာပေါ့” ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“ကုန်နေပြီဥစ္စာ၊ ဘယ်ကအသားခြောက်က ရမှာ တုန်း” ဟု မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါသေးတယ် ... ကျုပ်အတွက် ဝေစုရတဲ့ အသားခြောက်လေးတွေကို မစားဘဲ သိမ်းထား တာ ခုကျုပ်ဆီမှာ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောပြီး သူရဲဘော ကြောင်သောလူငယ်သည် ဖက်ဖြင့်ထုပ်၍ သိမ်းထားသည် ၎င်းအတွက်ရသော အသားခြောက်များကို နည်းနည်းစီ ဝေ၍ ကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် လူငယ်က -

“ဟောဒီမှာ ကျန်သေးတယ်၊ နက်ဖြန်အတွက် ဘာမှ ဖူးကြနဲ့ အသားခြောက်စားရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၆၆)

အားလုံးသည် ပျော်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သူရဲကောင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဟေ့ သူရဲကောင်း၊ ဒီကောင်ဟာ တဲထိုးဖို့တင် တတ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အသားခြောက်တွေလဲ ငါတို့စားဖို့ ဖယ်ထားတတ်သေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နယ်ပင် ချောင်းရေငြိမ်သော နေ့တစ်ရက်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ လူငယ်သည် သူ၏ဖောင်ကို ချောင်းအတွင်းသို့ တွန်းချလေ၏။ ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို တွဲ၍ဖောင်ပေါ်သို့ တင်လေ၏။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား ဖောင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူရဲကောင်းအား ဖောင်ပေါ်သို့ တွဲ၍တင်ပေးလေ၏။ အားလုံးပေါင်ပေါ်သို့ စုံညီစွာရောက်သောအခါ၌ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သူရဲကောင်းအား -

“ဟေ့ သူရဲကောင်း ဒီကောင်ဟာ တဲတင်ထိုးတတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ ... ငါတို့စားဖို့ ဝါးဖောင်လဲ လုပ်တတ်

(၆၇)

မင်းသိင်္ခ

သေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သူရဲကောင်းကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ကျယ်လောင်စွာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေ၏။ သူရဲဘောကြောင်သောလူငယ်မှာမူ ထိုးဝါးကိုအသုံးပြု၍ ဝါးဖောင်ကို ရွှေ့စေလေ၏။ ချောင်းရေမှာအရှိန်လျော့သည် ဆိုသော်လည်း အတော်အတန် ရေစီးကြမ်းနေသေးရာ ဝါးဖောင်ကြီးသည် ချောင်းကိုတည့်တည့် မဖြတ်နိုင်ဘဲ မျောလေ၏။ လူငယ်သည် ထိုးဝါးကို အသုံးပြု၍ ကြီးစားကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့အရောက် ဆောင်ရွက်နေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ချောင်းအတွင်းမှ ငုတ်ဖြင့် ဝါးဖောင်ကြီး ဆောင်မိလေတော့၏။ ထိုငုတ်မှာလည်း ရေမြုပ်နေသောကြောင့် မြင်တွေ့ရခြင်းပင် မရှိပေ။ ဝါးဖောင်ကြီးနှင့် ထိုငုတ်ဆောင်မိသောအခါ၌ ဝါးဖောင်ကြီးသည် ရတ်တရက်စောင်းသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်မိန်းကလေးသည် ဝါးဖောင်ပေါ်မှ လွင့်စင်၍ ကျမည်

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘော်ကြောင်သောသူ့ရဲကောင်း: (၆၈)

ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်က လက်ထဲမှ ထိုးဝါးကို လွှတ်၍ နှစ်ဦးစလုံးကို လှမ်း၍ဖက်လိုက် သောကြောင့် ၎င်းတို့သည် ဖောင်ပေါ်မှ အောက်သို့မကျဘဲ ရှိကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့ မကျသော်လည်း သူ့ရဲကောင်း မှာမူ ဖောင်ပေါ်မှ လွင့်၍ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ လူငယ်က “ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ့ရဲကောင်းတော့ ကျသွားရှာပြီ” ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင်၊ သူ့ရဲကောင်းအား -

“မိတ်ဆွေ ဟိုမှာထိုးဝါး မျောလာတယ်၊ ထိုးဝါးဘက် ကိုကူး” ဟု လှမ်း၍သတိပေးရင်း ၎င်း၏ဖေါင်ကြီးကို တည့် မတ်အောင် ကြံဆောင်နေလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းသည် ဖောင်ကြီးဆီသို့ ကြိုးစား၍ကူးခတ်နေလေ၏။ ထိုအချိန် မှာပင် သူ့ရဲကောင်းနှင့် ဝါးတရိုက်အကွာတွင် မိကျောင်း တစ်ကောင်၏ကျောကုန်းသည် “ဘွားခနဲ” ပေါ်လာလေ တော့၏။ ထိုအခါ လူငယ်သည် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ စားမကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူ၍ သူ့ရဲကောင်းအား ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲခုန်ချသွားလေ

(၆၉) မင်းသိင်္ခ

တော့၏။ သူ့ရဲကောင်းသည် ဖောင်ဘက်သို့နိုးလာ၏။ လူငယ်သည် သူ့ရဲကောင်းကို ကျော်၍ မျောသွားပြီးလျှင် မိကျောင်းနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ လေတော့၏။

သူ့ရဲကောင်းသည် ဖောင်နှုတ်ခမ်းကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက် ၏။ ထိုအချိန်၌ လူငယ်အား မိကျောင်းသည် ထို၍ဟပ်လိုက် ၏။ သူ့ရဲကောင်းသည် ဖောင်ပေါ်သို့ ကုန်း၍တက်လာ၏။ လူငယ်နှင့် မိကျောင်းသည် ရေထဲတွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေ ၏။ မိန်းကလေးသည်အော်၍ ရေထဲတွင် သွေးကွက်ကြီး များ ပေါ်၏။

များမကြာမီ၌မှာပင် မိကျောင်းရော လူငယ်ပါပေါ်၍ လာပြီးလျှင် ရေစီးကြောင်းအတိုင်းမျောကာ ချောင်း၏ အခြားတဘက်ကမ်း ခပ်စွေစွေနေရာရှိ ချုံဖတ်၌ ငြိနေ လေတော့၏။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးတို့ သုံးဦးသည် ဖောင်ကြီး မြင့် တစ်ဘက်ကမ်းသို့အရောက် ကူးဖြတ်နိုင်၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ဖောင်တွင်ရှိသော

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၇၀)

ဝါးလုံးတစ်လုံးကိုဖြုတ်ကာ ထိုးဝါးအဖြစ်အသုံးပြုနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်သည်နှင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မိန်းကလေးသည် မိကျောင်းနှင့်လူငယ် ငြိတွယ်နေသော ချုံဖုတ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ သူ့ရဲကောင်းမှာမူ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးနောက်သို့ မလိုက်ဘဲ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“ဟေ့ သူ့ရဲကောင်း . . . ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ လာစမ်းပါဦး” ဟု လှမ်း၍ခေါ်သဖြင့် သူ့ရဲကောင်းလည်း မလာချင်လာချင်ဖြင့် လျှောက်၍လာလေ၏။

ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“မိန်းကလေးရေ . . . ဟောဟို ချုံဖုတ်မှာဟဲ့။ ဟို သူငယ်နဲ့မိကျောင်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရဲကောင်းက -

“အလို မှတ်ဆိတ်ဖြူ မျက်စိမမြင်ဘူးဆို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ငါမြင်ပါတယ်ကွ” ဆိုကာ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မိန်းကလေးသည် ဝါးလုံးတစ်ချောင်းကို ယူပြီး မိကျောင်းနှင့် လူငယ်အား ကမ်းဘက်ဆီသို့ရအောင် ဆွဲယူလေ၏။ အမှန်စင်စစ် မိကျောင်းရော လူငယ်ပါ အသက်ကုန်လျက် ရှိနေလေပြီဖြစ်၏။

လူငယ်၏ ခေါင်းနှင့် ဓားကိုင်ထားသောလက်သည် မိကျောင်းပါးစပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့နေရ၏။ လူငယ်၏ဓားသည် မိကျောင်း၏ အာခေါင်မှ ကျောကုန်းကို ထိုးသွင်းထားပြီးဖြစ်၏။ မိန်းကလေးသည် သည်းထန်စွာ ငိုလေ၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးနှင့် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လူငယ်အလောင်းကို မိကျောင်း၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ကာ ထိုတောအတွင်းပင် မီးသဂြိုလ်ပစ်လိုက်ကြ

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်လောသူ့ရဲကောင်း (၇၂)

လေ၏။ ထိုသို့ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရင်း မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သူ့ရဲကောင်းအား -

“ဟေ့ ... သူ့ရဲကောင်း ... ဒီသူငယ်ဟာ တဲတင် ဆောက်တတ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မိကျောင်းလဲ သတ်တတ် သေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အုသက် ကိုလဲ ကယ်တတ်သေးတယ်ကွ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မိန်းကလေးတို့သည် လူငယ်၏ ပြာများကိုကျင်းတူး၍ မြှုပ်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သစ်လုံးတစ်လုံးအား လူငယ်၏ အရိုးပြာမြှုပ်နှံရာ၌ အမှတ်အသားအဖြစ် စိုက်ထူလိုက် လေ၏။

ထို့နောက် ထိုသစ်တုံးကြီးပေါ်၌ ဓားမဖြင့် အောက်ပါ အထိုင်း စာကိုလည်း ထွင်းလိုက်လေတော့၏။

သူ့ရဲဘောကြောင်သည်ဆိုသော...

သူ့ရဲကောင်း.....

“သူ့ရဲကောင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးကို တွေ့ကရာ

(၇၃)

မင်းသိင်္ခ

လူမှာမတပ်ရဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီစာကို ဖျက်ပေးပါ”ဟု သူ့ရဲကောင်းလူငယ်က ကန့်ကွက်လေတော့၏။

ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“မင်းပြောတာမှန်တာပေါ့ကွယ် ဖြုတ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းကို မေးရဦးမယ်၊ ဟောဒီ မိန်းကလေး ကို မင်းသိသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ရဲကောင်းက -

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်မသိဘူး၊ သိဖို့လဲ မလိုဘူး”ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“မင်းက မလိုပေမယ့် ငါကတော့ ဝတ္တရားရှိလို့ ပြောပြ လိုက်ရဦးမယ် ... မင်း သေသေချာချာနားထောင်”ဟု မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက စကားစလိုက်လေ၏။

“အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး”ဟု သူ့ရဲကောင်းက ပြော ထိုက်ကာ မထိမဲ့မြင် မျက်နှာထားဖြင့် မိန်းကလေးအား ကြည့်လိုက်လေ၏ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၇၄)

“မင်းနေပြည်တော်ကို သွားပြီး သူရဲကောင်းဘွဲ့ တံဆိပ်ယူမယ်ဆိုတာ ဟောဒီမိန်းကလေးဆီမှာ ယူရမှာပဲ၊ ဟောဒီမိန်းကလေးဟာ ငါတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အရှင်သခင် ဘုရင်မပဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်ဟုဆိုကာ ဘုရင်မ၏ အင်္ကျီ အတွင်း၌ ဝှက်၍ ဆွဲထားသော ဘုရင်မဖြစ်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ် လက်စွပ်ကို မှတ်ဆိပ်ဖြူကြီးက ယူ၍ ပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူ၏ ဖြူဖွေးသော မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်လေတော့၏။ သူရဲကောင်းသည် အံ့အားသင့်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးများ မရှိတော့သော မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက -

“မင်းငါ့ကိုရော သိလား၊ ငါဟာ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ စစ်သူကြီးပဲ၊ အခုငါရယ်၊ ဘုရင်မရယ်ဟာ ... တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးလို့ ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး သူရဲကောင်း ရှာတာပဲ။

(၇၅)

မင်းဆိပ်

စစ်သားထွက်စုတာပဲ၊ ငါတို့လိုချင်တဲ့ သူရဲကောင်းမျိုး တစ်ယောက်တော့ တွေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီမှာ သေရှာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် သူရဲကောင်းသည် နူးထောက်ခစားလျက်ပင် ရိုလေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက -

“သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဟာ လူတိုင်းကို ပေးရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သင်နဲ့ ဟောဒီ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေဟာ လုံးဝ မထိုက်တန်ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ သူရဲကောင်း၏ ရင်ဘတ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော တံဆိပ်များကို ကိုယ်တိုင် ဖြုတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်ယူပြီးလျှင် သူရဲဘောကြောင်သော လူငယ်ကလေး၏ မှတ်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်ပြီးလျှင် နူးထောက်ခစားလျက်ရှိသော သူရဲကောင်းဆိုသည့် လွန်စွာသူရဲဘောကြောင်သူအား မောင်းထုတ်လိုက်လေတော့၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် သူရဲဘောကြောင်သောသူရဲကောင်း (၇၆)

ထိုသူလည်း မျက်နှာ၌ မီးကျွမ်းသော ဒဏ်ရာဖြင့် ထွက်သွားရလေ၏။ ထွက်မသွားမီ၌ ဘုရင်မ၏ခြေထောက်အား ၎င်း၏ ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်၍လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီး၏ ခြေမိုးအား နဖူးဖြင့်တိုက်၍လည်းကောင်း သူ၏ ရာထူးနှင့် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများအား ပြန်လည်ပေးသနားရန် အကြိမ်ကြိမ် ဝိုင်း၍ အသနားခံလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မ ရော စစ်သူကြီးပါ ၎င်းအား အသိအမှတ်မပြုကြတော့ဘဲ သူရဲဘောကြောင်သည်ဆိုသော သူရဲကောင်းကလေး၏ မှတ်တိုင်ကို အရိုအသေပေး၍ ခြံတံခါးကြီးဆီသို့ ထွက်သွား ကြလေတော့သတည်း။ ။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမဿကာ
မင်းသိင်္ခီ

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသော ဆယ်နှစ်တာ

ကင်ပေဂ်နီ

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု
 အသွင်ရှိ၏။ ထိုစမ်းချောင်းကလေးနှင့် ပူးတုံ့စွာတုံ့ပြန်လျက်
 မထင်မရှား လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုပင် ရှိ၏။ တောစပ်
 ကလေးတစ်နေရာမှ စတင်သော ထိုလူသွားလမ်းကလေး
 သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောနက်ပိုင်းထဲသို့ ဝင်သွား
 လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အသက် ၂၀ကျော်ကျော်ခန့် လူငယ်
 တစ်ဦးသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်လျက်

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၈၀)

ထိုတောလမ်းကလေးအတိုင်း တရွှေရွှေလျှောက်လှမ်းလာလေ၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် များပြားလွန်းလှစွာသော သင်္ဘောပင်ကြီးငယ်များ ပေါက်ရောက်နေသည် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ သင်္ဘောပင်များမှာ ကောင်းစွာ သန်လွန်းလှသည့်အပြင် အပင်အတော်များများ၌ သင်္ဘောသီးများ ပြွတ်ခဲ၍ သီးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အချို့သင်္ဘောသီးများမှာ သီးခါစဖြစ်၏။ အချို့လည်း အတော်အတန်ကြီးနေပြီဖြစ်၏။ အချို့မှာမူကား မြင်ရသူ သွားရည်ယိုဖွယ်ကောင်းလှအောင် ဝင်းဖန့်မှည့်ရွှမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသင်္ဘောပင်တောအုပ်ကြီးသည် မျက်စိတဆုံးမျှ ကျယ်ပြောလှစွာ၏။ တစ်နေရာတွင်မူ တဲကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။

ခရီးပမ်းလာသော လူငယ်သည် ထိုတဲကြီးရှိရာသို့ တရွှေရွှေ လျှောက်သွားလေ၏။ တဲကြီး၏ရှေ့တွင်မူ သင်္ဘောပင်ပေါက်ကလေးများကို မြေတောင်မြှောက်ပေးနေသော အသက်၆၀-ကျော်ခန့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရလေ၏။

(၈၁) ဧင်ယော်နီ

ထိုရသေ့ကြီး၏ထူးခြားချက်မှာ မျက်နှာ၌ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုခရီးကို ဖြတ်သန်းသွားဖူးကြကုန်သော ခရီးသည်တို့သည် ထိုရသေ့ကြီးအား ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်ဟူ၍ သိထားကြကုန်၏။

ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်သည် ၎င်း၏နောက်ဖက်သို့ တရွှေရွှေ ချဉ်းကပ်လာသော လူရွယ်ကို လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏အလုပ်တွင်သာ အာရုံစူးနစ်လျက် လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ လူရွယ်သည် ရသေ့ကြီးနှင့် ခြေလှမ်း ခုနစ်လှမ်းခန့်အကွာသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟောဟို တဲလေးထဲကိုဝင်သွား... သောက်ရေအိုးတွေမယ်၊ အမောပြေ ရေလေးသောက်လိုက်၊ မောင်ရင်မှာ ပါလာတဲ့ ဝန်စည်စလွယ်တွေကိုလည်း အဲဒီကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ တင်ထားလို့ရတယ်၊ အမောပြေတဲ့အခါ ကျတော့ ရေအိုးဘေးမှာ သင်္ဘောရွက်နဲ့အုပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ပန်းကန်ပြားထဲမှာ အသင်ခွဲပြီးသား သင်္ဘောသီးမှည့်မှည့်ချိုချိုတွေ ရှိတယ်။”

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၈၂)

အဲဒါကို တာဝကြီး စားလိုက်ပေတော့” ဟု ရသေ့ကြီးသည် နောက်သို့မျှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏အလုပ်ကို စူးစိုက်၍လုပ်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ခရီးသွားလူရွယ်လည်း ရသေ့ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း တဲထဲသို့ဝင်သွားကာ ၎င်း၏အိတ်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ဗန်းခနဲချလိုက်၏။ ပြီးနောက် သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်၍ အငမ်းမရ မော့ချလိုက်၏။ ထိုသို့မော့ချပြီးနောက် -

“အမောကို ပြေသွားတာပဲ ... တော်တော်အေးတဲ့ ရေပါလား” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အနီးအပါးသို့ မျက်စိကစားလိုက်ရာ သင်္ဘောရွက်ကြီးတစ်ရွက်ဖြင့် အုပ်ထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရ၏။ လူရွယ်လည်း သင်္ဘောရွက်ကို လှန်၍ကြည့်လိုက်လျှင် စားချင်စဖွယ် ခွဲစိတ်ထားသော သင်္ဘောသီးများကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် လူရွယ်လည်း အငမ်းမရပင် သင်္ဘောသီးစိတ်များကိုကောက်၍ စားပစ်လိုက်ရာ တစ်ထိုင်တည်း

(၈၃)

ဝင်ယော်နီ

နှင့် ပန်းကန်တစ်ချပ်လုံး ကုန်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့ အဝအာပြဲ စားသောက်ပြီးနောက် -

“ကောင်းလိုက်တဲ့ သင်္ဘောသီးကွာ ... ချိုနေတာပဲ၊ အေးနေတာပဲ၊ တော်တော်ကို ကောင်းတာပဲ” ဟု ကျေနပ်အားရစွာ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီးနောက် ရသေ့ကြီးရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ စကားလှမ်း၍ ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ၎င်း၏အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာလုပ်နေသော ရသေ့ကြီးက လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ဘဲ -

“လက်ဆေးဖို့ ရေကဘယ်မှာလဲလို့ မေးမလို့မဟုတ်လား။ တဲအပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်၊ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးလိုက်၊ အဲဒီမှာ စမ်းချောင်းထဲကရေကို ဝါးလုံးတွေနဲ့ သွယ်ယူထားတာရှိတယ်၊ ငါက ရေတံခွန်နားလေးမှာ သွားပြီး မနေနိုင်တော့ ငါ့တဲနားလေးကို ရေတံခွန်လေးရောက်နေအောင် လုပ်ထားတာပေါ့ကွာ . . . ၊ လက်

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၈၄)
 ဆေးရုံတင်မကဘူး၊ ရေတောင်ချိုးလိုရသေးတယ်” ဟု
 လှမ်း၍ပြောလိုက်သောကြောင့် လူရွယ်လည်း ရသေ့ကြီး
 ပြောပြသောဘက်သို့ လျှောက်သွားရာ စမ်းချောင်းမှ
 သွယ်ထားသည် ဝါးလုံးများမှနေ၍ ရေများစီးကျနေ
 သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဝါးလုံးများကို လှူတစ်ရပ်ကျော်
 ခန့်အမြင့်၌ တင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဝါးလုံးများမှ ထွက်ကျ
 နေသောရေသည် ရေတံခွန်ငယ်လေးတစ်ခုအလား
 ဖြစ်နေလေတော့၏။

လူရွယ်သည် ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင်
 ၎င်း၏လက်ကို ဆေးလေ၏။ ထိုသို့လက်ဆေးရင်းနှင့်
 အေးမြလှသောရေ၏အထိအတွေ့ကို လွန်စွာသဘောကျ
 သွားသည် ဖြစ်ရကား မအောင်အီးနိုင်တော့ဘဲ အဝတ်
 အစားများကို ချွတ်ကာ ရေချိုးလေတော့၏။ လူရွယ်သည်
 အချိန်အတန်ကြာမျှ အားရပါးရရေချိုးနေ၏။ လေမှာလည်း
 တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်၍

ချမ်းလာသောအခါကျမှပင် ရေချိုးခြင်းကို ရပ်လိုက်လေ
 တော့၏။

ပြီးနောက် တဲကြီးဆီသို့ လှမ်းလျှောက်သွားလေ၏။
 ရသေ့ကြီးမှာမူ ၎င်း၏အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်နှင့် လုပ်နေ
 ပြန်လေ၏။ လူရွယ်သည် ချမ်းလွန်းလှသောကြောင့်
 လက်ကို ပိုက်ထားကာ အလုပ်လုပ်နေသောရသေ့ကြီးကို
 လှမ်း၍ ကြည့်နေမိ၏။

“ရေချိုးလိုကောင်းတာနဲ့ သတိလက်လွတ်နဲ့ ချိုးလိုက်
 တာ၊ အခု တော်တော်ချမ်းနေပြီမဟုတ်လား ... ၊ တဲရဲ
 ဟိုဘက်ထောင့် မီးဖိုပေါ်မှာ မြေခရားတစ်လုံး တင်ထားတာ
 ရှိတယ်၊ ရေနွေးကျိုက်ကျိုက်ဆူနေလောက်ရောပေါ့၊
 လက်ဖက်ခြောက်လည်း ခပ်ထားပြီးသား ... အဲဒီဘေးမှာ
 မြေရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လေးတွေ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အသင့်
 ဝှဲပြီး သောက်ချလိုက်ရုံပါပဲ” ဟု ရသေ့ကြီးက နောက်သို့
 မှူပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ပြန်၏။

လူရွယ်လည်း ရသေ့ကြီးပြောသည့်အတိုင်း ရေနွေး

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၈၆)

ကြမ်းပူပူကို မှတ်၍ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားကာ နေသာထိုင်သာရှိသွား၏။

ထို့နောက် လူရွယ်သည် ရသေ့ကြီးအလုပ်လုပ်နေသော နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးနှင့် စကားပြောလေ၏။ ရသေ့ကြီးသည် လူရွယ်အား စကားပြန်ပြောသော်လည်း လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူ့လုပ်ရင်း ပြန်ပြောချင်းမျိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ လူရွယ်ကို သူ့အလုပ်လောက်ပင် အရေးထားဟန် မတူပါချေ။ ထိုသို့ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် လူရွယ်သည်ရသေ့ကြီးအပေါ် မကျေမချမ်းဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ရသေ့ကြီး၏အနီးသို့ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ ရသေ့ကြီး၏ပခုံးအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွဲ၍တွဲ၍လုပ်ရင်း -

“နေစမ်းပါဦး ဦးရသေ့ရယ်၊ ခင်ဗျားသင်္ဘောပင် တွေက ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရပါတယ်ဗျ၊ အခုတော့

ခင်ဗျားဟာက ကျုပ်ကို မှတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်လို့တောင် မအောင်မေ့ဘူးထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးက

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလား၊ မကြီးတဲ့ကိစ္စလားဆိုတာ ထက် အခုလုပ်ရမယ်ကိစ္စလား၊ အခုမလုပ်ရမယ်ကိစ္စလား ဆိုတာကို ပိုပြီး စဉ်းစားရတယ် ကောင်လေးရေ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောရာ၌လည်း လူရွယ်ကို ဝဲစောင်းမျှပင် မကြည့်ဘဲ ရင်း၏အလုပ်တွင်သာ အာရုံစူးစိုက်လျက် လုပ်ကိုင်ရင်း ပြန်၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လူရွယ်က ဆက်၍စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ဦးရွှေတောင်ဆိုသော ရသေ့ကြီးက -

“မင်းမပြောခင် ငါပြောမယ်၊ လောကကြီးမှာ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကတော့ အခုလုပ်ရမယ်ကိစ္စကို အခုလုပ်ဖို့ပဲ တွ အဲဒီလိုပဲ အခုမလုပ်ရမယ်ကိစ္စကို အခုမလုပ်မိဖို့ပဲ တွ ... အဲဒါဟာ တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် သမိုင်းများကျတော့လည်း အဲဒီအဆင့်ထိတောင် မတွေးနိုင်

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၈၈)

ဘူးဟော့ အခုလုပ်ရမှာလား မလုပ်ရမှာလားဆိုတာ ခွဲခြား နိုင်ဖို့နေနေသာသာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးကို ဖြစ်နေကြ တာဟော့ တောင်လိုလို မြောက်လိုလို ယောင်ခြောက်ဆယ် တို့ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ဥပမာ အခုမင်းဖြစ်နေသလိုပေါ့ကွာ”ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူရွယ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် သွား၏။ ထို့နောက် တအံ့တဩဖြင့် -

“ဟား... ဟား... ဦးရသေ့ကလည်း အကုန်သိနေ တော့တာပဲ စောစောက ကျုပ်ရောက်လာကစတုန်းက လည်း ဒီကောင်တော့ဖြင့် ရေဆာနေလောက်တယ်၊ ဒီကောင်တော့ဖြင့် ဗိုက်ဆာနေလောက်ပြီ ဒီကောင်ကတော့ ရေချိုးချင်နေတော့မှာပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေ ခင်ဗျားက ကြိုကြို ပြသိနေတယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်က -

“မဆန်းပါဘူး ကောင်ကလေးရယ်၊ ငါ့ဆီကို မင်းလို မျိုး ခရီးသည်တွေ မကြာမကြာရောက်ရောက်နေတာကိုကွ အဲဒီတော့ ဒီခရီးသည်တွေရဲ့ အခြေအနေကို ဝါက အလွတ်

(၈၉)

ဝင်ဖော်နီ

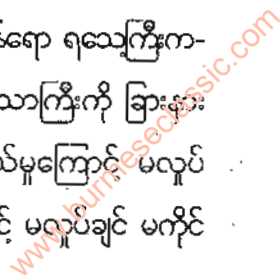
နေတာပေါ့ကွာ”ဟု အေးအေးလူလူပင်ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူရွယ်က -

“ကဲဗျာ ... ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်ဟာ ဟိုဟာလုပ်ရ တော့မလိုလို၊ ဒီဟာလုပ်ရတော့မလိုလိုနဲ့ ယောင် ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ဦးရသေ့ဘယ်လို ရုပ်ပြီးသိသလဲ”ဟု မေးလိုက်ပြန်လျှင် ရသေ့ကြီးက -

“ဒါလည်း သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ မင်းလျှောက်လာတဲ့ ခြေသံကို လေ့လာလိုက်ရင် သိနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်က မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ပုံစံမျိုး၊ မသွားချင်သွားချင်ပုံစံမျိုးနဲ့ လှမ်းလျှောက်သာတာကိုးကွာ”ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဒါကတော့ဗျာ ... ခရီးပမ်းလို့ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်နေ ရင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်နဲ့အားနဲ့ လမ်းလျှောက် နိုင်မှာတဲ့လဲ”ဟု လူရွယ်က မေးလိုက်ပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက-

“ကွာပါတယ်ကွာ ... သိသိသာသာကြီးကို ခြားနား ပီတယ်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပင်ပမ်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် မလှုပ် ဆလှုပ်ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံရယ်။ စိတ်ကြောင့် မလှုပ်ချင် မကိုင်

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောအယ်နှစ်တာ (၉၀)

ချင်ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံရယ်ဟာ တော်တော်ကြီးကို ကွာခြားပါ တယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူရွယ်လည်း ဘာစကား တစ်ခွန်းမျှမဆိုတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာလျှင် တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်သည် ၎င်း၏အလုပ် ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေတံလျှောက်အနီးသွား ကာ ကိုယ်လက်သန်စွင်လေ၏။ ယင်းနောက် တဲကြီးအတွင်း ရှိ ကွပ်ပျစ်တွင် အေးအေးလူလူပင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ လူရွယ်လည်း အနီးရှိ သစ်ငုတ်ကိုဖြတ်၍ ထိုင်ရန်ပြုလုပ် ထားသော တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ရင်း

“ဦးရသေ့ အလုပ်လုပ်နေတာကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ပဲနော်”ဟုမေးလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးက “ငါက လုပ်စရာ ရှိတဲ့အလုပ်ကို တကယ်လုပ်တာလေကွာ”ဟု ပြောလိုက်ရာ လူရွယ်သည် ဗျာခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်က လူရွယ်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်

(၉၁)

ဝင်ယော်နီ

ပြီးနောက် -

“ဒီလိုလေကွာ . . . လောကကြီးမှာ လူတစ်ချို့ဟာ တချို့တောင်မှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တော်တော်များများဟာ အလုပ်ကို တကယ်မလုပ်ကြဘူးကွ။ ဘာလို့ တကယ် မလုပ်ကြသလဲဆိုတော့ ဒီအလုပ်ဟာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါလားလို့ မခံယူနိုင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် သူတစ်ပါးက ခိုင်းလို့ လုပ်နေရတာမို့လို့ မလုပ်ချင်လုပ်ချင်နဲ့ လုပ်နေကြ တာတွေလည်း ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ကိုပဲ ကြုံမိကြုံရာ ဆွဲမိဆွဲရာကို ကောက်လုပ်နေ ကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အလုပ် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ပြီးမြောက်ရေး၊ အောင်မြင်ရေးတွက် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်ရှိနေပါ့မလဲ၊ ပြီးပြီးရောပဲ ဝတ်ကျေ စာန်းကျေလေးပဲ လုပ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်တော့ အလုပ်တွေလည်း တကယ်မပြီးဘူးကွ။ အဲဒီထက်ပိုဆိုး အားကတော့ ကိုယ့်နှလုံးအိမ်မှာလည်း ပြီးမသွားဘူးကွ။”

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြုံးသောဆယ်နှစ်တာ (၉၂)

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရော လူရွယ်သည် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်ရင်း “ဘာတွေလဲ ဦးရသေ့ရယ်” ဟု ရေရွတ် ညည်းညူလိုက်ပြန်လေ၏။ ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်က လည်း သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် -

“ဒီလို ကောင်လေးရဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ပျိုးပင်ပေါက်လေး တစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုးတယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ မြေကြီးကို တူးဆွဲပြီးအပင်ကို မြေကျင်းထဲကိုထည့် မြေကြီးကိုပြန်ဖို့၊ ရေလေးနည်းနည်းပါးပါးလောင်းလိုက်ရင် ဒီအလုပ်ဟာ ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စေတနာမပါရင်တော့ မပြီးဘူး နော် ကိုယ့်လူ၊ ဘယ်မှာ မပြီးသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ မှာ မပြီးတာ၊ ကိုယ့်နှလုံးအိမ်မှာမပြီးတာ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ တကယ်ကို စေတနာထားပြီး အပင်လေးကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရှင်သန်ဝေသာပါစေကြောင်း ဆန္ဒနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အစွမ်းကုန် စိုက်ပျိုးပြီးစီးပါမူ အပင်စိုက်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ

(၉၃)

ဝေဟော်နီ

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ၊ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာ ကျေနပ် အားရ ပီတိဖြစ်သွားတာကွာ၊ အဲဒီလို ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်အတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားပါမှ ကိုယ့်အလုပ်ပြီးမြောက်အောင်မြင်တယ်လို့ မှတ်ယူရ တယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ... တံမြက်စည်းလှည်းရင်လည်း အပြင်မှာ အမှိုက်တွေပြောင်သွားရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွာ၊ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာပါ ရှင်းသွား၊ ကျေနပ်သွားဖို့ လိုတယ်။ အဝတ် လျော်ရင်လည်း အပြင်မှာ အဝတ်ပြောင်သွားရုံနဲ့ မပြီး ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွား၊ ကျေနပ်သွားဖို့ လိုတယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ ဘယ်အလုပ်မဆို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပြီးသွား ပါမှ အလုပ်ပြီးတယ်လို့ မှတ်ယူပေတော့ ကောင်လေးရေ” ဟု ရှည်လျားစွာပြောပြလိုက်လေ၏။ လူရွယ်လည်း နူးလည်တစ်ဝက်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ သေ၏။ ထို့နောက် လူရွယ်က -

“ရသေ့ကြီးဟာ အကြောင်းအမြင် ရနေသလားလို့ တောင် အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဦးရသေ့

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ

ကြီးပြောသလို ဖြစ်နေတာပါပဲဗျာ”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးက -

“ဒါပေါ့ကွာ . . . ဒါပေါ့၊ စောစောကတည်းက ငါပြောသားပဲ၊ မင်း လမ်းလျှောက်လာတဲ့ပုံစံဟာ စိတ်မပါတပါနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးလေကွာ၊ အဲဒီတော့ ကြိုက်သလောက်လျှောက်၊ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုပဲ ရောက်သွား၊ ရောက်သွား။ မင်းရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်ကိုမှ ခရီးပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရေ”ဟု ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်သည် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူ၍ မီးညှိကာ အေးအေးလူလူပင် ရှိုက်ဖွာနေလေ၏။ လူရွယ်သည် ၎င်း၏အဖြစ်ကို ၎င်းဘာသာ တစ်မိမိမ့် ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေရာမှ -

“ဦးရသေ့ ပြောတာတွေ အားလုံးဟာ အဟုတ်တွေ

ချည်းပါပဲ ဦးရသေ့ရယ် . . . ၊ အခု ဒီခရီးကို ထွက်လာတယ်ဆိုတာဟာလည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ထွက်သင့်သလိုလို မထွက်သင့်သလိုလိုနဲ့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတဲ့ကြားက လုပ်လုပ်ရာကောက် လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ တိတိကျကျ မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်သည် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် . . . ကျကျနှုန့်စဉ်းစားပြီးမှ၊ အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ၊ လုပ်တာကောင်းတယ် ကိုယ့်လူရေ . . . ၊ တချို့လုပ်ရပ်တွေဟာ ချက်ချင်း လက်ငင်း မသိသာပေမဲ့ နောက်ငါးနှစ်တန်သည်၊ ဆယ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်ဆယ်တန်သည် ကြာလာတဲ့အခါမှာ အဲဒီအလုပ်ကလေးရဲ့ အကျိုးဆက်ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သွားတယ်ကွ” ဟု ပြန်၍

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၉၆)

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူရွယ်က ရသေ့ကြီး၏စကားကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် -

“ဘယ်လိုမျိုးလဲဗျ” ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ရသေ့ကြီးသည် လူရွယ်၏မျက်နှာအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုပြတ်ပြတ်သားသား ချလိုက်ဟန်ဖြင့် -

“လူလေး သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောပြလိုက်မိ မယ်ကွယ်”ဟု အစချီကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ ပါလေတော့သတည်း။

တစ်နေ့သ၌ တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း လေးတစ်ခု၏ ဘေးရို တဲကလေးတစ်လုံးအတွင်းဝယ် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် တရားရှု မှတ်နေလေ၏။ နာရီအတန်ကြာမျှ ထိုသို့ ထိုင်နေပြီး နောက် ရသေ့ကြီးသည် တဲကလေး၏အပြင်သို့ ထွက်

လာကာ အညောင်းအညာပြေအောင် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားခြင်းကို ပြုလေ၏။

ထိုသို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရာ၌ ခြေများလက်များကို တွဲ၍လှုပ်၍ ကစားရုံမျှသာမက ၎င်းအမြဲကိုင်ဆောင်နေကျ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့် ရွှေရောင်ဝါးတောင်ဝေးကြီးကိုပါ လွှဲ၍ လွှဲ၍ကစားနေလေ၏။

တောင်ဝေးကြီးကို ဝိုးကနဲဝိုးကနဲနေအောင် လွှဲလိုက် သောအခါများတွင် ရသေ့ကြီးသည် အင်အားကို အတန် သင့် အသုံးပြုသော်လည်း ၎င်း၏အမူအရာမှာ များစွာ အားစိုက်ရဟန်မတူဘဲ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် စည်းချက် ဝါးချက်ကျကျ ကနေဘိသည်အလား လွန်စွာမှ ကြည့်၍ ကောင်းလှတော့၏။

ရသေ့ကြီးသည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါး တောင်ဝေးကြီးကို လွှဲ၍လွှဲ၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို ပြုလုပ်နေလေ၏။ တစ်ခါသော် ရသေ့ကြီး၏ ဝါးတောင်ဝေး

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၉၈)

အဖျားသည်အနီးရှိ သင်္ဘောပင်တစ်ပင်မှ သင်္ဘောသီးလေး တစ်လုံးကို သွား၍ ထိမိသည်ဖြစ်ရကား သင်္ဘောသီး ကလေးသည် တောင်ဝှေးဖျားတွင် ပါသွားပြီးနောက် ဖုတ်ခနဲ မြေပြင်သို့ ကျသွား၏။

ထိုသင်္ဘောပင်တွင် သင်္ဘောသီးမှာ နှစ်လုံးမျှသာ ရှိ၏။ ယခု အပင်ပေါ်တွင် တစ်လုံးသာ ကျန်နေလေတော့၏။ ရသေ့ကြီးသည် ကြွေကျသွားသော သင်္ဘောသီးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် တစ်မိမိမိကြည့်နေလေ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား ထိုသင်္ဘောသီးကလေးကို တဲအတွင်း တစ်နေရာ၌ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေတော့၏။

ထိုသင်္ဘောသီးကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွဲကာ နွမ်းခြောက်သွား၏။ ထိုအတူပင် ပင်ပေါ်၌ကျန်နေခဲ့သော သင်္ဘောသီးကလေးမှာမူ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာ ပြီးနောက် ဝါဝင်းမှည့်ရွှမ်းသော အဖြစ်သို့ ရောက်လာ လေတော့၏။

ထိုသင်္ဘောသီး ကောင်းစွာ မှည့်သောအခါ ရသေ့ကြီး

(၉၉)

စင်ယော်နီ

သည် အသာအယာအူးဆွတ်၍ ရေဆေး၏။ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ဦးစွာပထမ ဆွမ်းတော်တင်၏။ ထိုနောက် ၎င်းလည်း မြိန်ယုက်စွာစားသောက်လေ၏။ ပြီးနောက် အစေ့များကို တဲ၏ ဘေးတစ်နေရာ၌ ကြဲပက်ထားလိုက်လေတော့၏။

ရက်အတန်ကြာသည်ရှိသော် ထိုနေရာ၌ သင်္ဘောပင် ကလေးများ ပေါက်လာကြ၏။ ရသေ့ကြီးသည် ထိုသင်္ဘော ပင်ကလေးများကို တစ်ပင်စီခွဲလျက် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုး ၏။ နေ့စဉ် စမ်းချောင်းမှရေဖြင့် ဖျန်းလောင်းပေး၏။ မြေတောင်မြှောက်ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် များမကြာသော ကာလ၌မှာပင် ရသေ့ကြီး၏ တဲပတ်ဝန်းကျင်၌ သင်္ဘောပင် များစွာဖြင့် ဝေဝေဆာဆာကြီး ဖြစ်လာလေတော့၏။ ရသေ့ကြီးသည် တကူးတက သစ်သီးသစ်ပုရာရန် မလို တော့ဘဲ ထိုသင်္ဘောသီးများကို အဓိက အားပြု၍ အဟောရကို ကောင်းစွာမှီဝဲနိုင်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘော သီးပင်များ ပွားသည်ထက် ပွားလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင်

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၁၀၀)

မျက်စိတဆုံးမက ကျယ်ပြောလှသော သင်္ဘောပင်အုပ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါလေတော့သတည်း။

ရသေ့ကြီးသည် အထက်ကအတိုင်း တစ်လုံးချင်း ပြောပြပြီးနောက် တဲ၏ တစ်နေရာတွင် တင်ထားသော နွမ်းခြောက်ရုံတွဲနေသည့် သင်္ဘောသီးကလေးတစ်လုံးကို ယူ၍ လူရွယ်၏လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် -

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ် လောက်တုန်းကသာ ငါ့အနေနဲ့ ဒီသင်္ဘောသီးလေးကို တောင်ဝှေးနဲ့ရိုက်မချမိခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီသင်္ဘောသီးလေးရဲ့ အကျိုးဆက်ဟာ အခုအခြေအနေနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သင်္ဘောပင်မှာ အသီး လေးနှစ်လုံးသီးနေတယ် အဲဒီအသီးနှစ်လုံးဟာ အခြေ အနေအားလုံး အတူတူတွေ့ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပင်ပေါ်မှာ ဆက်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့အသီးလေးကိုအကြောင်းပြုပြီး ဟောဒီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းမြင်နေရတဲ့သင်္ဘောတောကြီး ဖြစ်လာ ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက

(၁၀၁)

ခင်ယော်နီ

သင်္ဘောသီးလေးတစ်လုံးကိုတုတ်နဲ့ ရိုက်ချခဲ့မိခြင်း၊ မချမိခဲ့ ခြင်းဆိုတာဟာ ဘာမှအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ ပါဘူး။ ဝမ်းသာစရာလည်းမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာ လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကျိုးဆက်ဟာ အခုလိုအချိန်ကာလများစွာ ကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေချင်း မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားသွားခဲ့ပါပြီ။ အခု အချိန်ကျမှ ပြန်ပြင်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြင်လို့မရစကောင်း တော့ပါဘူးကွယ်” ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက် လေ၏။ လူရွယ်သည် ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် -

“အဲဒီတော့ . . . ကျွန်တော်ကော ဘာတွေဆက် လုပ်ရမလဲ ဦးရသေ့” ဟု မေးလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက -

“များသောအားဖြင့် ကိုယ်ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာ လုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ ဘေးကပြောပြတာထက် ကိုယ်ဟာ ကိုယ်သိပြီးသားက များပါတယ်ကွာ။ အဲဒီလို သိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဒုန်းဒုန်းချပြီး တစိုက်မတ်မတ် လုပ်သွားဖို့ပါပဲ။

ရသေ့ကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့် လွန်လေပြီးသောဆယ်နှစ်တာ (၁၀၂)

ကောင်းတာပဲ လုပ်လုပ်၊ ဆိုးတာပဲ လုပ်လုပ်၊ များသော အားဖြင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း မသိသာရင်တောင်မှ ကာလကြာရှည်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီလုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုးဆက်ဟာ အများကြီး အများကြီး သိသာလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးရသေ့ရယ် . . . ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာလေးတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းညွှန်ပေးပါလားဗျာ” ဟု လူရွယ်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်သည် လူရွယ်အား သနားသော၊ ကရုဏာသက်သော၊ စိတ်မရှည်သော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်ရင်း -

“ငါ့အနေနဲ့ မောင်ရင့်ကို ဘာလုပ်ပါ၊ ဘာမလုပ်ပါနဲ့ ဘာလုပ်သင့်ပါတယ်၊ ဘာမလုပ်သင့်ပါဘူး ဆိုတာမျိုး ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ဘာဘဲလုပ်လုပ် အခုန ငါ ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်း အရာလေးကိုပဲ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထား

(၁၀၃) စင်ယော်နီ

လိုက်ဖို့ပါပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ပါးစပ်က မောင်ရင့်အတွက် ဘာမှလမ်းမညွှန်တော့ပါဘူး။ ဟောဒီ သင်္ဘောသီး အခြောက်ကလေးကိုပဲ မောင်ရင့်အတွက် လမ်းညွှန်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်” ဟု တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောပြရင်း သင်္ဘောသီးကလေးကို လူရွယ်၏လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

လူရွယ်လည်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ရသေ့ကြီးအား တစ်စုံစီမံကြည့်နေပြီးနောက် ရသေ့ကြီး၏ ခြေအစုံကို ၎င်း၏ နဖူးဖြင့်ထိလျက် ရိကျိုးမြတ်နိုးစွာ ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီးပေးလိုက်သော သင်္ဘောသီးအခြောက်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အယုတယကိုင်ရင်း တရိုက်မက်မက် နမ်းရှုံ့လိုက်ပါလေတော့သတည်း။ ။ ။

သဗ္ဗဓမ္မာ စင်ယော်နီ

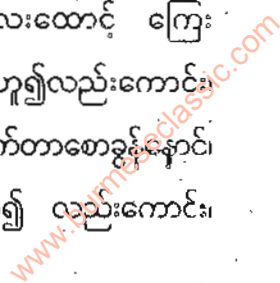
(၁)

ဒေါက်တာစောခွန်နောင် အမ်အေ၊ ပီအိမ်ချ်ဒီ (လန်ဒန်)ဘွဲ့ရသူ သမိုင်းပါရဂူပညာရှင်သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ မော်လမြိုင်ကောလိပ်သို့ တာဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့လာ၏။ မော်လမြိုင်သို့ အလုပ်ပြောင်းလာရ သော်လည်း မော်လမြိုင်ကောလိပ်မှ ပေးသောအိမ်တွင် မနေဘဲ၊ အပြင်တွင် တိုက်သစ်တစ်လုံး ဝယ်၍နေ၏။ ဒေါက်တာစောခွန်နောင်တစ်ယောက် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ပြောင်းလာရသောကြောင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေမိသည်။

ပျော်နေရသည့်အကြောင်းမှာ စောခွန်နောင်၏ အိပ်မက်ထဲတွင် အမြဲလိုလိုမက်နေသော အိမ်မက်ဆန်းတွင် ပါနေသည့် ကျိုက်မရော ခုနစ်ခွေတောင်၊ ခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီဘုရားသို့ အချိန်မရွေး သွားလာနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာစောခွန်နောင်သည် မော်လမြိုင်မြို့ အထက်လမ်းမကြီးနှင့် သံလွင်ဥယျာဉ်လမ်းသွယ်ထောင်ရှိ သံလွင်ဥယျာဉ်ခြံကြီးဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသော ခြံကျယ်ကြီးနှင့် နှစ်ထပ်တိုက် အသစ်တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်၏။

တစ်ခြံလုံး သင်္ဃန်း များ၊ သစ်ခွပန်းများ အပြည့် စိုက်ထားသောကြောင့် ခြံကြီးအား “မောသင်မြိုင်” ဟု အမည်ပေးထား၏။ ခြံဝင်းတံခါးပေါက် လေးထောင့် အုတ်တိုင်ကြီး၏တစ်ဖက်တွင် လေးထောင့် ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကြီးဖြင့် “မောသင်မြိုင်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျန်အုတ်တိုင်ကြီး၏တစ်ဖက်၌ “ဒေါက်တာစောခွန်နောင်၊ အမ်အေ၊ ပီအိပ်ချ်ဒီ (လန်ဒန်)” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု လှပခန့်ညားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဒေါက်တာစောခွန်နောင်သည် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်သည်နှင့် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် အနီရဲရဲရောင် တံခါးနှစ်ပေါက် အမိုးဖွင့်အမိုးချ မာစီးဒီးစပိုစ်ကား အသစ်စက်စက်ဖြင့် မော်လမြိုင်မှ ကျွန်မရောမြို့သို့ အပြာသွား၏။ ကျွန်မရောမြို့သို့ မရောက်မီ ခုနစ်ခွေတောင်လမ်းခွဲမှ ခုနစ်ခွေတောင်ဖြတ်လမ်းပေါ်သို့ မောင်းတက်၍ ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ်လမ်းဘေးရှိ စေတီပြိုစေတီပျက်ကလေးအနီး ကားထိုးဆိုက်ရပ်နား အပန်းဖြေလေ့ရှိ၏။ ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်၏အနောက်ဖက်ခြမ်းတွင် မော်လမြိုင်-မုဒုံကားလမ်းမကြီးလည်းကောင်း၊ ထိုကားလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မော်လမြိုင်-မုဒုံ-ရေး မီးရထားလမ်းအားလည်းကောင်းတွေ့ရ၏။ တောင်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းဝယ် မော်လမြိုင်-ငန်းတေး-ပိန္နဲကုန်း-ကျွန်မရောကားလမ်းကို တွေ့ရ၏။

ပထမဆုံးသွားသောအခါ၊ ဗလကြီးအိုက်စံနှင့် ဦးခန်းလျန်တို့ ပါကြ၏။ နောက်ပိုင်းများတွင် စောခွန်နောင်နှင့် အတူ အိုက်စံသာပါ၏။ စောခွန်နောင်ရောက်တိုင်း တောင်ထိပ်စေတီပျက်ဘေး မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် အမြဲထိုင်အနားယူတတ်၏။ စောခွန်နောင် လာတိုင်း စေတီပျက်လေး၏ အင်္ဂါထောင့်ပစ္စယာပေါ်တွင် “အသည်းပုံ စံပယ်ကြက်ရန်းပန်းသုံးကုံး” အမြဲတွေ့ရ၏။

လွမ်းစေတီပျက် အနီးရှိ ရှေးဟောင်းကျောက်စာတိုင် အကျိုးအပဲ့တွင် ကမ္မည်းအက္ခရာရေးထိုးစာတင်ထားခဲ့သည်မှာ “လွမ်းစေတီ ကျောက်စာတိုင်” ဟူ၍ ထိပ်ဆုံးမှ ထင်ရှားပီသစွာ တွေ့ရသည်။ အောက်ဆုံးပိုင်း၌ မသဲမကွဲ မထင်မရှား “တပ်မှူးလေး စောသီဟနောင်” ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောခွန်နောင်သည် အိမ်မက်ထဲမှအတိုင်း တံသဝေမတိမ်း (၁) လွမ်းစေတီအပြုအပျက်။

(၂) မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ရော၊ (၃)ရှေးဟောင်းကျောက်စာတိုင်ရှိ “တပ်မှူးလေး စောသီဟနောင်” အမည်ပါ တိတိကျကျပါရှိနေသောကြောင့် အလွန်အမင်း အံ့ဩနေမိ၏။ မိမိနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ထင်မိ၏။

စောခွန်နောင်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခဏခဏမက်လေ့ရှိသော “ခုနစ်ခွေတောင်နှင့် ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရား” အားလည်းကောင်း၊ ကျောက်စာတိုင်အကျိုးအပဲ့၏ အောက်ခြေတွင် ပါနေသည့် “တပ်မှူးလေး စောသီဟနောင်” အမည်နာမကို တွေ့ရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ငိုချင်သလိုလို ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင် ဖြစ်လာ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသူ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်အား ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ် ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရား တစ်ပတ်လုံး လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ သို့သော် လွမ်းစေတီဘုရား၏ အင်္ဂါထောင့် ပစ္စယာထက် စံပယ်ကြက်ရုန်းသုံးကုံး အသည်းပုံ အမြဲတင်ထားလျက် ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

စောခွန်နောင် ခုနစ်ခွေတောင်သို့ လာပြီးတိုင်း အပြန်တွင် ကျိုက်မရောမြို့ရှိ ရဲအရာရှိဟောင်း ဦးတိုက်ဦး၏ အိမ်သို့ အမြဲဝင်လေ့ရှိသည်။ ပင်စင်စား ရဲအရာရှိဟောင်း ဦးတိုက်ဦးမှာ ကျိုက်မရော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီး၏ ရှေ့ ကျိုက်မရောဈေးအနီးတွင် နေသူဖြစ်၏။ စောခွန်နောင် လာတိုင်း ကျိုက်မရောဇာတိဖြစ်သူ ဦးတိုက်ဦး ပြောပြသမျှ နားထောင်ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိသည်။ ရောက်သွားတိုင်း စောခွန်နောင်က -

“ဦးတိုက်ဦး စောခွန်နောင်ကို ခုနစ်ခွေတောင် အကြောင်းနဲ့ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီအကြောင်း တွေကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပြောပြပါဦး”

ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် ဦးတိုက်ဦးက -

“ဦးတိုက်ဦးတို့ရဲ့ အဘိုးတွေ အဘွားတွေ ပြောခဲ့ဖူးတာကတော့၊ ဟိုးတုန်းက၊ အဲဒီ ခုနစ်ခွေတောင်ပေါ်မှာ နေပူရင် ညီအစ်မခုနစ်ယောက်ဟာ ရှေးနန်းဝတ်နန်းစားတွေ၊ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးတွေကို ထုတ်ထုတ်ပြီး

နေပူလှမ်းကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဦးတိုက်ဦးကတော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်မရောကလူတွေ ပိန္နဲကုန်းကလူတွေ ကျောက်တစ်လုံးက လူတွေ၊ မုဒုံဘက်ကလူတွေ၊ အလှူ အတုန်းမင်္ဂလာဆောင်တွေရှိလို့ ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာ တွေ သွားငှားကြရင်တောင်၊ ရကြတယ်လို့ဆိုကြတာပဲ”

“ဟာ ... ထူးဆန်းလှချည်လား ဦးတိုက်ဦး”

“ပြောကြတာပဲ စောခွန်နောင်။ နောက်တော့ ငှားတဲ့ လူတွေက သစ္စာမရှိပြန်မပေးကြတော့လို့ နေရာရာမတွေ့ အမြင်ကွယ်သွားတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ အဝင်ဝ.မတွေ့ တော့ မသွားကြတော့ဘူးလို့၊ ဟိုတုန်းက သိပ်လူပြောခဲ့ ကြတယ်”

“တကယ်ထူးဆန်းတာပဲ။ အဲဒါမျိုးဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူး တယ်”

“ဟိုး ... တုန်းကဆိုရင် ရွှေငွေလက်ဝတ်စားတွေလဲ ငှားလို့ရတဲ့အပြင်၊ နွားကျောင်းသားလေးတွေ ရောက်သွား

ရင် အစားအသောက်တွေ ကျွေးလိုက်ကြသေးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးတိုက်ဦးကတော့ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ လူတွေပြောလိုသော သိရတာပါ”

“စောခွန်နောင်ကတော့ “ခုနစ်ခွေတောင်နဲ့ ခုနစ်ခွေ တောင် လွမ်းစေတီဘုရားအောက်မှာရှိတဲ့ ကျောက်လိုဏ်း ဂူကြီးထဲကို ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်” အဲဒီအထဲမှာ အင်မတန်ချော အင်မတန်လှပတဲ့ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့ရလို့ သိပ်ခင်ပါတယ်။ အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးလေးရဲ့ နာမည်က “မြစံပယ်” လို့ ခေါ်ပါ တယ်။ သူမရဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်မှာ စံပယ်တင်မဲ့ နက်လေးတစ်လုံးပါတယ်။ ရယ်လိုက်တိုင်း ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သိပ်လှ သိပ်ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ စောခွန်နောင် အဲဒီကို ခဏ ခဏရောက်ဖူးပါတယ် ဦးတိုက်ဦး”

ဦးတိုက်ဦးတစ်ယောက် စော့ခွန်နောင် “ခုနစ်ခွေတောင် နှင့်ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားအောက်ရှိ ကျောက် လှိုဏ်ဂူကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်”ကို ကြားရသော အခါ၊ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် အံ့ဩလျက် မယုံ နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် -

“စော့ခွန်နောင်၊ ခုနစ်ခွေတောင်နဲ့ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားအောက်က ကျောက်လှိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား စော့ခွန် နောင်။ သိပ်ဘေးအန္တရာယ် များပါတယ်၊ ဦးတိုက်ဦး တို့တော့ မယုံရတစ်ခက် ယုံရတစ်ခက်ပါလား။”

“ဦးတိုက်ဦးက စော့ခွန်နောင်ကျောက်လှိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ခဏခဏရောက်နေပါတယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလား။ ဦးတိုက်ဦး မယုံမရှိနဲ့ စော့ခွန်နောင်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ခဏခဏ ရောက်နေပါတယ်။ မနေညကတောင် အိပ်မက်ထဲမှာ ထပ်ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ စော့ခွန်နောင် တစ်ယောက်

တည်းပါ။ ဒီပြင်လူမပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်မှ မယုံနိုင်ခြင်း များစွာဖြင့် အံ့ဩနေသူ ဦးတိုက်ဦးက -

“အော် . . . ဒါဆိုရင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဦးတိုက်ဦး မှားသွားလို့ပါ။ ယုံပါတယ်။ ဦးတိုက်ဦး ယုံပါပြီ စော့ခွန် နောင်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဦးတိုက်ဦးသည် ဦးခန်း လျှန် ခဏခဏပြောထားခဲ့ဖူးသောကြောင့်၊ စော့ခွန်နောင် တစ်ယောက် ခေတ်ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လင့် နေကစား -

၁။ အိပ်မက်မက်ပြီးလျှင် အိပ်မက်ကို အစွဲအလန်းကြီး ခြံ “ဟယ်လ်လူစီနေရှင်း(Halluci-nation) ခေါ် တကယ် မရှိသောအရာကို ရှိသည်ဟု ထင်မြင်တတ်သော အာရုံမှာ စွဲလန်းမှုရောဂါ”

၂။ “စကစ်ဗို ဖနီးနီးယား(Schizophreria) ခေါ် စိတ် ကစင်ကလျားရောဂါ” နှင့်

၃။ “ဟိုက်ပိုးမီးနီးယား(Hy-pomenia)ခေါ် ဘဝမြင်

ရောဂါ မျိုးများ မသိမသာရှိသူဖြစ်နေကြောင်း ကြိုတင် သိထား၏။

“စောခွန်နောင်က အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရမြင်ရတာ မကျေနပ်လို့ ခုနစ်ခွေတောင်ကို ခဏခဏ လာတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူး။ အဖော်ပါလာလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ရင် လသာညှ၊ တစ်ယောက်တည်း မလာလို့ မတွေ့တာ လားလို့၊ သိပ်စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပါတယ်။ ညမိုးချုပ် သန်းခေါင်ယံလောက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမခေါ်ဘဲ တစ်ယောက် တည်း လာရမလားလို့ စိတ်ကူးနေတယ်”

“ဟေ့ . . . စောခွန်နောင် အရမ်းအရမ်း မလုပ်နဲ့၊ ခုနစ်ခွေတောင် ဟိုဘက်အဆင်းက ကိုးလောင်းကျွေဟာ သိပ်ကြမ်းတယ်။ သိပ်လူစားတယ်။ ညမပြောနဲ့ နေခင်း ကြောင်တောင်တောင် ကားသမားတိုင်းဖြတ်မဆင်းရဲ ကြဘူး။ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ စောခွန်နောင်”

“ဦးတိုက်ဦးက သိပ်စိုးရိမ်တတ်တာပဲ။ အိပ်မက်ထဲ ရောက်နေကျပါ”

“မင်းက မိုင်းယောင်း မဟာစော်ဘွားကြီး စပ်ခွန်မိုင်းနဲ့ မယ်မယ်ဘုရား သီရိစန္ဒာ မဟာဒေဝီကြီးရဲ့ တစ်ဦး တည်းသောသား ဆိုတာကိုလည်း သတိထားပါဦး စောခွန် နောင်”

“ဦးတိုက်ဦးကလဲ စောခွန်နောင်က ကလေးမဟုတ် တော့ပါဘူး။ အသက်(၂၇)နှစ်တောင်ရှိနေပြီပဲ။ စောခွန် နောင်က “ဆေးသိပ္ပံနယ်လွန် (Beyond Medical Science) ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စား လေ့လာနေ တာပါ ဦးတိုက်ဦးရဲ့။ ကဲ . . . ပြန်တော့မယ်နော်” ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး၊ အနီရဲရဲရောင် အမိုးဖွင့်အမိုးချ တံခါးနှစ်ပေါက် မာစီးဒီးစပိုစ်ကား အသစ်တစ်စင်း ကျိုက်မရောဈေးရှေ့မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက် သွားလေတော့၏။

“ဟာ . . . ဦးခန်းလျန်ကလဲ၊ ဒီနားတင်လေးပါ။ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကျိုက်မရောနားက ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ်၊ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားဘေးက ကျောက်ဖြာ ကြီးပေါ်မှာ လသာသာ သွားထိုင်မလို့”

“ဒီလောက်ဝေးပြီ၊ ဒီလောက်မိုးချုပ်နေတာပဲ . . . စောခွန်နောင်”

“ကားနဲ့သွားရင် ခဏလေးပါ။ လသာတုန်း မော်လမြိုင်တောင်ကုန်းပေါ်က ဦးဇိနဘုရားဟာ၊ မန္တလေးရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ မဟာမြတ်မုနိဘုရား၊ အလံတိုင်စေတီဘုရား ထက် ပိုသာယာတယ်။ လသာသာ မရောက်ဖူးသေးလို့ စောခွန်နောင် တစ်ယောက်တည်း ညီအစ်မခုနစ်ဖော်နဲ့ တွေ့မလားဆိုပြီး သွားတာပါ။ အဲသည် ညီအစ်မခုနစ်ဖော် ဟ စောခွန်နောင်နဲ့ သိပ်ခင်တယ်။ နောက် ညီအစ်မ၊ ခုနစ်ဖော် ဘုရားရှပ်ပွားတော်(၇)ဆူပါ ပူဇော်ဖို့ပေးဦးမှာတဲ့ ဦးခန်းလျန်”

(၂)

တစ်ညသော လသာသာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် စောခွန်နောင်တစ်ယောက် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ အပြင်ထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေစဉ်၊ ဦးခန်းလျန်က -

“ဟေ့ . . . စောခွန်နောင်၊ ညကြီးမိုးချုပ် ၁၂နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ။ အချိန်မတော် ညကြီး သန်းခေါင်။ အသွားအလာလဲ ဆင်ခြင်ပါဦး”

“စောခွန်နောင် တကယ်ခက်ပါလား။ ဦးခန်းလျန်မှာ တာဝန်ရှိတယ်နော်၊ မသွားခင် သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ အောင်ခင်နဲ့ ဒေါက်တာကျော်တင့်တို့ ပေးထားတဲ့ဆေးကို သောက်သွားဦး။ ခုနစ်ခွေတောင်၊ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်က ဘယ်သူတွေတုန်း၊ နာမည်က ဘယ်သူတွေလဲ။ စောခွန်နောင် ဘယ်တုန်းကရောက်ပြီး ဘယ်လိုသိခဲ့ကြလဲ။ ဦးခန်းလျန်လည်း မသိရပါလား။”

“စောခွန်နောင် ခုနစ်ခွေတောင်နဲ့ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားအောက်က ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ခဏခဏ ရောက်ဖူးနေပါတယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်လည်း သိပ်ခင်ပါတယ်။ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်ရဲ့ နာမည်တွေက မြပဒုမ္မာ၊ မြသရဖီ၊ မြသဇင်၊ မြမဂ္ဂ၊ မြခွာညို၊ မြနှင်းဆီနဲ့ မြစံပယ်တို့ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အငယ်ဆုံးလေး၊ အထွေးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြစံပယ်ဟာ အဆွေဆုံး အလှဆုံး အယဉ်ဆုံး၊ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပါတဲ့အပြင် စံပယ်တင်မဲ့လေးတစ်လုံး ညာဘက်ပါးမှာပါတယ်။”

စောခွန်နောင် ခဏခဏ ရောက်နေကျပါ။ ဦးခန်းလျန် မသိမယ့်သာ မသိတာကိုး၊ အမြဲရောက်ပါတယ်။”

“ဟာ ... ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ။ စောခွန်နောင် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ရောက်သွားတာ ဦးခန်းလျန် လုံးဝမယ့်ဘူး။ မင်းနားမှာ ဦးခန်းလျန် အမြဲရှိနေတာပဲ။ စိတ်ကောင်းကောင်းထားစမ်းပါ။ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်ပြီး စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာပြီ ထင်ပါရဲ့ စောခွန်နောင်”

“ဟာ ... ဦးခန်းလျန်က စောခွန်နောင်ကို အထင်ဆူးလိုက်တာ။ စောခွန်နောင် ခုနစ်ခွေတောင်နဲ့ ခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီဘုရားအောက်က ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲကို ခဏ ခဏ အိပ်မက်ထဲမှာရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဇော်လမြိုင်ကို မပြောင်းလာခင်ကတည်းက အိပ်မက်ထဲမှာ ရောက်နေကျ။ ဦးခန်းလျန် မယ့်ဘူးလား။”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဦးခန်းလျန်တစ်ယောက် တအံ့တဉာဏ်ရင်း -

“အော် ... အိပ်မက်ထဲမှာရောက်ခဲ့တာကိုး၊ ဦးခန်းလျန် ယုံပါပြီ စောခွန်နောင်။ ကဲ ... ဆေးသောက်ပြီးလိုလို မည်မည် အိုက်စံကိုအဖော်ခေါ်သွား။ ညကြီးမိုးချုပ် ကားဘီး ပေါက်၊ ဆီပိတ်နေရင် ဒီကောင်ကြီးကို ခိုင်းလို့ရအောင် ခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဦးခန်းလျန်၊ ဆေးသောက်ပြီး အိုက်စံ သွားတော့မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ကားကို ညကြီးမိုးချုပ် ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ အိုက်စံမောင်းခိုင်းတိုင်း ကားကို အရပ် မမောင်းနဲ့။ ဒီကောင်ကြီးက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး။ ဗလကြီး အားကိုးပြီး မိုက်ကန်းကန်း တစ်ငွတ်ထိုးသမားကြီးကွ ဟု သတိပေးမှာလိုက်၏။ စောခွန်နောင် ဆေးသောက် ပြီးသည်နှင့် ဗလကြီးအိုက်စံနှင့် နှစ်ယောက်သား အနီး ရောင် မာစီးဒီးကားဖြင့် “မောသလင်မြိုင်”ခြံကြီးထဲ မောင်းထွက်သွားကြလေ၏။ ဦးခန်းလျန်မှာမူ စောခွန်နောင် တစ်ယောက် အိပ်မက်မက်၍ အိပ်မက်ကို အစွဲလန်း

မားကာ “ဟယ်လ်လူစီနေရှင်း (Hallucination) ခေါ် တကယ်မရှိသောအရာကို ရှိသည်ဟု ထင်မြင်တတ်သော အာရုံမှာ စွဲလန်းမှုရောဂါ” တက်လာပြီကို သတိထား လိုက်မိ၏။

နှစ်ယောက်သား ခုနစ်ခွေတောင်သို့ မောင်းတက်လာ ပြီး ကားရပ်ထားလိုက်၏။ စေတီဘေးကျောက်ဖြာကြီး တစ်ချပ်ပေါ် လသာသာအောက် ထိုင်နေကြစဉ် လွမ်းစေတီ ဘုရားပျက် ကောင်းကင်ယံမှ ငှက်ဆိုးနှစ်ကောင်၊ တစ် ကောင်ပြီးတစ်ကောင် “ဂီး”ခနဲ “ဂီး”ခနဲ စူစူးရှရှ ထိုးအော် ရင်းပျံသွားကြ၏။ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြားရပြီးနောက်၊ စောခွန် နောင်တို့ ထိုင်နေသောနေရာတစ်ဝိုက် စံပယ်ပန်းနံ့များ၊ စံပယ်ကြက်ရုန်းပန်းနံ့များ မွှေးနေ၏။ လေတိုက်တိုင်း ငွေလရောင်ကလည်း ထိန်ထိန်သာ၊ စံပယ် ကြက်ရုန်းပန်းနံ့များကလည်း ကြိုင်ကြိုင်မွှေးနေချိန်ဝယ် “ခနဲ” ခနဲ အသံမြည်ဟိန်းသွားပြီးနောက်၊ ခုနစ်ခွေတောင် တစ်တောင်လုံး ငလျင်လှုပ်သည့်ပမာ သိမ့်သိမ့်တုန်ခါ

သွား၏။ ခဏအကြာတွင် “ဟင်း”ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံကို နှစ်ယောက်သား အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရ၏။

စောခွန်နောင် ထိုင်ရာမှထ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လျှောက်ကြည့်သောအခါ တောင်ခြေသို့ ထိုးဆင်းသွားသည့် ချုံတိုးသံကို ကြားလိုက်ရပြီး၊ ရွှေကျင်ခပ်ပဝါတစ်ထည် ချုံနှင့်ငြိကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွှေကျင်ခပ်ပဝါကို ယူကြည့်လိုက်ရာ၊ စံပယ်ကြက်ရုန်းပန်းနံ့များ တစ်ထည်လုံးသင်းပျံ့မွှေးကြိုင်နေပြီး၊ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာဝယ် အသည်းပုံအတွင်း ရွှေစာလုံးဖြင့်မဟာဆန်ဆန် ရှေးစာလုံးဖြင့် “သစ္စာရှင်”ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောခွန်နောင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး မိမိ၏လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားလိုက်၏။ ဗလကြီးအိုက်စံက -

“ဆရာလေး... အခုရတဲ့ ပဝါဟာ မွှေးပြီးထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဒီခုနစ်ခွေတောင်အကြောင်းနဲ့ ဒီလွမ်းစေတီဘုရားအကြောင်း သိသမျှ ပြောပြပါ။ ဆရာလေး၊ အိုက်စံရောက်သာရောက်နေတယ်၊ ဘာမှ သေသေချာချာ မသိဘူး။”

“ဒီတောင်ကို လမ်းကွေ့ခုနစ်ကွေ့ အတက်အဆင်းရှိလို့ ခုနစ်ခွေတောင် တချို့သိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းက မြွေကြီးခုနစ်ကောင်တောင်ထိပ်မှာ ခွေခွေနေကြလို့ ခုနစ်ခွေတောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီတောင်မှာရှိတဲ့ စေတီလေးကို “ခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီဘုရား”လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဟိုး... တုန်းက “ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး စောသီဟနောင်နဲ့ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့ရဲ့” ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းလေးကို မှတ်တမ်းတင်ထားသလို သစ္စာတည်သရွေ့ မမေ့နိုင်ကြမယ့် လွမ်းစေတီလေး ဖြစ်တယ်”

“ဆရာလေး သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ကိုယ်ရုံတော် တပ်မှူးလေး စောသီဟနောင်ကို ညီအစ်မခုနစ်ဖော်လုံးက ချစ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြစ်ပယ်လေးနဲ့ စောသီဟနောင်တို့ဟာ တိတ်တခိုးချစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တို့ အစ်မခြောက်ယောက်ကလည်း မသိဘဲနဲ့ ချစ်နေရက်ပဲ။ ဒီခုနစ်ခွေတောင် ရဲ့အောက်မှာ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးရှိတယ်။ အဲဒီကျောက်လိုက်ဂူကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ နဂါးခုနစ်ကောင် ခွေနေတဲ့အပေါ်မှာ “ရွှေသား နဂါးရံဘုရားတစ်ဆူ” ရှိတယ်။ အဲဒီရွှေသား နဂါးရံဘုရားကနေ “ဆံတော်(၁၁)ဆူ ဌာပနာထားတဲ့ ကျိုက္ခမိရေလယ်ဘုရားအောက်အထိ” လိုက်လမ်းပေါက်နေတယ်။ ကျိုက္ခမိရေလယ်ဘုရားအောက်မှာ “နဂါး(၁၁)ကောင် နဂါးရံဘုရားတစ်ဆူရှိတယ်” အိုက်စံရဲ့။ ဒါကို လူတိုင်းမသိကြဘူး။ သိတဲ့ပညာရှင်က သိပ်နည်းပါတယ် အိုက်စံ”

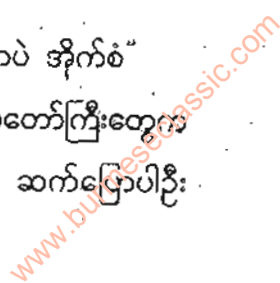
“ဆရာလေးကရော၊ ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ဆရာလေးရဲ့”

“ဟ . . . အိုက်စံ။ တိုက် အိပ်မက်ထဲမှာ ခဏခဏ ရောက်ပြီး မက်နေလို့သိတာပဲ။ နောက်သိရတာက -

- ၁။ မော်လမြိုင် ပြည်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏ
- ၂။ သံဖြူရေပ် မြသိမ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကောသလ
- ၃။ မုဒုံလက်ခတ်တောင် ဘေးမဲ့ဆရာတော် ဦးပဒုမသာမညရယ်၊
- ၄။ အင်းတကော် တောင်ကိုးလုံး ဘေးမဲ့ဆရာတော် ဦးစန္ဒာဝရရယ်၊

အဲဒီလေးပါး ပြောပြလိုလဲ သိရတာပဲ အိုက်စံ”

“ဟာ . . . ဆရာလေးရဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေက နိတ်ဒိတ်ကြဲ ဆရာတော်ကြီးတွေပဲ။ ဆက်ပြောပါဦး ဆရာလေး”

“ဒါပေမယ့် အခုခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားမှာ ညီအစ်မခုနစ်ဖော် မရှိတော့ဘူး။ ခြောက်ဖော်ပဲရှိတော့တယ်။ တစ်ယောက်လျော့နေတယ်လို့ တို့ အိပ်မက်ထဲမှာ မက်လို့ သိရတယ်။ လျော့နေတဲ့တစ်ယောက်က အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးလေး။”

“ဆရာလေး... ဒီခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီဘုရားဟာ ဆရာလေးနဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ပြင်ပါလား။ ဆရာလေးမှာ (၁) မော်လမြိုင်ပြည်ကျောင်း ဆရာတော် ဦးကလျာဏရယ် (၂) သံဖြူဇရပ်မြသိမ်ကျောင်း ဆရာတော် ဦးကောသလရယ်

(၃) မုဒုံလက်ခတ်တောင် ဘေးမဲ့ဆရာတော်ဦးပဒုမသာမညရယ်

(၄) ရန်ကုန် အင်းတကော် တောင်ကိုးလုံး ဆရာတော်ဦးစန္ဒာဝရ လေးပါးတောင်ရှိနေကြတာပဲ။ ဘာကြောက်စရာလိုလဲ၊ နောက်ကျောက်စာတိုင် အောက်မှာပါတဲ့ “စော

သီဟနောင်” ဆိုတာလည်း ဆရာလေး စောခွန်နောင်ပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ ... အိုက်စံ မင်းဟာဗလကောင်းသလောက် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းတွေထွက်လို့ပါလား။ ဒီနေရာမှာ ဦးခန်းလျှန်ထက် အိုက်စံပေးတဲ့အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းဟာ ရွှေနဲ့ချိန်ဆက်ပြီး အဖိုးတန်လိုက်တာ။ ပြောနေရင်ကြာပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ အလှူငွေလိုက်ကောက်မခံတော့ဘဲ၊ ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် ဒီစေတီလေးကို အမြန်ဆုံးပြင်တော့မယ်။ ဘဝစည်း၊ ဘဝဆက်၊ ပညာစည်း၊ ပညာဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းစည်း၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ကုသိုလ်ရေစက်ပါတဲ့သူတွေရှိရင် ကံမကုန်သေးရင် ခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီဘုရားလေးမှာ ပြန်ဆုံကြရမှာပေါ့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ သားတို့ရယ်”

ဟု စောခွန်နောင်တိုင်တည်လိုက်၏။ တစ်တောင်လုံး ဆလပြေလေညှင်းတိုက်ခတ်နေချိန်ဝယ်၊ နင်းဆီပန်းနံ့ ဝါဖွယ်

စံပယ်ပန်းနံ့သဖွယ်၊ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေ၏။ လသာသာ
ငွေလရောင်အောက်ဝယ် ဝေးရာအရပ် တစ်နေရာရာမှ
စောင်းသံလေးကို သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ လွမ်းသူ့စောင်းသံ
လေးများပင် ဖြစ်နေလေရော့သလားဟု ထင်ယောင်
မှားစရာ ဖြစ်နေ၏။

(၃)

စော့ခွန်နောင်သည် အင်္ဂါသားပီပီ လုပ်မည်ဆိုလျှင်၊
သွားမည်ဆိုလျှင်၊ ချစ်မည်ဆိုလျှင်၊ လှူမည်ဆိုလျှင် တားမနိုင်
ဆီးမရဖြစ်လာ၏။ ကျိုက်မရောမြို့မှ ရဲအရာရှိဟောင်း
ဦးတိုက်ဦး၊ ဦးဘနီ၊ ဦးစောဦး၊ ဒေါ်ဖြားသစ်၊ ဒေါ်အမာ
လေးတို့ ဦးဆောင်လျက် မော်လမြိုင်မြို့ ကတိုးဦးမြတ်
လေးတို့နှင့်အတူ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားအား
ပြုပြင်မွမ်းမံ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

တပေါင်းလပြည့် အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီ ၉မိနစ် ၉စက္ကန့် တိတိအချိန်တွင် ရွှေထီးအထွင်တင် လှူတော်မူ၏။ ဘုရား အနေကဇာကို မော်လမြိုင်မြို့ ပြည်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏ၊ သံဖြူဇရပ် မြသိမ်ကျောင်းဆရာတော် ရွှေစင်ဦးကောသလ ၊ မုဒုံဂုံးဂုံးကျ ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှင့် မုဒုံ လက်ခတ်ဆရာတော် ဦးပဒုမသာမညတို့ ဦးဆောင်စီမံတော်မူကြ၏။

ပင့်သံယာတော်များအား ဆွမ်းကပ်၊ သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ယပ် အပြည့်အစုံ လှူဒါန်းပြီး၊ ရေစက်ချအမျှဝေကာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ ပြီးဆုံးသွား၏။ ပြည်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏက ကျောက်ဖျာထက်တက်၍ ခြေစုံရပ်လျက် နေမင်းကို မော်ကြည့်ရင်း -

- ၁။ သဗ္ဗဇေယျ မင်္ဂလ ဂါထာတော်(၁၀)ခေါက်၊
- ၂။ မေတ္တာသုတ်၊
- ၃။ အပြင် အောင်ခြင်းရှစ်ပါးအရှည်၊

- ၄။ အတွင်းအောင်ခြင်းရှစ်ပါးအရှည်၊
 - ၅။ ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာတော်ကြီးနှင့်၊
 - ၆။ ပထဝီဇယ မုန္တန်(၁၄) ဂါထာတော် (၉)ခေါက်၊
- ရွတ်ဖတ်သရဋ္ဌယ်ပြီး၊ စောခွန်နောင်အား ကြည့်ရင်း -

“ဒကာလေး စောခွန်နောင်၊ တူသောအကျိုး မြတ်သော အကျိုးပေးတော့မယ်”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား” ဟု ပြန်လျှောက်တင်၏။ စောခွန်နောင်သည် ဆရာတော်တို့အား အသီးသီးပြန်လိုက် ခို့လိုက်သည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ကိစ္စအဝဝ အားလုံးပြီးဆုံး၍ အသီးသီးပြန်သွားကြသော်လည်း ရွှေထီးတဝင်းဝင်းနှင့် ဆုံးသင်္ကန်းဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကပ်ထားသော ခုနစ်ခွေတောင် သွမ်းစေတီဘုရား အင်္ဂါထောင့်မှ အသည်းပုံ စံပယ်ကုံး ဆူးကုံးကို စေတီပစ္စယာထက်တွင်ကပ်ထားရင်း ပုတီးစိပ် နေသူ မိန်းမသားတစ်ဦးအား တွေ့ရ၏။ သူမသည် အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် အသားဖြူဖြူချောချောလှလှ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမအား ကျိုက်မရော ဦးတိုက်ဦးက ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး -

“ဟဲ့ . . . မစံပယ်ခင်၊ အိမ်မပြန်သေးဘူးလား၊ ပြန်တဲ့သူတွေကပြန်သွား ကုန်ကြပြီ။ သိပ်မောင်ရင်မကောင်းဘူး။ အိမ်က သိပ်စိတ်ပူနေပါဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူမက -

“ရပါတယ် ဦးလေး ဦးတိုက်ဦး” ဟု ပြန်ပြောစဉ် ဦးတိုက်ဦးက စောခွန်နောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟေ့ . . . စောခွန်နောင်။ အဲဒါ မစံပယ်ခင်ဆိုတာ သူပေါ့၊ ခုနစ်ခွေတောင်ခြေမှာ အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု၊ နွားတွေမွေး၊ ခြံလုပ်စားရင်းနဲ့ နေနေကြတာ။ သူကတော့ ခုနစ်ခွေတောင်က လွမ်းစေတီဘုရား အင်္ဂါထောင့် ပစ္စယာပေါ်မှာအမြဲ စံပယ်ပန်းသုံးကုံးကို အသည်းပုံလှူပြီး ဆုတောင်းနေတဲ့ မစံပယ်ခင်ပေါ့ စောခွန်နောင်” ဟု ဦးတိုက်ဦးက ပြောလိုက်ရာ စောခွန်နောင် တအံ့တဩ ဖြစ်ရင်း -

“ဟာ . . . လက်စသတ်တော့ မစံပယ်ခင်က စံပယ်ပန်းသုံးကုံးကို အမြဲလာလှူနေတာကိုး။ ဒီလောက်တောင် လှူပြတ်တဲ့ ခုနစ်ခွေတောင်တိပ်တစ်ယောက်တည်း တက်လာတာ မစံပယ်ခင် မကြောက်ဘူးလား။”

“ညီမလေး မစံပယ်ခင်က မကြောက်ပေါင် အစ်ကိုနောင်၊ ဘဝက ဘဝဆက် ပစ္စန်းဆက်ပါခဲ့တဲ့သူပါရှင်။ မစံပယ်ခင်က ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ် လွမ်းစေတီဘုရားမှာ ဘဝဟောင်းက စောသီဟနောင်ကို လာစောင့်နေပါတယ်။ စောသီဟနောင်နဲ့ဘဝဆက် ဆုထူးပန်နစ်ခွေတောင်က ညီအစ်မခုနစ်ဖော်နဲ့ လွမ်းစေတီဘုရား ပြုပြင်မွမ်းမံ ငြိစီးမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရလို့ပါ။ အခုမှ အလိုပြည့် စိတ်ချမ်းသာသွားရပါတယ်။ ဦးလေး ဦးတိုက်ဦးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးတိုက်ဦးက စောခွန်နောင်၏ အက်သို့လှည့်ရင်း -

“စောခွန်နောင်၊ မစံပယ်ခင်ရဲ့ အမေမုဆိုးမကြီး အကြောနဲ့ ဦးတိုက်ဦးတို့ဟာ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်

ကြတယ်။ မစံပယ်ခင်ကလည်း စောခွန်နောင်လိုပဲ။ ခုနစ်
 ခွေတောင်နဲ့ ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ် လွမ်းစေတီဘုရားအောက်
 မှာ နဂါးခုနစ်ကောင်ပါတဲ့ နဂါးရုံရွှေရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူရှိ
 တယ်လို့ ခဏခဏ အိပ်မက်မက်တယ်။ အဲဒီလိုထက်ပိုထဲမှာ
 လည်း ညီအစ်မခုနစ်ယောက်ရှိတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။
 ညီအစ်မခုနစ်ယောက်စုနုနာမည်တွေက မြပဒုမ္မာ၊ မြသရဖီ၊
 မြသင်္ဃ၊ မြမဉ္ဇူ၊ မြခွာညို၊ မြနှင်းဆီနဲ့ မြစံပယ်တို့ဖြစ်ကြ
 တယ်ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ ခဏခဏမက်ပြီး စောခွန်
 နောင်လို သိနေတယ်။ လွမ်းစေတီဘုရား အင်္ဂါထောင်မှာ
 အသည်းပုံစံပယ်ကုံးသုံးကုံး သွားလျှူတိုင်း တစ်နေ့က လျှူခဲ
 တဲ့ ပန်းအနွယ်လေးတွေကို ပြန်ပြန်ယူခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း
 ကျတော့ စံပယ်ကုံးအနွယ်တွေကို မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုနောင်၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးနေ
 ပြီလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်ရှင်။ ထင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း စံပယ်ကုံးသုံး
 ကုံးကို တစ်နေ့ တောင်အောက်အဆင်းမှာ အစ်ကိုနောင်
 ယူသွားတာကို တွေ့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုနောင်ကို စိတ်ဆိုးလား ညီမ
 လေး”

“ညီမလေး အစ်ကိုနောင်ကို စိတ်မဆိုးရဲပါဘူးရှင်။
 ဒီပေမယ် ညီမလေးအသက်(၁၆)နှစ်အရွယ်ထဲက မေမေ
 တို့ ဦးလေး ဦးတိုက်ဦးတို့ မသီးအောင် လိုက်ရှာနေတဲ့
 သူတစ်ယောက်ရှိပါတယ်ရှင်။ သူကတော့ ကျောက်စာ
 ဘိုင် အကျိုးအပဲ့အောက်ဆုံးမှာ ကမ္မည်းရေးထိုးထားတဲ့
 စစ်သူရဲကောင်း “စောသီဟနောင်” ပါ” ဟု ပြောနေစဉ်-

“ဒိန်း”ခနဲ “ဒိန်း”ခနဲ အသံမြည်ဟည်းလာ၏။
 ခုနစ်ခွေတောင် တစ်တောင်လုံး မြေငလျင်တုန်လှုပ်သည့်
 အလား သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွား၏။ ကောင်းကင်ယံထက်ဆီမှ
 ကြိုးပစ်ခွင်းသံကြီးများကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားနေရ၏။
 ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ပြင်လုံး မိုးသား
 အလိပ်များ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာကြကာ၊
 နေပြင်းသော အနောက်တောင် မုတ်သုံလေပြင်း တိုက်

ခတ်လာ၏။ လေပြင်းနှင့်အတူ အခါမဲ့မိုးကြီး အညှိုးကြီးစွာ ရွာသွန်းချလိုက်၏။ အတန်ကြာအောင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီးနောက် ပြင်းထန်သော အနောက်တောင် မုတ်သုံလေပြင်း စဲ၍ မြောက်လေပြန်လာ၏။

သုံးဦးသား တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြစဉ် အချိန်တွင် ပိန္နဲဆိုးသက်န်းဝတ်ဂဟန်းတစ်ပါး ခုနစ်ခွေတောင်၏ အနောက်ဘက်မှ တက်လာပြီး၊ တနင်္ဂနွေထောင်တွင် ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ဝတ်ပြုကာ တောင်၏အရှေ့ဘက်မှ ကြွဆင်းသွား၏။ သုံးဦးသားအင်္ဂါထောင်မှ ကြည့်နေကြ စဉ်၊ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်သို့ လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိ ငန်းတော် ကျားမြွေကြီးနှစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်တက်လာကြပြီး စေတီတော်၏ ယိုးတော်ကို မော်ဖူးနေကြ၏။ အချိန် အတော်ကြာကြာမျှ ကျောက်ဖျာထက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေကြပြီးနောက် ဘေးချဲ့တောထဲသို့ တိုးဝင်သွားကြ၏။ ဦးတိုက်ဦးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလျက် -

“ခုနစ်ခွေတောင်ထိပ်က လွမ်းစေတီဘုရားသို့ နဂါး မျိုးနွယ် ငန်းတော်ကျား မြွေကြီးနှစ်ကောင်လာဖူးတာ ထူးတယ်။ ချစ်သူမောင်နှံချစ်ကြီးဆက်ပြီး ချစ်ခင်စုံမက် ဖူးစာဖက် ဖြစ်ကြတော့မယ် အတိတ်ထူးနမိတ်ထူးပဲ။ သိပ် ကောင်းတဲ့ အယူတော်မင်္ဂလာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် စောခွန်နောင်သည် စံပယ်ခင်အား ခုနစ်ခွေ တောင်ရှိ မိခင်မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ကြေ၊ အိမ်သို့လည်း ကောင်း ဦးတိုက်ဦးအား ကျိုက်မရောအိမ်သို့လည်းကောင်း အသီးသီး လိုက်ပို့ကာ လှူချင်းခွဲခွဲကြ၏။ သို့သော် စောခွန်နောင်တစ်ယောက် ဦးတိုက်ဦး၏ တူမတော်သူ မစံပယ်ခင်မှာ စောခွန်နောင် အိမ်မက်ထဲတွင် မက်၍ မြင်တွေ့နေရသော အိမ်မက်ထဲမှ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့၏ အငယ်ဆုံးအထွေးဆုံးသော “မြစံပယ်” နှင့် အလွန်တူ သည်ကို တွေ့ရ၏။

အမြွှာပူးဟု ထင်ရသလောက် တူလွန်းလှပေသည်။ မစံပယ်ခင်တွင်လည်း မြစံပယ်ကဲ့သို့ ညာဘက်ပါးပြင်

ပေါ်ထက် စံပယ်တင်မဲ့နက်ကလေးတစ်လုံး ပါနေ၏။ မစံပယ်ခင်အား အိမ်မက်ထဲမှ မြစံပယ် ဝင်စားသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် စောခွန်နောင် အဖွဲ့ကြီးစွဲနေမိ၏။ စောခွန်နောင် သည် တကယ်မရှိသောအရာကို ရှိသည်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မြင်တတ်သောအာရုံမှာ စွဲလန်းမှုရောဂါ (Hallucination) ဟယ်လူစီနေရှင်း စိတ်ရောဂါဖြစ်နေသည်ကို ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေ၏။ မစံပယ်ခင် ကို တွေ့တိုင်း သူမ၏ခေါင်းပေါ်ထက် ဘုရား(၇)ဆူ အမြဲရွက်ထားသယောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေ၏။

မစံပယ်ခင်၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ကျောက်စာတိုင် အကျိုးအပဲ့၏အောက်ဆုံး၌ ရေးထိုးထားသော နာမည် “စောသီဟနောင်”သည် ခန္ဓာအိုးအိမ်သစ် အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းလာခဲ့သည့် ယခုဘဝတွင် “စောခွန်နောင်” ဖြစ် နေသည်ဟု ယုံ၏။ ဘဝဟောင်း လူဝင်စားဖြစ်သော ကြောင့်သာလျှင် ခုနစ်ခွေတောင်လွမ်းစေတီကို ပြန်လည်

ပြင်နိုင်သူ ဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်၏။ လူတိုင်းတွင် မျှော်လင့်ဘဲ သဘာဝလွန်အကြောင်းအရာ (Super Natural) နှင့် သိပ္ပံနယ်လွန် (Beyond Science) အဖွဲ့အလန်းကြီးတတ်မှု ရှိတတ်သည်ကို တွေ့ရတတ်၏။

စောခွန်နောင်နှင့် မစံပယ်ခင်တို့နှစ်ယောက် လွမ်း အတီဘုရားတည်ပြီးမှ ပိုမို ခင်တွယ်လာကြသည်။ မစံပယ်ခင်ကလည်း စံပယ်ကြက်ရန်းပန်းများ လာလျှူချိန်၊ စောခွန်နောင်ကလည်း သင်္ဇင်ပန်းများ သစ္စာပန်းများ လာလျှူချိန် ဆုံမိနေကြရာကအစ၊ အတွေ့များလာကြ၏။ စောခွန်နောင်တစ်ယောက် သင်္ဇင်ပန်း သုံးခက် လက် လွမ်းပေးနေရာမှ မြပိတုန်းရောင် ဆံကေသာထက် ပန် သရက်သား၊ အခြေအနေထိ ရောက်သွားကြကာ၊ သယောဠ်ကြီး ချည်မိကြတော့၏။

နှစ်ယောက်သား ဆုံမိကြတိုင်း ကျောက်ဖျာဆီသို့ သွား ငန်းတော်ကျားကြီးနှစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ

ကျောက်ဖျာပေါ်တက်နေလေ့ရှိကြ၏။ စောခွန်နောင်
 သံသယရှိလာသည်နှင့် ဗလကြီးအိုက်စံ၊ အိုက်ပန်န
 ဦးခန်းလျန်တို့ကို ခေါ်လာပြီး ကျောက်ဖျာကြီးအား လေ
 ယောက်သား မရွှေ့ရလိုက်ကြသောခါ အောက်မှ ကျောက်
 အိုးနှင့် ထည့်ထားသည် ရွှေမန်ကျည်းဖောင်များနှင့်
 ရွှေသားရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ခုနစ်ဆူတိတိ ရသွား
 ကျောက်ဖျာကို မူလနေရာအတိုင်း ပြန်ထား၍ ပြန်လာ
 ကြ၏။

(၄)

စောခွန်နောင် ရွှေမန်ကျည်းတောင်တစ်အိုးနှင့် ဘုရား
 ရုပ်ပွားတော် ခုနစ်ဆူရပြီးသည်နှင့် (၁)မော်လမြိုင် ပြည်
 ကျောင်း၊ (၂) သံဖြူဇရပ်ပြသိမ်ကျောင်း၊ (၃) ကျိုက်မရော
 ကျောင်းပြည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မုဒုံလက်ခတ်တောင်
 ပြည်ဒုမသာမညတောရကျောင်းတို့ရှိ သံယာတော်များအား
 ကျိတ်ကွရာရှစ်ပါးအစုံအလင် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ဖြင့်
 ဆွမ်းကျွေး၏။ မော်လမြိုင်မြို့ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်များ
 အကြောင်း ကျိတ်သုတ်စေတီ၊ တောင်ပေါ်ဦးဇိနစေတီ၊

ရွှေဖိုင်းဖြူစေတီ၊ ကျိုက်ဖနဲစေတီ၊ မလိမ်ကုန်းစေတီ၊ ကျိုက်ဝဲဂူစေတီ၊ ခေါင်းဆေးကျွန်းစေတီ၊ ရိုးဂိုဘင်လှိုင် သင်္ကြန်ပွဲစေတီတော်များကို နဝကမ္မဦးစွာလှူ၏။

ထိုသည့်နောက်မှ ကျိုက်သန်လန်စေတီတော်ဆေး ကျိုက်ရမ်းလန်စေတီတော်၊ အလံတိုင်စေတီတော်နန်း ဦးခန္တိတန်ဆောင်း ကြေးဆင်းတူတော်ကြီးများကိုပါ ထပ်မံ လှူဒါန်းပြန်၏။ အားလုံးလှူဒါန်းပြီးမှ ခုနစ်ခွေတော် ကားလမ်းကို ကျောက်ခင်းပြုပြင်လိုက်သည်။

မစံပယ်ခင်နှင့် မိခင် မုဆိုးမကြီးဒေါ်ကြေ့တို့၏ ဆေး နှစ်ဖက်ခြံနှစ်ခြံလုံးကို ဝယ်လိုက်၏။ အလယ်တွင် တစ်ထပ် တိုက်တစ်တိုက် ဆောက်ပေးလိုက်သည်။ ဆယ်ဧကကျော် ခြံကြီး၏ ထိပ်တံခါးပေါက်အုတ်တိုင်၌ ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကြီး တစ်ခုတွင် လှပစွာ “မြစံပယ်ခင်ရိပ်သာ” ဟု ရေးထိုးထား ၏။ တစ်ခြံလုံး နှစ်ရည်သီးပင်များ ပန်းပင်များ၊ လှပစွာ စိုက်ပျိုးထားသည်။ စောခွန်နောင်နှင့် မစံပယ်ခင်တို့

ကြိုက်နေကြသော်လည်း လက်မထပ်ကြသေးသောကြောင့် စောခွန်နောင် ကိုယ်တိုင်က အသွားအလာဆင်ခြင်၏။ တစ်နေ့တွင် စောခွန်နောင်နှင့် ဗလကြီးအိုက်စံ ခုနစ်ခွေ တောင်ထိပ် လွမ်းစေတီဘုရားရှေ့ စကားပြောနေကြစဉ် ဗလကြီး အိုက်စံက -

“ဆရာလေးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်တော့လဲ၊ ဆရာလေး” ဟု မေးလိုက်ရာ စောခွန်နောင်က -

“ဟေ့ကောင် အိုက်စံ၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ စကားကို ပြောစမ်းနဲ့၊ မစံပယ်ခင်ရဲ့အမေ ဒေါ်ကြေ့ပြောပြခဲ့ဖူးတာ နို့တယ်။ မစံပယ်ခင်ကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင်မှာ လွမ်းစေတီ ဘုရားက နဂါးခုနစ်ကောင်အမောက်ထောင်ဆင်းလာ ကြတယ်တဲ့။ နဂါးခုနစ်ကောင်အိမ်ရှေ့အရောက်၊ အငယ်ဆုံး နဂါးတစ်ကောင်က အိမ်ထဲကို ဝင်လာပြီး “အမေရယ် ဟိုမုတ္တမနယ်မှာတုန်းက အမေ့ရဲ့သမီးအရင်းလေးပါ။ အမေ့အိမ်မှာ ပြန်နေပရစေလို့” ပြောပြီး ဝမ်းထဲဝင်သွား

လိုက်တာ။ ပြန်မထွက်လာတော့ဘူးလို့၊ ပြောပြတယ်။ ဒေါ်ကြေ့။ အဲဒီလို အိပ်မက်မက်ပြီးမှ မွေးဖွားလာတာတဲ့။ အဲဒီတော့မှ ကျန်တဲ့ နဂါးခြောက်ကောင်ဟာ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားဆီကို ပြန်တက်သွားလို့ အိပ်မက်မက်ပြီးမှ သူ့ကို မွေးလာတယ်လို့ ပြောပြတယ် အိုက်စံရဲ့။

“ဟာ . . . ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဆရာလေးရယ်။ ဒါဆိုရင် မစံပယ်ခင်ဟာ လူဝင်စားတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။

“အားလုံးကတော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာပါပဲ။ နောက်ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက မစံပယ်ခင်ရဲ့အဖေကြီး ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ၊ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းလာရင် ရွှေဒဂါးပြားတွေ၊ ရွှေမကျည်းတောင်တွေ၊ ပိုက်ဆံတွေ ကောက်ရတတ်တယ်တဲ့။ နောက်သူ့ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျအောင်လုပ်တဲ့သူဆိုရင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားကြတာပဲတဲ့။ တချို့များ ကျိက်မရောက် ပြောင်းပြေးရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့။ အရက်မှူးပြီး ဖော်ကားတဲ့ တောင်ပိုင်းက အောင်ပုတို့၊ သာဂီတို့၊ နတ်

ကျော်တို့ဆိုရင် သွားလေရာ မြွေထွက်လိုက်လို့၊ ကျိက်မရောက်နေ မော်လာမြိုင်ကို ပြောင်းပြေးသွားကြရတဲ့အထိ တောင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်အိုက်စံ”

“အဲဒါဆို သူ့မှာ အစောင့်တို့ဘာတို့ တစ်ခုခုရှိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ နောက်ကြောင်းအစောင့်ရှိကြတဲ့သူများဟာ၊ အိမ်ထောင်ပြုရခက်ကြတယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ဆိုကြတာပဲ ဆရာလေးရဲ့”

“တို့ကတော့ မစံပယ်ခင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ယူလဲမယူနိုင်ဘူး။ ညီမလေး မစံပယ်ခင်နဲ့အတူ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရား အင်္ဂါထောင့်ကနေ ပေါင်းရပါ သေးသေးလို့ အမြဲဆုတောင်းနေကြတယ်။ တို့နှစ်ယောက် ဆုံးဟာ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီမှာ အမြဲဆုပန်ကြလို့ ‘ခုနစ်ခွေတောင် သစ္စာရှင်’ တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ခုနစ်ခွေတောင် လွမ်းစေတီဘုရားပြိုကျ ပျက်စီးသွားတာတောင်မှ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာသစ္စာတွေဟာ ခိုင်မြဲနေကြမှာပဲ အိုက်စံ”

“ဆရာလေး၊ မစံပယ်ခင် နေကောင်းသွားပြီလားဟင်၊ မတွေ့တာကြာလို့”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေး မစံပယ်ခင်၊ နေမကောင်းတာ ကြာပြီ၊ တစ်ညနေ နေဝင်ရီတရော နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ ညီမလေးရဲ့ အိမ်ရှေ့ ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ ဇီးကွက်နှစ် ကောင်လာအော်တဲ့အချိန်မှာ၊ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းအဖြူ ပေါင်းထားတဲ့ သူတော်စင်အဘိုးအို တစ်ပါးဟာ အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး -

“သမီးငယ်လေး နေမကောင်းတာကြာသွားပြီပဲ၊ လူက လည်း နေမကောင်း၊ စိတ်ကလည်း နေမကောင်းလို့ စိတ် ထောင်းကိုယ်ကြော့၊ စိတ်ဆင်းရဲနေရာတာပဲ၊ အဘ ဆေး လေးကိုသောက်လိုက်”လို့ ပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ “ရွှေခွက်နဲ့ ဆေးတိုက်သွားတယ်” တစ်ခါတည်း နေကောင်းသွားတယ်တဲ့။ “နေမကောင်းရင် ဒီရွှေခွက်ထဲမှာ ဆေးထည့်ပြီးသောက်ရင် နေကောင်းသွားမယ်။ ပျောက်

သွားမယ်။ ဒီရွှေခွက်လေး သမီးယူထားလိုက် ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့”

“ဟာ . . . ထူးဆန်းလိုက်တာ ဆရာလေး”

“နောက် အဘ ပြန်လာတော့မှ သမီးလေးရဲ့ မင်္ဂလာ ကိစ္စအဝဝကို စီစဉ်တာပေါ့။ နေကောင်းအောင်နေလိုက် ပါဦး သမီးလေးရယ်” ဆိုပြီးထွက်သွားလိုက်တာ ဒီကနေ့ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ရွှေခွက်ပေးသွားတဲ့ အဘပြန်လာမှ ဆရာ လေးနဲ့ မစံပယ်ခင်တို့ရဲ့ အချစ်ဟောင်းဟာ အကြောင်းထူး လာမှာပေါ့နော်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးကဆေးသောက်ဖို့ ရွှေခွက်ပေးခဲ့တဲ့ အဘပြန်လာမယ့်ရက်ကို စောင့်နေကြရ တော့တာပဲ အိုက်စံရယ်။ ရွှေခွက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် အပြင်ဘက်က နဂါးခုနစ်ကောင် ဖောင်းကြွရုပ်ပါတယ်။ ရွှေခွက်ရဲ့အထဲမှာတော့ ၈၊ ၉၊ ၁၊ ၀ စသ အက္ခရာ

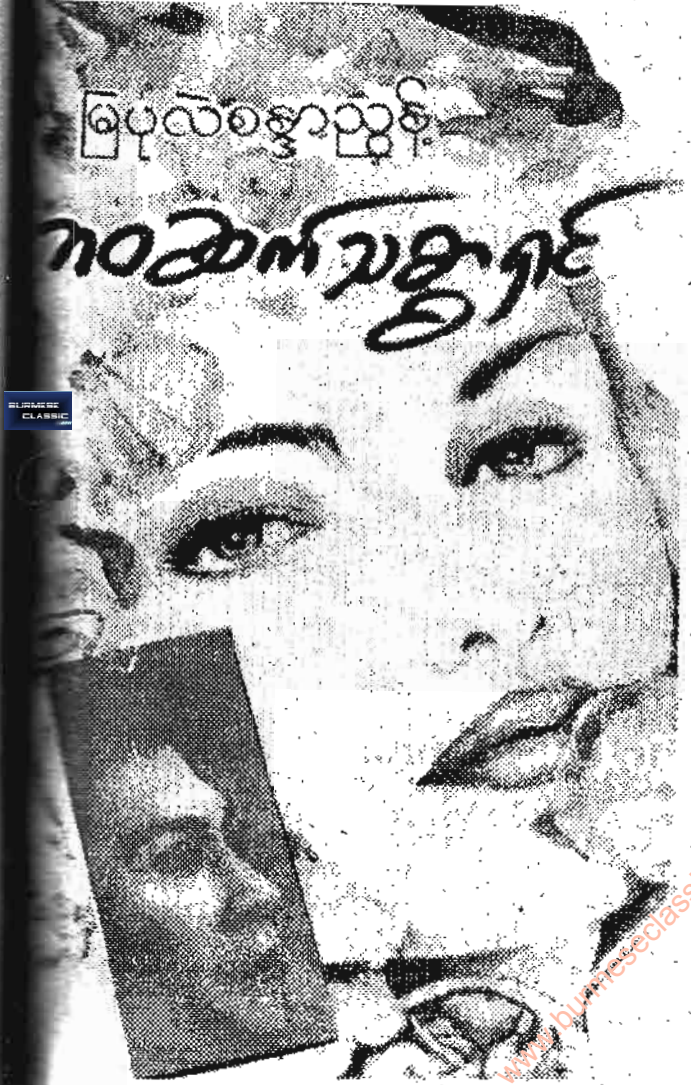
လေးလုံးရယ်၊ ကြီးလေးကြီး အကွရာ က၊ ယ၊ ဏ၊ ဋ
လေးလုံးပါတဲ့အပြင် နဘယ်နဲ့ နရောင် စာတန်းနှစ်ခု
ပါသေးတယ် အိုက်စံ”

“သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ရွှေခွက်ပေး ဆေးတိုက်သွားတာ
စဉ်းစားစရာပဲဆရာလေး။ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ရှိ
လို့နေမှာပဲ”

“ရွှေခွက်ပေးသွားတဲ့ အဘ ပြန်လာမယ်ရက်ကို
အားလုံးက ညနေ နေဝင်တရော နွားရိုင်းသွင်းချိန်
ပိတောက်ပင်ထက် ဇီးကွက်နှစ်ကောင် လာအော်တိုင်း၊
မျှော်နေရတာနေ့တိုင်းပါပဲကွာ။ အခုမှ နီးရက်နဲ့ဝေး၊
ချစ်ရက်နဲ့ဆွေး နေရတော့တယ် အိုက်စံရယ်” ဟု ပြောရင်း
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြလေတော့၏။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ

□ မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

(၁)

မော်လမြိုင်မြို့ ဆေးရုံကြီးတွင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးဖြစ်သူ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာအောင်ခင်၊ ဒေါက်တာကျော်တင် နှင့် ဒေါက်တာစောခွန်နောင်တို့ သုံးဦးသား စကားပြောဆို နေကြစဉ် ကားတိုက်၍ သေဆုံးသွားသည်ဟုဆိုသော ဟိန္ဒူ ကုလား ယောဂီဆာဒူးကြီး၏ အလောင်းတစ်လောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ လာပို့သွားကြ၏။ ထိုအလောင်းကို တာဝန်ကျ အလုပ်သမားတစ်ဦးက မှတ်တမ်းတင်ရေးသား လက်ခံယူ ထားလိုက်၏။ ဆရာဝန်သုံးဦးစလုံး ရောက်လာပြီး ဟိန္ဒူ ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို အသေးစိတ် ကြည့်ကြသောအခါ ကားတိုက်ထားသော ဒဏ်ရာဟူ၍

ဘဝဆက်သစွာရင်

၁၅၄

လုံးဝမတွေ့ကြချေ။ စောခွန်နောင် အသေအချာကြည့်
လိုက်တော့မှ မိမိအိပ်မက်ထဲ၌ မကြာခဏမက်၍ မိမိအား
ဟိမဝန္တာတောင်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ၊ လုမ္ဗနီဥယျာဉ်နှင့် သီဟိုဠ်
သီရိလင်္ကာ စွယ်စော်တိုက် စသည့်ဒေသများသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားသော ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက်၊ ပညာဆက်
“ပန်းဘာဘာ” ကွမ်းစားဟိန္ဒူကုလား၊ ယောဂီဆာဒူးဖက်ီး
ကြီးနှင့် အလွန်တူနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။
ဆေးရုံအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာအောင်ခင်က -

“ဒေါက်တာစောခွန်နောင် သတိထားနော်၊ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာရှိတဲ့ ဆေးရုံကြီးတွေထဲမှာ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးဟာ
မော်လမြိုင်တောင်တန်း အရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ မြေနီကုန်း
သုဿာန်သင်္ချိုင်းနဲ့ နီးနေလို့လားတော့မသိဘူး အထူး
အဆန်းတွေ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်တယ်”

ဟု မော်လမြိုင်သား ဒေါက်တာအောင်ခင်က ရှင်းပြရာ
ဒေါက်တာစောခွန်နောင်က -

၁၅၅

မြဲပုလဲစန္ဒာညွန့်

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာအောင်ခင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားက
ကျုပ်ကိုကြောက်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်သစ်တစ်ယောက်လို
ထင်ရင် မှာသွားမှာပေါ့၊ စောခွန်နောင်က လူသေအလောင်း
ကို မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးမှာ
ဘယ်လိုအထူးအဆန်းတွေများ ခဏခဏဖြစ်တတ်လို့လဲ၊
ခင်ဗျားပြောမှ သိရမှာပေါ့”

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ခင်ရော ဒေါက်တာ
အောင်တင်ပါ ထွက်သွားကြ၏။ အခန်းထဲတွင် စောခွန်နောင်
အစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၍ ယောဂီကုလား ဆာဒူးကြီး၏
မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ မိမိအား ပြုံးတော့
သောင့်၊ ရယ်တော့မယောင် မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရ၏။
ဆာဒူးကြီး၏ နဖူးပြင်အား အသေအချာစေ့စေ့ကြည့်
လိုက်တော့မှ နဖူးပြင်ထက် သွေးစီးကြောင်းနှင့် ဒဏ်ရာဟု
ထင်ရသော နေရာပေါ်မှာ ဟိန္ဒူကာသာစာလုံး ဖြစ်နေသည်
ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်မိ၏။ လက်ဖဝါးပြင် နှစ်ဖက်လုံးကို
ကြည့် ကိုင်ကြည့်သောအခါတွင်လည်း လူသေကောင်

ဘဝဆက်သွားရင်

၁၅၆

ရုပ်ကလပ်နှင့်လုံးဝမတူဘဲ နွေးနေသည်ကို တွေ့၏။ လက်တစ်ချောင်းချင်းကိုင်၍ မိမိ၏ နက်တိုင် လည်စည်းမှ ကလပ်ဖြင့် လက်တစ်ချောင်းစီ၏ ထိပ်ဖျားသို့ ထိုးကြည့်ရာ သွေးများပန်းထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောခွန်နောင် အတန်ကြာစဉ်းစားနေစဉ် -

“ဟင်း” ခနဲသက်ပြင်းချသံ ကြီးပမာ ကြားလိုက်ရ၏။ ရုပ်အလောင်းများထားရာ နေရာသို့ တစ်လောင်းစီ စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်ကြည့်သော်လည်း ထူးခြားမှုလုံးဝမတွေ့ရသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် စောခွန်နောင်သည် နေအိမ်ရှိရာ “မောသဇင်မြိုင်” ခြံကြီးသို့ အနီရဲရဲရောင် တစ်နစ်ပေါက် မာစီဒီးစပိုကား အသစ်စက်စက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။ နေအိမ်သို့ပြန်လည် ရောက်ရှိသော်လည်း စောခွန်နောင်သည် လုံးဝစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုမရှိသောကြောင့် ဆေးရုံတွင်တွေ့ခဲ့ရသော ရုပ်အလောင်းသည် မိမိအိပ်မက်ထဲမှ “ပန်းဘာဘာကြီး” ဖြစ်နေမည်လားဟု တွေးထင်ရင်း စောစီးစွာအိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာ

၁၅၇

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ကားတိုက်၍ သေဆုံးသွားသည်ဆိုသော ဟိန္ဒူကုလား ယောဂီဆာဒူးကြီးကို အိပ်မက်မြင်မိပြန်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ယောဂီဆာဒူးကြီးက စောခွန်နောင်အား -

“လူလေးကို ဘာဘာကြီးလိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီပဲ။ သူလေးကို ဘာဘာကြီးက မှတ်မိပေမယ့် လူလေးဟာ ဘဝဒိုးဒိမ် အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းလဲခဲ့ရလို့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဘဝပြောင်းသွားတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးခဲ့တဲ့ ဘဝဟောင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး။ တရေးရေး ဆွယ်ကပ်ပဲ ဝိုးတိုးဝါးတားမသဲမကွဲ သတိရတော့တယ်။ သူလေးက လက်ဖျားထိပ်ကို အပ်နဲ့ထိုးတော့ နာတာပေါ့။ သွေးထွက်တာပေါ့။ ဘာဘာကြီးဟာလူလေးကို တွေ့ချင်လို့ သူ့သေတွေကြားထဲမှာ သုံးရက် လာကျင့်ပါတယ်။ ဒီသုံးရက်ပြီးရင် သုသာန်သင်္ချိုင်းမှာ သုသာန်ခူတင် သဘောမျိုး အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း သဘောမျိုးသုသာန် မြေအောင်း

ဘဝဆက်သဗ္ဗာရင်

၁၅၇

တွင်းအောင်း၊ သဘောမျိုး၊ နောက်ထပ်ငါးရက် ကျင့်ရဦးမယ်။ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေက ကျောက်လိုဏ်ဂူတွေထဲမှာ ကုလားယောဂီကြီးတွေ ဖက်ကြီးတွေဆိုရင် ဆံပင်တွေ လုံးခဲကျစ်ထွေးသွားကြတဲ့အပြင် မြေသားတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးသွားတဲ့အထိ ကျင့်ကြတာ၊ ထိုင်လျက် တစ်ချို့ မတ်တပ်ရပ်လျက်တစ်ချို့၊ လက်အုပ်ချီကန်တော့လျက်၊ မစားမသောက် မလှုပ်မရှား ပီတိပွားရင်းကျင့်နေကြတယ်။ မသိရင် လူသေကောင်ကြီး အတိုင်းပဲ”

“အကျင့်တရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အနိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း နောက်မဆုတ်တမ်း အသေခံကျင့်တဲ့နေရာမှာ ကုလားယောဂီဆာဒူး ဖက်ကြီးတွေနဲ့ တိဘက်လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဟာ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးပဲ။ အခုလည်း ကျင့်ရင်းနဲ့ သေသွားပါစေ၊ ဇာနည်ယောက်ျား၊ မင်းယောက်ျားများ ဆုကြီးပန် ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဆက်လက်ကျင့်သွားရဦးမှာပဲ။ လူလေး တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန်သတ္တရင်

၁၅၈

ပြုလဲစံနာဗွန်

အဆင့်မြင့်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ လူလေးကိုယ်တိုင်လည်း ဒါမျိုးတွေကို မနားမနေကြိုးစား ကျင့်ကြံအားထုတ်လာမှာ အမှန်ပဲ”

“လူလေးက ဘာဘာကြီးကို အခုမမှတ်မိရင်သာနေမယ်။ လူလေးကိုယ်တိုင် ဘာဘာကြီးကို မော်လမြိုင်ဒိုင်းနီကွင်းမြို့ပေါက်ဝ ကာလီမန်ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ လူလေးနေတဲ့အိမ်နားက ရွှေကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ သင်္ကြန်အပြီး ကုလားကျောက်တစ်လုံးပွဲတော် ကုလား ကျောက်တစ်လုံးတောင်က ကုလား ဘုရားရှစ်ခိုးကျောင်းရှေ့မှာတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ဟိန္ဒူကုလားမီးနင်း ပွဲမှာတစ်ကြိမ်၊ ဘိုကုန်းတီလူးမကျောင်းဘေး ဟိန္ဒူကုလား သင်္ကြန်ဆေးအနီဆောင်တွေနဲ့ ပက်တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ အားလုံးစုစုပေါင်း သင်္ကြန်တိတိ ဘေးချင်းကပ် တွေ့ခဲ့၊ ဆုံခဲ့တာတွေကို သွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဘာဘာကြီးကတော့ တစ်နေ့တစ်ရက် မနေရက်ခဲ့ပါဘူး။ လူလေး ကိုယ်တိုင် ကိုရည်တွေ၊

ဘဝဆက်သဇာရင်

၁၆၀

မုန့်တွန့်ဝါတွေ၊ ပုတူးမုန့်တွေ၊ ကွမ်းယာတွေ ဝယ်ပေးခဲ့တာတွေရော မေ့သွားပြီလား။ ဘာဘာကြီးကတော့ မမေ့သေးပါဘူး။”

“အခု လူလေးဆီကို လာတွေ့တာဟာလည်း အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုအတွက် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတောအုပ်ကြီးထဲကို မသွားခင်လာတွေ့တာ၊ ဒီခရီးဟာ အချိန်လနှင့်ချီပြီး ကြာရင်ကြာမယ် နစ်နဲ့ချီပြီးကြာရင်လည်း ကြာမယ်လေ”

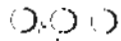
“ဘာဘာကြီးဟာ လူလေးအတွက် ပညာဆက်ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက်သဇာရင်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သာ သံသရာတစ်ကွေ့၊ ဘဝတစ်ကွေ့ ခန္ဓာအိုးအိမ်အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် သစ္စာ၊ မေတ္တာ စေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ လာလာတွေ့နေတာပေါ့။ လူရဲ့ခန္ဓာအိမ်သာ အချိန်တန်ရင် သေကြေပျက်စီးသွားမယ်၊ လူရဲ့ပညာဆက်ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ပါရမီဆက်၊ ကုသိုလ်ဆက်၊ အကုသိုလ်ဆက် ကတော့ အမျှင်မပြတ် အဆက်မပြတ်သွားပေဘူး။ ကိုယ်

၁၆၁

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ကျင့်တရားနဲ့ သီလကို ခါးဝတ်မှဆိုးကဲသို့ မြနေမှသာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်၊ ကုသိုလ်ပြုရကျိုးနပ်တော့မှာပေါ့ လူလေးရယ်”

ဟု အိမ်မက်ထဲမှာ စောခွန်နောင်မက်နေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာရာ ရေမိုးချိုး၊ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် စောစောစီးစီး မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးသို့ တာဝန်ဝတ္တရား အရ ထွက်လာခဲ့၏။

(၂)

စော့ခွန်နောင် ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်သည်နှင့် တာဝကျ စာရင်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် ရုပ်အလောင်းများထားရှိရာ ရင်ခွဲရုံသို့ တန်းဝင်သွားရုပ်အလောင်းများကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ယမန်ညနေအချိန်က ထားရှိခဲ့သော အနေအထားမျိုးနှင့် လူမတူတော့ဘဲ ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းမှာလည်း မိန်းမနှစ်ယောက်၏ အလောင်းကြားတွင်

တော့ချေ။ ဆာဒူးကြီး၏အလောင်းသည် ဘေးအစွန်းဆုံးသို့ နေရာပြောင်းရွှေ့ ရှိနေသည်ကို စော့ခွန်နောင်တွေ့ရ၏။ အခန်းတာဝန်ကျသူအား မေးလိုက်ရာ မည်သူမျှမရွှေ့ကြောင်း၊ ယမန်နေ့ညနေကအတိုင်းပင် သူ့ကိုယ်တိုင် နေရာချထားခဲ့ကြောင်း စော့ခွန်နောင်အား ရှင်းပြ၏။ စော့ခွန်နောင်သည် ကျေနပ်မှုမရှိ၍ ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ ပူနွေးနေသည့်အပြင် ချိုး၍ ကွေး၍ ရနေသေးသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရသည်။

စော့ခွန်နောင်သည် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် မိမိရုံးခန်းသို့ ပြန်၍ နားကျပ်နှင့် သွေးတိုင်းကိရိယာများကို အစုံအလင်ယူကာ တစ်ယောက်တည်း ကုသားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စိတ်တိုင်းကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေ၏။ အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်စစ်ဆေးလိုက်သော်လည်း နှလုံးခုန်သံ၊ သွေးတိုင်းသံများ လုံးဝမကြားရသည့်အပြင် ပူနွေးနေသော လက်ဖားသည်ပင်လျှင် အေးစက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘဝဆက်သစွာရင်

၁၆၄

ချိုး၍ရသော လက်ချောင်းများသည်လည်း မည်သို့ဖြစ် သွားသည်မသိ၊ မိမိရောက်ခါစကဲ့သို့ ချိုး၍ မရတော့ချေ။ စောခွန်နောင် စမ်းသပ်ကိရိယာများကို ဘေးသို့ ချပြီးနောက် အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေချိန်တွင် -

“ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံကို ပီပီသသ ထင်ထင်ရှားရှားကြားလိုက်ရသည်။ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချသံကို ကြားသည်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းများရောက်မရောက်၊ ရိုမရို တစ်ချက် လှည်ကြည်ပြီးနောက် ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီး၏ ရှုပ်အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ နဂိုအတိုင်း ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ နားထဲတွင်လည်း စကားပြောသံတစ်ခုကို တိုးတိုးလေးကြားနေရသယောင် ထင်ရသည်။

“ဘာဘာကြီးဟာ လူလေးအတွက်-ပညာဆက်ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက်သစွာရှင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်” ဤကြားနေမိသယောင်အချိန်၌ လိပ်ပြာနက်အထီးတစ်ကောင်

၁၆၅

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

သည် စောခွန်နောင်၏ ညာဘက်လက်ဖမိုးပေါ်တွင် တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း လာနား၏။ ညာဘက်လက်ဖမိုးပေါ်တွင် နားလိုက်၊ ညာဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နားလိုက် ညာဘက်ပါးပြင်ထက်သို့ ပျံသန်းလိုက်နှင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ၏။ စောခွန်နောင်ကိုယ်တိုင်လည်း လိပ်ပြာနက်လေး၏ စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်ခြင်း ခံနေရသယောင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုခုကို သတိရသည်နှင့် စောခွန်နောင်သည် ချက်ချင်းပင် ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီး၏ ညာဘက်လက်ဖမိုးကို ဆုပ်နယ်ကိုင်တွယ်ကြည့်သောအခါ အနည်းငယ်ပူနွေးနေသယောင်တွေ့ရ၏။ လက်ညှိုးထိပ်ဖျားကို ဖိညှစ်လိုက်ပြန်တော့လည်း လူကောင်းပကတိအသွင် သွေးတက်နီရဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လျော့လိုက်သောအခါ သွေးပြန်ကျ တပြေးညီ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

စောခွန်နောင်သည် စိတ်မကြေပွဲအဖြစ် ဒုတိယအကြိမ် အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်စစ်ဆေးသောအခါ နည်းနုခြင်း၊

ဘဝဆက်သွားရင်

၁၆၆

သွေးတိုးခြင်းများကို လုံးဝမတွေ့ရသည့်အပြင် ပူနွေးနေသည်ဟု ထင်ရသောလက်များသည်ပင်လျှင် အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြည့်ရှုစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးချိန်ဝယ် . . .

“ဟင်း”ခနဲ ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းရည်ကြီး ခုလိုက်သံကို ပီပီသသ ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်၏။ ကုလားဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သော်လည်း ပြောင်းလဲမှု၊ ထူးခြားမှု မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လိပ်ပြာနက်လေးမှာမူ စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှာဖြစ်၍ သံသယပွားနေသာ စောခွန်နောင်၏ ညာဘက်ပခုံးထက်တွင်သာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားနေ၏။ သူ၏ အကြာအာရုံတွင်လည်း . . .

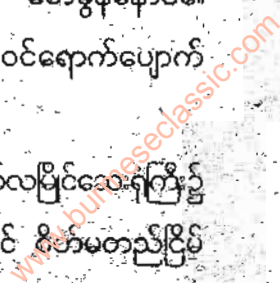
“ဘာဘာကြီးဟာ လူလေးကို တွေ့ချင်လို့ လူသေတွေကြားထဲမှာ သုံးရက်လာကျင့်ရပါတယ်။ ဒီသုံးရက်ပြီးရင် သုဿန်သင်္ချိုင်းမှာ ဓူတင်သဘောမျိုး၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်

၁၆၇

ပြုလဲစနာညွန့်

သဘောမျိုး၊ သုဿန်မြေအောင်း သဘောမျိုး၊ နောက်ထပ် ငါးရက်ကျင့်ရဦးမယ်” ဟု ကြားနေရသယောင်ဖြစ်နေ၏။ စောခွန်နောင်သည် ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်လိုက်၊ ပခုံးထက်မှ လိပ်ပြာနက်လေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် ဆေးရုံ အဆောက်အဦး အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွား၏။ အပြင်ဘက်မှ ခွေးတစ်ကောင်သည် စောခွန်နောင်ကို မြင်သည်နှင့် ပခုံးထက်မှာ လိပ်ပြာနက်လေးအား မော့ကြည့်ရင်း မနားတမ်းဟောင်နေ၏။ ထိုစဉ် နောက်ထပ် ခွေးတစ်ကောင်အနားသို့ ထပ်ရောက်လာပြီး ခွေးနှစ်ကောင် ပေါင်း၍ ဆက်ဟောင်နေကြပြန်သည်။ ခဏကြာလျှင် နားနေသော လိပ်ပြာနက်လေးသည် စောခွန်နောင်၏ ပခုံးထက်မှပျံ၍ ရင်ခွဲရုံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုနေ့သည် စောခွန်နောင်အဖို့ မော်လမြိုင်သေရကြီး၌ အလုပ်လုပ်နေရသည့် နေ့ရက်များတွင် စိတ်မတည်ငြိမ်

ဘဝဆက်သရွာရင်

၁၆၈

လွန်းသောနေ့၊ မယုံကြည်နိုင်စရာ ထူးဆန်းမှုများ စတင်
တွေ့ရှိရသောနေ့ ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်နေရာမှ မကြာခဏ
ရင်ခွဲရဲအတွင်းသို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ
ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို သာ
တကြည့်ကြည့်နှင့်လုပ်နေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင်
မော်လမြိုင်မြို့၊ ဟိန္ဒူဗုဒ္ဓဘာသာ သာရေးနာရေး အစည်
အရုံးမှ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ ရောက်လာကြပြီး အမျိုးအပည့်
နေရပ်လိပ်စာမသိသော ယောဂီဆာဒူးကြီးအား မြေမြှ
သင်္ဂြိုဟ်ရန် ကိစ္စအဝဝ တာဝန်ယူစီစဉ်လိုက်ကြသည်။

စောခွန်နောင်သည် ယောဂီဆာဒူးကြီးအား မြေမြှ
သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ထားမှုကို လုံးဝ သဘောမကျသော်လည်း
မိမိဘာမျှမတတ်နိုင်သဖြင့် မပြောသာဘဲ ဖြစ်နေ
တာဝန်ဝတ္တရားပြီးဆုံး၍ မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရလေ
ကစား ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကိုသာ
မျက်စိတွင် စွဲမြင်နေ၏။ ညအိပ်ရာဝင်၍ အိပ်ပျော်သူ
သည်နှင့် စောခွန်နောင်အိပ်မက်ထဲမှာ ကုလားယော

၁၆၉

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ဆာဒူးကြီးကို မြင်မက်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကုလားယောဂီ
ဆာဒူးကြီးက -

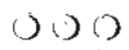
လူလေး၊ ဘာဘာကြီးအတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနဲ့၊ သူတို့လုပ်စရာရှိတာ သူတို့လုပ်သွားကြပါလိမ့်
မယ်၊ ဘာမှဝင်မပြောနဲ့။ လူလေး လုပ်ချင်တာ၊ ဖြစ်စေချင်
တာကိုသာ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပါ။ လူလေး ဘာဘာကြီးဆီကို
ခဏခဏလာပါ။ ဒါမှလည်း ဘာဘာကြီး လူလေးဆီ
သာရကျိုး၊ တွေ့ရကျိုးနပ်တော့မှာပေါ့၊ မလာပဲနှင့် မနေ
ပါနဲ့။

လူလေးဟာ တစ်နေ့ကျရင် အကျင့်တရားကို
ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ကျင့်မယ်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ပညာဆက်၊
ဗုဒ္ဓါလ်ဆက် လူဝင်စားဖြစ်လို့ အစားအသောက်မှာ
သက်သက်လွတ်စားနိုင်အောင် ကြိုးစာပါ။ ဝက်သား၊
အမဲသား၊ ကျွဲသား၊ ဆင်သား၊ ဆိတ်သားတွေ မစား
ပါနဲ့တော့။ အသားစားမှ အားအင်ပြည့်ပြီးကျန်းမာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သုတ်လွတ်စားတတ်ရင်လည်း ကျန်းမာ

ဘဝဆက်သစွာရင်

၁၇၀

ဝပြိုးအင်အားတိုးပါတယ် လူလေး။ သက်သတ်လွတ်
စားရင် ကိုးရက်အတွင်း ထူးခြားလာပါလိမ့်မယ်။ ထူးခြား
လာတာနဲ့အမျှ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်လာမှာ
အမှန်ပဲ။ လူလေးဟာ မျိုးဆက်၊ ပညာဆက်၊ ဘဝဆက်၊
ပဌာန်းဆက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆက်ကို မွေးရာပါ အသိစိတ်ခါတ်နဲ့
ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်ပါစေလို့ ဘာတာကြီး
မေတ္တာပုံဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် လူလေး။” ဟု ပြော
နေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့် စောခွန်နောင် စိတ်
ပြောင်းသွားကာ (၁) သက်သတ်လွတ် စားပြီး (၂) နဝဂ်
သီလကိုယူ၍ (၃) ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီးအတွက်
ပြုလုပ်ရမည့် ကိစ္စအဝဝကို ရေးမှတ် စီရင်ထားလိုက်၏။

၁၇၁

မြပုထဲစန္ဒာညွန့်

(၃)

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲချိန်မှစ၍ မော်လမြိုင်သို့ ဟိန္ဒူ
ဘာသာအသင်းအစည်းအရုံးဝင် လူကြီးများ မိုင်းဝန်
ဦးစီး ဈေးကြီးကြက်တန်းမန္တလေး၊ မောင်ငံ၊ ဘိုကုန်း၊
ဦးစိုး ဟိန္ဒူအသင်း အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်များ ရပ်ကွက်
အသင်းခုံဟိန္ဒူအသင်းအဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိပြင်ဆင်ကြ၏။
ဈာန်ကိစ္စများ ပြင်ဆင်ပြီးဆုံးသည်နှင့် စောခွန်နောင်
အိမ်တိုင် နှင်းဆီပန်းအနီရဲရဲရောင် ပန်းကုံးကြီးတစ်ကုံး
ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ လည်ပင်းတွင်စွပ်၍

ဘဝဆက်သဇ္ဇာရင်

၁၇၂

၁၇၃

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

တစ်ကိုယ်လုံး နယူးရေး ကာလ်ဗင်ကလိန်း (Calvin Klein) မှ ထုတ်လုပ်သော အော်ဖ်ဆက်ရှင် (Obsession) နှင်းဆီနက် နံပါတ် (၉) ရေမွှေးအမျိုးအစား တစ်ပုလင်းလုံး ပက်ဖျန်းရာ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခုလုံးနှင်းဆီနံ့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်နေ၏။ ဟိန္ဒူရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးရုံကြိုဘေးပေါက်မှ ထမ်းယူထွက်သွားကြပြီးလျှင် မော်လမြိုင်တောင်းတန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်၌ရှိသော မြေနီကုန်းဟိန္ဒူသုဿန်သင်္ချိုင်းညောင်ပင်ကြီး၏အောက်၌ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။

စောခွန်နောင်သည် ဆေးရုံအုပ်ကြီးသမားတော် ဒေါက်တာ "အောင်ခင်" အား ခွင့်တိုင်ကြားပြီး အသုဘလိုက်ပို့၏။ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အားလုံးပြန်သွားကြကုန်သော်လည်း စောခွန်နောင်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် မြေပုံဘေး၌ ရပ်နေ၏။ မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေမိသည်မသိ၊ အသူရိန်နေမင်းကြီးသည် သံလွင်မြစ်၏ အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်း သက်ဆင်းငုံဝင် ပျော်

ကွယ်သွား၏။ သုဿန်သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး မဟူရာ အမှောင်ဆုံးလွှမ်းကာ ပရစ်သံများ၊ ရင်ကွဲသံများ ပေါ်ထွက်ကြားလာရ၏။

အမှောင်ထုအတွင်းမှာ ခွေးအူသံများထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ခွေးနက်လေးတစ်ကောင်သည် စောခွန်နောင်၏စိတ်တပ်ရပ်နေသော ခြေရင်းနံဘေးကို ခေါင်းဖြင့် တိုးဝှေ့ဖျတ်သပ်နေ၏။ စောခွန်နောင် ငိုကြည့်လိုက်ရာ ခွေးလေးသည် မိမိ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ နောက်ခြေထောက်နှစ်ဘက်အားပြုမတ်တပ်ရပ်ရင်း သခင်ရင်းပမာ ခင်တွယ်နေပုံရ၏။

အတော်မှောင်လာပြီးဖြစ်၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်မှတစ်ပါး၊ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ။ ထိုစဉ် စောခွန်နောင်၏ နားထဲ၌ -

"လူလေး . . . ဘာဘာကြီးအတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့" ဟု ကြားယောင်နေမိ၏။ မြေပုံ နံဘေးမှ ထွက်၍ အုတ်ဂူဝန်းကျင်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော မိမိ၏ အနီရဲရဲရောင် တံခါးနှစ်ပေါက်ပါသော မာစီဒီ

စပိုကားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ခဲ့၏။ ခွေးနက်လေး
မှာ မိမိ၏ အရှင်သခင်ပမာ စော့ခွန်နောင်၏ နောက်သို့
တစ်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာ၏။ ကားပေါ်သို့
မတက်မီ မြေပုံဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်နေစဉ် -

“လူလေး... ဘာဘာကြီးဆီကို ခဏခဏလာပါ။
ဒါမှလည်း ဘာဘာကြီး လူလေးဆီလာရကျိုး၊ တွေ့ရကျိုး
နပ်တော့မှာပေါ့။ မလာဘဲနဲ့ မနေပါနဲ့” ဟု ကြားနေ
သယောင် စိတ်တွင် ခံစားနေရ၏။ စော့ခွန်နောင်သည်
ကားပေါ်တက်၍ မြေနီကုန်းသုဿန်သစ်ျိုင်းအတွင်းမှ
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ခွေးနက်လေးမှာမူ
မောင်းထွက်သွားသောကားကို မော့ကြည့်ရင်း မြေပုံ
ကြားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

(၄)

စော့ခွန်နောင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆေးရုံသို့
လုပ်မဆင်းမီ မော်လမြိုင် မိုင်ဒါဇေးရှေ့ ဈေးချိပန်းသည်
ထဲမှ နိုင်ငံခြားသစ္စာပန်း ပတ္တမြားရောင် အနီရဲရဲ
အောက် စံပယ်ပန်းကုံးရည်ကြီးများနှင့် နှင်းဆီပန်း အနီရဲရဲ
ဆောင်များ ဝယ်ယူ၍ ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီး၏
မြေပုံဆီသို့ ကားဖြင့် မောင်းထွက်လာ၏။ ကားကို မြေပုံ
အောက်များအတွင်းထဲအထိ မောင်းဝင်ထိုးရပ်လိုက်၏။
စော့ခွန်နောင် ကားထိုးရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သော
အခါ ယမန်နေ့ညနေက တွေ့ခဲ့ရသော ခွေးနက်လေး
သည် ခေါင်းခါခါ အမြီးတရမ်းရမ်းနှင့် ဆီးကြိုနေရာ၏။

ကုလားယောဂီဆာခူးကြီး၏ မြေပုံရိုရာသို့ စောခွန်နောင်၏ ရှေ့မှ ခွေးနက်လေး ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။ မြေပုံနေရာသို့ ရောက်၍ ကြည့်ပြန်သောအခါ စောခွန်နောင်ထက် ဦးစွာရောက်လာသူတစ်ဦး၏ (၁) မြေပုံခေါင်းရင်းတစ်ပိုင်းလုံး အနီရောင် နင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ချင်း ဖြန့်စီချထားခြင်း၊ (၂) မြေပုံခေါင်းရင်းတည်တည် ကုလားရိုးရာခလေး၊ ပင်စိမ်းပင်ကြီးတစ်ပက်ကို ပန်းအိုးနှင့်တကွ မြေမြှုပ်ချ စိုက်ထားခြင်း၊ (၃) ပင်စိမ်းကိုင်များပေါ်တွင် စံပယ်ပန်း ကုံးရည်ကြီးများနှင့် ကြက်ရုံးပန်းကုံးရည်ကြီး လှပစွာ တင်ထားချိတ်ဆွဲထားသလို အံ့သြဖွယ်ရာတွေ့ရ၏။

စောခွန်နောင်သည် ယနေ့တွင် ထူးထူးခြားခြား သက်သက်လွတ်စားသည့်အပြင် နဝင်္ဂသီလ၊ ကိုးပါးသီလကိုပါ စောင့်ထိန်းလာ၏။ ထူးထူးခြားခြား ကျင့်ကြံလာသော နေ့တွင် စောခွန်နောင်အဖို့ ဦးစွာပထမ ထူးထူးခြားခြားမှာ တွေ့ကြုံလာရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိဝယ်ယူလာသော နိုင်ငံခြားသစ္စာပန်း၊ ပတ္တမြားရောင် အနီရဲရဲကိုးခက်ကို မြေစဉ်အ

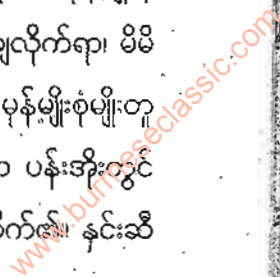
ကြီးတစ်အိုးတွင် ထည့်၍ မြေပုံခေါင်းရင်း၌ တင်ထား၏။ နင်းဆီပန်းအနီရဲရဲရောင်ကို ပထမရှေ့ဦးလူ တင်သွားသည့် အတိုင်း အပွင့်ချည်းသက်သက် အညှာရိုးတံမပါဘဲ ပြေပုအောက်ပိုင်းသို့ ဆက်လက်၍ စီချသွား၏။ နှစ်ဦးပေါင်းလိုက်မှ မြေပုံတစ်ခုလုံး နင်းဆီပန်းအနီရဲရဲ ရောင်ဖြင့် လှပသွား၏။ ပါလာသော စံပယ်ပန်းကုံးရည်များကို မြေပုံ၏ လေးဘက်လေးတန်၌ ဘောင်ခတ်စီတန်း ချထားရာ စံပယ်ပန်းကုံးအနားကွပ်မြေပုံ ဖြစ်သွား၏။ ကျန်ရှိ ကြက်ရုံးပန်းကုံးများအား အသည်းပုံအသွင် ခေါင်းရင်း၊ အလယ်၊ ခြေရင်းပိုင်းသုံးနေရာ၌ လှပစွာ တင်ထားလိုက်၏။ အသည်းပုံသုံးပုံမှာ ထူးခြားလွန်းလှ၏။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး သွားသည်နှင့် မြေပုံခြေရင်းမှနေ၍ သုံးကြိမ်သုံးခါ ရှိခိုးကန်တော့၏။ ရှိခိုးကန်တော့ပြီး မတ်တပ်ရပ်မည်အပြုတွင် မြေပုံခြေရင်း၌ အသည်းပုံရွှေလောကတ်နှင့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို တွေ့ရသည်။

စောခွန်နောင်သည် ရွှေထည် ပစ္စည်းလေးနှစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း ခွေးနက်လေးတစ်ကောင်မှ တစ်ပါး၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ခွေးနက်လေးမှာမူ စောခွန်နောင်အား တစ်လှည့်၊ အသည်းပုံ ရွှေလောကတ်နှင့် ရွှေဆွဲကြိုးအားတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း မပြတ်တမ်း ဟောင်နေ၏။ စောခွန်နောင် ငေးကြည့်စဉ်းစားနေချိန်ဝယ် -

“သက်သတ်လွတ်စားရင် ကိုးရက်အတွင်း ထူးခြားလာပါလိမ့်မည်။ ထူးခြားလာတာနှင့်အမျှ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲ”။ ဟု အိပ်မက်ထဲမှာ ပန်းဘာသာ ကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်နေမိ၏။ စောခွန်နောင်သည် ဒုတိယအကြိမ် မြောက်အဖြစ် မြေပုံကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ခွေးနက်လေးမှာမူ စောခွန်နောင်၏ ကားရှိရာထိ လိုက်လာပို့ဆောင်ပြီးနောက် မြေပုံဘေးတွင် သနားစဖွယ် ကျန်ခဲ့ရာ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဒုတိယနေ့တွင် စောခွန်နောင်သည် ပန်းများ၊ နှုတ်မျိုးစုံ၊ စက္ကူကတ်ထူပြားသေတ္တာနှင့် ပန်းဘာဘာကုလားယောဂီဆာဒူးကြီး၏ မြေပုံသို့လာသောအခါ ယမန်နေ့မှ တင်ထားသော ပန်းဟောင်း၊ ပန်းခွမ်းများကို မြေပုံ၏ခြေရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နှင်းဆီပန်း သီးသန့်တစ်ပုံ၊ စံပယ်နှင့်ကြက်ရုံးပန်းများက တစ်ပုံနှင့်အတူ သစ္စာပန်းတစ်ပုံကိုပါ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခွဲခြားစွန့်ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခေါင်းရင်းတွင် ရှိနေသာ မြေစဉ့်ပန်းအိုးကိုမူ အရကေးရေဖြည့်ထား၏။ ပြုလုပ်ထားပုံမှာ အိမ်ထောင်ဆီနီသိမ်းမှု ကိုနိုင်၍၊ စည်းကမ်းရှိသော ခေတ်ပညာတစ်ခုမျိုးသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်ရသည်။

စောခွန်နောင် မြေပုံခေါင်းရင်း၌ ကုလားမုန်မျိုးစုံအသည့် စက္ကူကတ်ထူပြားမုန်သေတ္တာကို ချလိုက်ရာ၊ မိမိအောက်အရင် ဦးစွာချထားနှင့်သော ကုလားမုန်မျိုးစုံမျိုးတူပန်းတစ်ဘူးကို တွေ့ရ၏။ ရေဖြည့်ထားသော ပန်းအိုးတွင် အသီးရောင်သစ္စာပန်း ကိုးခက်တစ်အိုးထိုးလိုက်၏။ နှင်းဆီ

ဘဝဆက်သစ္စာရှင်

ပန်းအဝါရောင်ပွင့်များကို ပထမသူ၏ အဝါရောင်နှင့်ဆီ
အောက်မှာ တစ်ပွင့်ချင်းစီချသွား၏။ ယူဆောင်လာသော
စံပယ်ပန်းကုံး ရှည်ကြီးများကိုလည်း မြေပုံနံဘေး၊ လေး
ဘက်လေးတန်တွင် စီတန်းချထားလိုက်သည်။ ကြက်ရုံး
ပန်းများအား အသည်းပုံတွင် ခေါင်းရင်း၊ အလယ်၊ ခြေရင်း
သုံးနေရာ လှပစွာတင်ထားလိုက်၏။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးစီးသွားသည်နှင့် မြေပုံခြေရင်း၌
ထိုင်ကာရိုခိုးကန်တော့သည်။ ရိုခိုးကန်တော့ပြီး မတ်တပ်
ရပ်လိုက်ရာ၊ မိမိခြေထောက်နှစ်ဘက်ကြား၌ ရွှေလက်ပတ်
ကြိုး အပျော့တစ်ခု ပြတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
စောခွန်နောင် ကောက်ယူ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်
ကြည့်သော်လည်း ခွေးနက်လေးတစ်ကောင်မှတစ်ပါး
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့မမြင်ရချေ။ စောခွန်
နောင်သည် လက်ပတ်ကြိုးလေးကို ညာဘက်လက်တွင်
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကားမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့၏။ ကောက်
ထားသော ပဲစွန်းနှစ်မျိုးလုံးအတွက် စဉ်းစားစရာ ခြေ

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

နောက် တတိယနေ့၌ စောခွန်နောင် ပန်းများ၊
ကွမ်းယာများ၊ တိုရှည်များနှင့် ပန်းဘာဘာ ကုလားယောက်
ဆာဒူးကြီး၏မြေပုံသို့ လာရောက်ကန်တော့ပြန်၏။ ယမန်
နေ့မှ တင်ထားသော ပန်းဟောင်းများကို မြေပုံ၏
ခြေရင်းတွင် သပ်ရပ်စွာ စွန့်ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခေါင်းရင်းတွင်ရှိနေသည့် ရေဖြည့်ထားသော ပန်းအိုး
တွင် ပန်းရောင်သစ္စာပန်း ကိုးခက် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။
မြေပုံခေါင်းရင်းဝယ် ငှက်ပျောဖက်အထပ်ထပ်ဖြင့် ခင်းတင်
ထားသော ကွမ်းယာများနှင့် တိုရှည်များကို ပထမဦးသူ
စာင်ထားသည့် ဘေး၌ ယှဉ်လျက် တင်ထားလိုက်၏။

နင်းဆီပန်း ပန်းရောင်ပွင့်များကို ပထမသူ၏ပန်းရောင်
နင်းဆီပွင့်အောက်ပိုင်းမှ ဆက်လက်၍ တစ်ပွင့်ချင်းစီ
ချသွားသည်။ သုံးရက်တိုင်တိုင် နင်းဆီပန်းအရောင်
တိုက်ဆိုင်မှုမှာလည်း အံ့ဩစရာပင်။

ယူဆောင်လာသော စံပယ်ပန်းကုံးရည်ကြီးများအား လေးဘက်လေးတန် စီတန်းဘောင်ခတ်ချထားလိုက်သည်။ ကြက်ရုံးပန်းများကိုမူ အသည်းပုံပြုလုပ်လျက် ခေါင်းရင်းအလယ် ခြေရင်းသုံးနေရာတို့၌ လှပစွာ တင်ထားလိုက်၏။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးစီးသွားသည်နှင့် မြေပုံခြေရင်းမှ ရှိခိုးကန်တော့သည်။ ရှိခိုးကန်တော့ပြီး မတ်တပ်ရပ်တော့မည်အပြုတွင် မြေပြင်တစ်ခွင် သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်၏ စိန်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကောက်ရမိပြန်၏။ စောခွန်နောင်သည် ထိုကြယ်သီးကို ကောက်ယူ၍ သုဿန်သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

စတုတ္ထနေ့တွင် စောခွန်နောင် အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီး ထပြေးနောက် မော်လမြိုင် မိုင်ဒါပန်းဈေး ဈေးချိုသည်မှာ ထံမှ နိုင်ငံခြားသစ္စာပန်းအဖြူရောင်နှင့် အဖြူရောင် နှင့်ဆီပန်းများ စံပယ်ပန်းများနှင့် ကြက်ရုံးပန်းများအပြင် အလိုရှိရာ

တို့ကို စိတ်တိုင်းကျယ်ယူ၍ ကားမောင်းထွက်လာ၏။ မိမိ၏ကားကို ထားနေကျနေရာတွင်မဟုတ်ဘဲ နေရာပြောင်းရွှေ့၍ ရပ်ထားပြီးပန်းတင်ရမည့်ကိစ္စအဝဝကို ငွေနှင်းမှုန်များကြား၌ တစ်ယောက်တည်း ပြင်ဆင်ပြုလုပ် ပန်းကွယ်၍ စောင့်နေ၏။

မကြာလိုက်ပါ။ မိုင်ဒါပန်းဈေးမှ ပန်းများဝယ်ယူပြီး တင်သောနေ့တွင်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အပေါ်အောက် ဖိုးသားပျော့ပျော့ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသည့် ဆာဒီဝတ်ရုံထားသူ ဟိန္ဒူအမျိုးသမီး ချောချောလှလှ သွယ်သွယ်လှလှ ခြုံဖြူဖွေးဖွေး မြင်ရသူငေးလောက်အောင် လှမျိုးတစ်ရာကြွယ်၍ ယဉ်မျိုးတစ်ရာခသော မနောနတ်သမီးအသွင် ထုပျိုစင်ကို စောခွန်နောင် မြင်လိုက်ရ၏။ စောခွန်နောင်သည် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရင်တွင်းနလုံး ချစ်သွေးဖုံးကာ ပန်းကွယ်နေရာမှ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေမိ၏။ အသေအချာဆပ်မဲကြည့်လိုက်ရာ အိပ်မက်ထဲမှ ပန်းဘာဘကြီးနှင့် အတူ ရံဖန်ရံခါ ပါလာသူ နတ်မိမယ်တစ်ပါး ဖြစ်လေမည်

လားဟု စောခွန်နောင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေပီသည်။ အမှန်တကယ်လည်း အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေးနှင့်တူနေ၏။

အဖြူရောင်ဆာဒီဝတ်ထားသူ ဟိန္ဒူမလေးသည် မိမိထက်အရင်ဦးစွာ ပထမရောက်လာသူကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိရင်းပန်းများကို တစ်ယောက်တည်း ပြင်ဆင်ချထား၏။ သူမ၏ဘေးမှ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်မောင်း၊ အသားမည်းမည်း မိုက်ရှူးရဲလုပ်ဝံ့ကိုင်ဝံ့ သတ်သည်ဟု ထင်ရသော ဟိန္ဒူကုလား သက်တော်စောင့်နှစ်ဦးကို လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ရင်း ရပ်စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမ၏ ဘေးမှသူမကဲ့သို့ပင် ချောလှသူ အဖြူရောင် ဆာဒီဝတ် အချွေအရံတစ်ပါး လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးပြီးသည်နှင့် ဟိန္ဒူမလေးသည် မြေပုံခြေရင်းမှ ထိုင်၍ ရိုခိုးကန်တော့၏။

ရိုခိုးကန်တော့ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် အဖြူရောင် ကုတ်အင်္ကျီ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်

အဖြူရောင်ဘွတ်ဖိနပ်စီးထားသူ ဒေါက်တာစောခွန်နောင်သည် ပုန်းကွယ်နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်းထကာ သူမထံပါးသို့ လျှောက်လာ၏။ စောခွန်နောင်လျှောက်လာသောအသံကို ကြားရသောအခါ ဟိန္ဒူကုလားသက်တော်စောင့် နှစ်ဦးတို့သည် စောခွန်နောင်လာရာဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ကြပေ။ ထိုစဉ် -

“ချွင်” ခနဲအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဟိန္ဒူကုလား သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်တို့၏ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော အသွားထက်သည် ဓားနှစ်လက်စလုံး ဓားအိမ်မှ အသီးအသီးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ စောခွန်နောင်သည် လုံးဝကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ခြေလှမ်းမပျက်၊ အိန္ဒြေမပျက် နတ်မိမယ်တမျှ လှပသူလေးထံသို့ လျှောက်သွား၏။ စောခွန်နောင်သည် သူ့လက်ထဲမှ အသည်းပုံရွှေလော့ကတ်၊ ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံး၊ ရွှေလက်ပတ်ကြိုး အပျော့၊ မိန်းမစိန်ကြယ်သီးတစ်လုံးကို နတ်မိမယ်လေးအား ပေးလိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် -

“ရိုး”ခနဲ လေတိုးသံကြားလိုက်ရပြီး ဟိန္ဒူကုလား
 စားကောက်ကြီးက စောခွန်နောင် လှမ်းပေးလိုက်သည်
 ညာဘက်လက်ကို ခုတ်ချလိုက်၏။ ရှမ်းရိုးရာ၊ မြန်မာရိုးရာ
 သိုင်းတတ်ထားသူ စောခွန်နောင်မှာ လေ၏ အလျှင်ကဲ့သို့
 ဆတ်ခနဲလက်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ညာဘက်ခြေထောက်
 ဖြင့်ခုတ်သူ၏ ဘယ်ဘက်မေးရိုးသို့ ညာဘေးတိုက်အား
 ကုန်ကန်ပစ်လိုက်ရာ ယိုသူသည် ဓားကိုင်လက် ညာဘက်
 သို့ ငယ်မီးယိုင်ကာ တစ်ချက်မူးဝေသွား၏။

စောခွန်နောင်၏ အစွမ်းအစကို မြင်လိုက်သော ကျန်
 သက်တော်စောင့် တစ်ယောက်သည် ဓားကောက်ကြီးအား
 ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခုတ်တော့မည်အပြုတွင်
 လှကေရီလေးကပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်နှင့် နောက်ဆုတ်
 သွားတော့၏။ စောခွန်နောင်ဒုတိယအကြိမ် ရှေ့တိုး၍ ရွှေ
 ထည်ပစ္စည်းများကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ သူမက -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုစောခွန်နောင်”

“ဟာ . . . ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ၊ အစ်ကိုဘာမှ
 မသိပါလား။ လူမှားနေပြီထင်တယ်၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အစ်ကို စောခွန်နောင်ဟာ ဘဝအိုးအိမ်အကြိမ်ကြိမ်
 ပြောင်းလဲခဲ့ရလို့ မမှတ်မိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ညီမလေး
 သစ္စာဝတီဒေဝီကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပန်းဘာဘာဟိန္ဒူ
 ကုလားယောဂီ ဆာဒူးကြီးနဲ့ အိပ်မက်မက်နေရာက အစ်ကို
 စောခွန်နောင်ကို ကောင်းကောင်းတွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေပါတယ်
 ရင်”

“အစ်ကိုနောင်က အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ရေးရေးပဲ
 တစ်မိတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ အပြင်မှာ အခုမှ မြင်ဖူး
 တွေ့ဖူးတော့တယ် ညီမလေးရဲ့”

“အစ်ကိုနောင်က ညီမလေးနဲ့ ဘာဘာကြီးကို မမှတ်မိ
 သေးပါ။ မော်လမြိုင်ဒိုင်းဝန်ကွင်း မြို့ပေါက်ဝ၊ ကာလီမန်
 ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ရွှေကညင်ပင်
 ကြီးအောက်မှာက တစ်ကြိမ်၊ ကုလားကျောက် တစ်လုံး
 တော်တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ဟိန္ဒူကုလား မီးနင်းပွဲတုန်းက

တစ်ကြိမ်၊ ဘိုကုန်းဘီလူးမ ကျောင်းဘေး ဟိန္ဒူ ကုလား သင်္ကြန်ပွဲတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း ငါးကြိမ်တိတိ ဘေးချင်းကပ် တွေ့ခဲ့ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ် အစ်ကိုနောင်၊ အစ်ကို နောင်ကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီပဲ။ အခုမှ အနီးကပ်တွေ့ရ တော့တယ်။

“ညီမလေးက အစ်ကိုနောင်ကို ဘာအတွက် လိုက်ရှာ နေတာလဲ ပြောပါဦး”

“ခက်ပါလား။ အစ်ကိုနောင်ရယ်၊ အစ်ကိုနောင်အတွက် ပညာဆက်၊ ပဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက် သစ္စာရှင်လေး ဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သာ သံသရာတစ်ကွေ့ ခန္ဓာအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းသွားပေမဲ့ သစ္စာမေတ္တာ စေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာနေရတာ အခု တွေ့ရတော့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ညီမလေးရဲ့ ပညာဆက် ပဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက်သံစွာရှင်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းဘာသာ ကြီး ဟိန္ဒူကုလားယောဂီဆာဇူးကြီးက မြန်မာနိုင်ငံ မော်လမြိုင်မြို့ကို ရောက်နေကြောင်း အိပ်မက်ထဲမှာ

အက်ရာက အိန္ဒိယနိုင်ငံကနေ ဒီကို မရောက်ရောက်အောင် လာပြီး လိုက်လံရှာဖွေရင်း မော်လမြိုင်မြို့ကို ရောက်လာရ ပါတယ် အစ်ကိုနောင်”

“ဟာ ... အင်မတန် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာပဲ။ မဖြစ်နိုင် တာ၊ တကယ်ကို မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ညီမလေး သစ္စာဝတ် ခေဝိရယ်”

“အစ်ကိုနောင် .. လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာမရှိဘူး။ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်။ အစ်ကိုနောင် မြန်မာနိုင်ငံကို ဆျာကနေမှန်းသိလို့ ညီမလေး ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာပဲ မြန်မာစာပေနဲ့ မြန်မာစကားကို တတ် အောင်သင်ပြီးလိုက်ရှာရင်း ပန်းဘာသာကြီးရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့် မော်လမြိုင်မြို့တောင်တန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ မြန်ကုန်းသုဿန်သင်္ချိုင်းထဲမှာ အခုမနက်မှ လာတွေ့ရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အခု ညီမလေးက မော်လမြိုင်ဘယ်မှာတည်းနေလဲ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရော ဘယ်မှာနေလဲ ပြောပါဦး”

“ညီမလေး အခု မော်လမြိုင်အောက်လမ်းမကြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး နန်းတော်ရုံ ရုပ်ရှင်ရုံနားက ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဆွန်ဒရွန်းတိုက်မှာ တည်းပါတယ်။ မိဘတွေကတော့ ပြည်နယ်စော်ဘွားတွေပါ အစ်ကိုနောင်”

“အခု ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုနောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ချင် သိချင် လုပ်ချင်လဲ၊ ဒါအရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“ညီမလေး သစ္စာဒေဝီဟာ ဒီသီချင်းကိုလာရင် ကိုယ့်ဖူးစာဖက် အစစ်အမှန် ပညာဆက်၊ ပဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက် သစ္စာရှင်ဖူးစာဖက်ကို တွေ့မယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပန်းဘာဘာကြီးက အိပ်မက်ပေးပါတယ်။ ပထမနေ့က ဆာဒီ အနီရဲရဲရောင် အပေါ်အောက် ဝတ်လာတုန်းက အစ်ကိုနောင် သစ္စာပန်းရော နင်းဆီပန်းပါ အနီရဲရဲရောင် တင်ပါတယ်။ ဒုတိယနေ့ ဆာဒီ အဝါရောင် အပေါ်အောက် ဝတ်လာတော့ အစ်ကိုနောင် သစ္စာပန်းရော နင်းဆီပန်းပါ အဝါရောင် တင်ပါတယ်။ တတိယနေ့ ဆာဒီက ပန်းရောင်

အပေါ်အောက် ဝတ်လာတော့ သစ္စာပန်းရော နင်းဆီပန်းပါ ပန်းရောင် တင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ စတုတ္ထနေ့မှာ ဆာဒီအဖြူရောင်အပေါ် အောက်ဝတ်လာတော့ အစ်ကိုနောင်က သစ္စာပန်းရော နင်းဆီပန်းပါ အဖြူရောင်တင်ပါတယ်။

အဲဒီလေးရက်စလုံး ကိုက်ညီကတည်းက ဒီယောက်ျားကောင်းဟာ ညီမလေး သစ္စာဝတီဒေဝီရဲ့ ဘဝဖူးစာဖက်ကြင်ယာလောင်း ခင်ပွန်းလောင်းဖြစ်ပြီဆိုတာသိရပါတယ်။ ဆက်ကြင်ယာလောင်း၊ ခင်ပွန်းလောင်းအတွက်ပေးမယ့် နည်းရွှေလက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက်သွားတော့ အစ်ကိုနောင်က အစ်ကိုနောင်အဖို့ထင်နေမိတာ။ ဖူးစာဖက်မှန်လို့သာ အားလုံး ခြေတင်ဖြစ်ပါတယ်အစ်ကို”

“အဲဒါမှ ခက်တော့တာပဲ ညီမလေး။ အစ်ကိုနောင်ကို အိပ်မက်ဘုရား သိရိစန္ဒာမဟာဒေဝီကြီးနဲ့ ခမည်းတော်ဘုရား ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း မိုင်းယောင်းမဟာစော်ဘွား ဦးစည်ခွန်မိုင်းတို့က သဘောတူပြီးသား မိန်းကလေး ရိုးပါပဲ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စဉ်းစားပါဦး”

“ညီမလေးမှာလည်း အစ်ကိုနောင်လို သဘောတူပြီး သား စကားပြောဆိုပြီးသား ပြည်နယ်စော်ဘွား စော်ကန် သား တစ်ဦးရှိပါတယ်။ အခုမှ အားလုံးခက်ကုန်ကြတော့ မှာပါလား အစ်ကိုနောင်ရယ်”

ဟုပြောပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးအုပ် လျက် ရိုက်ကြီးတင် ငိုပွဲဆင်နေ၏။ စောခွန်နောင်မှာမူ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေစဉ် သစ္စာဝတီဒေဝီသည် မြေပုံအနီးမှ ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် အသင့်စောင့်နေသော ကားတစ်စင်းပေါ်သို့ လိုက်တက်သွား ၏။ သက်တော်စောင့်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် အခြွေအရံမိန်းမတစ်ဦး ပါ ကားပေါ်သို့လိုက်တက်သွားပြီး၊ ကားမောင်းထွက်သွား ၏။ စောခွန်နောင်မှာမူ ကောက်ရသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ကို ကိုင်တွယ်ရင်း သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ တော၏။

(၅)

နောက်ရက်များတွင် စောခွန်နောင်သည် နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဆက် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှစ၍ ဟိန္ဒူကုလား ယောဂီဆာဒူးကြီး၏ မြေပုံတွင် လာစောင့်နေသော်လည်း၊ တွေ့နေကျခွေးနက်တစ်ကောင်ကိုလည်း မတွေ့ရသည့် အပြင် ဘဝဆက်သွားရှင်လေးဆိုသော “သစ္စာဝတီဒေဝီ” ဟိန္ဒူအမျိုးသမီး ချောချောလှလှလေးကိုပါ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ချေ။ မြေပုံမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နှိထားသော မြေကြီးများအက်ကြောင်းထ၊ ပက်ကြား အက်ဟလာသည်ကို အကွက်လိုက် အကွက်လိုက်

ထူးဆန်းစွာတွေ့ရ၏။ စောခွန်နောင်မှာမူ ဝတ္တရားတစ်ခု
 အလား သစ္စာပန်း၊ နှင်းဆီပန်းတို့ကို တစ်နေ့တစ်ရောင်
 ပန်းအိုးတွင်လည်းကောင်း၊ မြေပုံပေါ်တွင်လည်းကောင်း
 လာတင်၏။ စံပယ်ပန်းကုံးများနှင့် ကြက်ရုံးပန်းကုံးများ
 တို့ကိုလည်း၊ ယခင်အတိုင်း တင်မြဲတင်နေ၏။ တစ်နေ့
 တွင် ရွှေဒဂီးတစ်ပြား ကိုင်ထားသော ကုလားငယ်တစ်
 တစ်ယောက် စောခွန်နောင်ရှိရာ ဟိန္ဒူကုလားယောက်
 ဆာဒူးကြီး၏ မြေပုံအနီးသို့ရောက်လာပြီး -

“ဟိန္ဒူကုလားယောက် ဆာဒူးကြီးတစ်ယောက်
 မှာသွားပါတယ်။ ပန်းဘာဘာကြီးဟာ အင်မတန် အ
 ကြီးတဲ့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုအတွက် ကျင့်စဉ်တစ်ခုအတွက်
 ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတောအုပ်ကြီးထဲကို ချက်ချင်းထွ
 သွားရလို့ပါ ဆိုပြီး မှာသွားပါတယ်။ ဒီရွှေဒဂီးတစ်ပြား
 ပန်းဘာဘာကြီးပေးသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြော
 သည်နှင့် ရွှေဒဂီးတစ်ပြားကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ပြော

ကြားသိလိုက်ရ၏။ သူမအား နောက်ထပ် လုံးဝ စုံစမ်း၍
 လည်း မရတော့ချေ။ နွေနေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း တနင်္ဂနွေ
 နံနက်စောစောတိုင်း အဖြူရောင် အပေါ်အောက် နိုင်ငံခြား
 ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့်
 လူရွယ်တစ်ယောက်အား ဟိန္ဒူသံချိုင်းအတွင်း ညောင်ပင်
 ကြီးအောက်၌ အမြဲမပြတ်တွေ့နေရသည်မှာ ယနေ့တိုင်
 အောင်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။

ပဉ္စဂုဏ်၊ အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။

□ မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ပဲခူးဟင်္သာကုန်းမှ နားကရိုင်းကျွဲရုပ်

(၁)

ဒေါက်တာစောခွန်နောင် အုပ်အေ၊ ပီအိပ်ချ်ဒီ(လန်ဒန်) သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမိုင်းဌာနမှ ကထိကဖြစ်သည်။ မိုးရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ပဲခူးမြို့သို့ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ကား အနီရဲရဲရောင် မာစီဒီးစပိုစ်ကားဖြင့် ခရီးထွက်သွား၏။ ခရီးထွက်သွားရာတွင် မိမိနှင့်အတူ ဗလကြီး အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်နှင့် ဦးခန်းလျန်တို့ သုံးယောက်စလုံး ပါကြသည်။

ပဲခူး ရွှေမော်စောစေတီတော်ကြီးသို့ ဦးစွာတက်
ရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့ကြပြီးနောက် ပဲခူးဟင်္သာကုန်း
ဘက်ဆီသို့ ကားမောင်းထွက်လာ၏။ အပင်ကြီးကြီး အရိပ်
ကောင်းကောင်းအောက်တွင် ကားကိုထိုးရပ် တံခါးပိတ်
သောခတ်ထားခဲ့၏။

စောခွန်နောင် ပဲခူးဟင်္သာကုန်းတစ်ဝိုက် တစ်ယောက်
ဘည်းသွားရောက်လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေရာ ထမိတိုတို၊
နပ်မပါ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် အသက်(၁၆)နှစ်
အရွယ် နွားကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့
သိုက်ရသည်။ စောခွန်နောင် မြေကြီးတူးဆွရာဖွေနေသည်
ကို ကြည့်ရင်း နွားကျောင်းသူမလေးက ရဲရဲတင်းတင်း
သွက်သွက်လက်လက်နှင့် -

“ရှင် ပဲခူးဟင်္သာကုန်းတစ်ဝိုက်မှာ ရွှေလိုက်တူးနေတာ
သာရှင်၊ သူဌေးတစ်ယောက်က ချမ်းသာနေရက်သားနှင့်၊
ရွှေလိုက်တူးနေစရာမလိုပါဘူးရှင်၊ သူဌေးတွေကိုက

လောဘကြီး ကြီးလွန်းနိုင်ပါပေတော်” ဟု ပြောဆို၍ နေရာမှ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ထွက်သွား၏။ စောခွန်နောင် သူမကို ကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။ စောခွန်နောင်က ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာမလေးနောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းထူးလာတော့မည်ဟု နိမိတ်ကောက် အတိတ်ယူလိုက်သည်။ ဟင်္သာကုန်း ပတ်ဝန်းကျင် မြေသားများကို လိုက်လံတူးဆွနေရင်း ကျွဲရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို မြေသားထဲမှ တူးဖော်ရရှိသွား၏။

စောခွန်နောင် အသေအချာ ရေဆေးပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ တူးဖော်ရရှိသွားသော ကျွဲရုပ်မှာ ရိုးရိုးကျွဲရုပ်တစ်ရုပ် မဟုတ်၊ မဟူရာကျောက်သား ကျွဲမရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေ၏။ နားရွက်ကာကာ၊ ဦးခိုကြီးကြီးကာကာနှင့် ကျွဲရုပ်မကြီးဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းသာနေ၏။ စောခွန်နောင်သည် ရရှိသော မဟူရာကျွဲမရုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေစဉ် အဝေးမှ အရူးတစ်ယောက် ခုန်ပေါက် ကခုန်ရင်း ပါးစပ်မှ အားရပါးရ-

“စံပယ်ကိုင်းတဲစုတ်၊ အရွယ်မဟိုင်းသေးတဲ့ နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်တဲ့ဟေ့” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် စောခွန်နောင် တူးဖော်ရရှိလိုက်သော အရုပ်မှာ ပဲခူးဟင်္သာကုန်းမှ မဟူရာနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေသည်ကို ကောင်းကောင်း သိရှိနားလည်သွား၏။ စောခွန်နောင်သည် ကျွဲရုပ်ကို မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ထည့်၍ သွားလာနေစဉ် နှိုင်းကြီးတစ်ကောင် တောစိတ်ဝင်၊ မာန်ဖီရင်း တွေ့သမျှ နှိုးသမျှ လိုက်ခွေ (ဝေ့)နေ၏။ ကျွဲကြီးသည် အဝေးမှ စောခွန်နောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တိုက်ကျွဲရန်သူ တစ်ကောင်အား မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ နာမူတ်ခွာပေါက်ကာ တစ်ရိုက်ထိုးပြေးဝင်လာ၏။

တောစိတ်ဝင်မာန်ဖီပြေးလာသော ကျွဲထီးကြီးသည် စောခွန်နောင်၏ ရှေ့တည့်တည့် ဝါးတစ်ပြန်အလိုအရောက် ရောက် တုံ့ကနဲ ရပ်သွားပြီး နာမူတ်ခွာပေါက်ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လှမ်းချင်း နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွား၏။ ဝါးနစ်ပြန်အလို

အရောက်တွင် ကျွဲရိုင်းကြီးအား တစ်ဦးတစ်ယောက်က နောက်တင်ပါးအား ရိုက်လိုက်သည်အလား လန့်ဖျပ်ခန့် ပေါက်ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ပဲခူးဟင်္သာကုန်းတွင် ရန်များလှပါသည်ဟု ယူဆမိ သဖြင့် လေးယောက်သားသည် ကားဖြင့်ပဲခူးမြို့ရှိ ဆင် လေးကောင်ဘုရား၊ ရွှေအောင်ရိုးဘုရားများဘက်ဆီသို့ ထွက်သွား၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပဲခူးမဟာစေတီဘက်သို့ အလာ ကျွဲရုပ်တစ်အုပ်နှင့် မမေ့လင့်ဘဲတွေ့ရာ အုပ်ထဲမှ ကျွဲကြီးတစ်ကောင် ပြေးထွက်လာပြီး ကားရှေ့တည့်တည့် တွင် ရပ်လျက် မာန်ဖီနေ၏။ စောခွန်နောင်သည် ကားကို ဝင်ခွေ(ဝှေ့)မည်စိုးသောကြောင့် လုံးဝဟွန်းမတီးဘဲ ငြိမ် သက်စွာ ရပ်ထားလိုက်ရသည်။

အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ကျွဲကြီးသည် လမ်းဘေးအောက်သို့ ပြေးဆင်းထွက်သွား၏။ စောခွန်နောင် သည် မဟာစေတီတော်ကြီးမှအပြန် ရွှေသာလျောင်

အရှေ့စောင်းတန်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ဈေးဆိုင်များ အရပ်ဆိုင်များကို အပျင်းပြေ ဝင်ရောက်ကြည့်နေရာ အရပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မွန်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝါးဆေးတံကြီးကို ခဲရင်း ကျွဲရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကော်ပတ်စား အချောကိုင်နေပုံကို တွေ့ရ၏။ စောခွန်နောင်သည် ရပ်ကြည့် နေရင်း မွန်အဘိုးအိုကြီးအား -

“အဘိုး ဒီကျွဲရုပ်ဟာ ရောင်းဖို့လားခင်ဗျာ၊ ရောင်းမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ဝယ်ချင်လို့ပါ” ဟု ရိုနှိုသေသေ အနားကပ် မေးလိုက်ရာ မွန်အဘိုးကြီးက အားရပါးရ -

“ရောင်းမှာပေါ့ မောင်ရင်၊ ဒီကျွဲရုပ်ဟာ ရင်းတိုက်သား အနှစ်နဲ့ ပဲခူးအမေနားကားရိုင်းမယ်တော်က အိပ်မက်ပေ သို့ အိပ်မက်ထဲမှာမက်ပြီး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျွဲမကြီးရုပ်ကို ကြည့်ပြီးထုထားတာ မောင်ရင်ရဲ့” ဟု ရှင်းပြရာ စောခွန် နောင် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာပြီး အဘိုးအိုအား -

“အဘိုးက ဆိုလှချည်လား၊ တင်စားလှချည်လား၊

အဘိုးရောင်းရင် ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ” ဟု မေးရာ မွန်အဘိုးကြီးက ဆေးတံကို အားရပါးရဖွားရင်း -

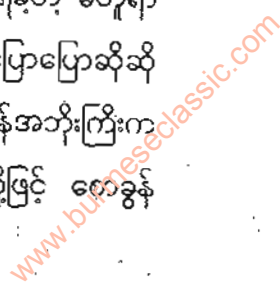
“ဒီနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်ကမလျော့တဲ့ဈေး ငွေ ၃၂၇ ကျပ်တိတိရမှ ရောင်းနိုင်မယ် မောင်ရင်ရဲ့၊ မောင်ရင်နဲ့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ၊ ဒီနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်ကြီးက အတိတ်နဲ့ နိမိတ်နဲ့ အိပ်မက်အရ ထုထားတာ ဝယ်မည့်သူက -

- (၁) ငွေ ၃၂၇ ကျပ်အတိုင်း သူနာမည်က ဖြစ်နေရမယ်။
- (၂) ငွေ ၃၂၇ ကျပ်အတိုင်း သူ့အသက်ဟာ(၃၂)နှစ် ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် (၂၇)နှစ် ဖြစ်ရမယ်။
- (၃) ဝယ်မယ့်သူဆိုမှာ အခုရောင်းမယ့် “ရင်းတိုက်” အနှစ်သား နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်အတိုင်း ပဲခူးဟင်္သာကုန်းက ရလာတဲ့ နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်တစ်ရုပ် ပုံစံတူ ချွတ်စွပ်တူ တစ်ရုပ် ပါလာရမယ်။
- (၄) “ဝယ်မည့်သူဟာ အိမ်ထောင်မရှိသူ လူပျိုလူ

လွတ်ဖြစ်ရမယ်” တဲ့ဟု ပြောလိုက်ရာ စောခွန်နောင်က ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် -

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဘိုးပြောတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငွေ ၃၂၇ ကျပ်အတိုင်း နာမည်က

- (၁) စောခွန်နောင် ဖြစ်ပါတယ်။
- (၂) အသက် (၂၇) နှစ် ဖြစ်ပါတယ်။
- (၃) ပဲခူးဟင်္သာကုန်းက ဒီနေ့မှ မဟူရာနားကားရိုင်း ကျွဲရုပ်တစ်ရုပ်ရလာပြီးမှ အဘိုးဆီမှာ လာဝယ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။
- (၄) အဘိုးပြောတဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်မရှိ လူပျို လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်” ခင်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ စောခွန်နောင် ဒီနေ့ ပဲခူး ဟင်္သာကုန်းကရခဲ့တဲ့ မဟူရာ နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်တစ်ရုပ်လေ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နောက်ထပ် ကျွဲရုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ မွန်အဘိုးကြီးက အံ့တံ့သြဖြစ်ကာ မယ့်နိုင်ခြင်းများစွာတို့ဖြင့် စောခွန်နောင်အား ကြည့်ရင်း -

“ဟာ . . . ထူးဆန်းလှချည်လား အိပ်မက်ထဲမှာ မက်ပြီး တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နားကားရိုင်းရုပ်ဟာ အဲဒီအရပ်ပုံစံ အတိုင်းပဲ၊ အင်မတန် အံ့ဩစရာပါပဲ”

ဟု ပြောရင်း မဟူရာနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်အား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အရုပ်ဆိုင်သို့ ဟင်္သာကုန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသော နွားကျောင်းသူမလေး ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာမလေး အနားသို့ ရောက်လာ၏။ သူမ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် စောခွန်နောင်က မွန်အဘိုးကြီးအား ငွေ ၃၂၇ ကျပ်ပေးပြီး ရင်းတိုက်အနှစ်သား နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်လေးအား လှမ်းယူလိုက်၏။ ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာမလေးက မျက်နှာပုပ်ပုပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုစုဖြင့် စောခွန်နောင်၏ လက်ထဲမှ ကျွဲရုပ်ကို ဆတ်ကနဲ လှယူရင်း မွန်အဘိုးကြီးအား -

“ဘယ်လိုလဲ အဘိုးဦးကင်း၊ ကိုယ့်မြေးလေး လိုခင်တာကိုတော့ အလကားလဲမပေးဘူး။ ရောင်းလဲမရောင်း

ဘူးဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတာလား အဘိုးဦးကင်းရဲ့” ဟု စကားနားထိုး အရွဲတိုက်ပြောနေရာ မွန်အဘိုးကြီး အဘိုးဦးကင်းက -

“မဟုတ်ရပါဘူး မြေးလေး မိဖွားအိမ်ရယ်၊ ဒီနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်က အိမ်မက်အရ ထုပြီး သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့သူကို ရောင်းဖို့အတွက်ပါ။ ဒီနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်ကို လှဝယ်တဲ့သူဟာ (၁) ယောက်ျားဖြစ်လျှင် အခုဝယ်သူ စောခွန်နောင်ရဲ့အဓိကရန်သူပဲ၊ (၂) မိန်းမသားဖြစ်လျှင် အခုဝယ်သူ စောခွန်နောင်ရဲ့ အဓိကချစ်သူ ဖြစ်လာမယ်တဲ့။ မြေးလေး လိုချင်ရင် အဘိုးဦးကင်းနောက်ထပ် ထုပေးပါမယ်”

“ဟင်း ပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ၊ မိဖွားအိမ် ပိုက်ဆံရှိလာတဲ့ တစ်နေ့ အဘိုးတော့ မသက်သာဖူးမှတ်ပေတော့။ ငွေထုပ်ကြီးနဲ့ အဖိုးကိုထုမယ်မှတ်ပါ” ဟုပြောရင်း မတတ်သာဘဲ စောခွန်နောင်အား ရင်းတိုက်အနှစ်သား နားကားရိုင်းကျွဲရုပ် လှလှလေးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း စူပူစူပူနှင့်-

“ဒီကား အနီရဲရဲလေးကို ဟင်္သာကုန်းမှာကတည်းက တွေ့သား မိဖွားအိမ်က အနီရဲရဲဆိုရင် သိပ်ကြိုက်မှကြိုက်၊ သွားကိုင်ကြည့်ဦးမလို့၊ မြို့သားတွေ၊ ဘဝင်မြင့်တွေ ကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကိုင်ဝံ့ခဲ့ပေါင်တော်” ဟု စောခွန်နောင်အား မျက်စောင်းလေးထိုးကြည့်နေ၏။ စောခွန်နောင်က -

“ညီမလေးကို အစ်ကိုနောင်က အနီရဲရဲရောင် ပစ္စည်း လက်ဆောင်ပေးရင် လက်ခံမှာလား၊ လက်ခံရင်ပေးမယ် လေ” ဟု ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာမလေးအား အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်ရာ သူမက -

“စေတနာရှိလို့ မိဖွားအိမ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ အနီရဲရဲရောင် ပစ္စည်းပေးရင် လက်ခံပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ် ရှင်” ဟု အာသွက်လျှာသွက် ပြောချလိုက်၏။

(၂)

စောခွန်နောင်သည် ရွှေသာလျောင်း စောင်းတန်းရှိ ဈေးဆိုင်များသို့ လျှောက်ကြည့်ရာ ကရင်သင်တိုင်းအင်္ကျီ ဆိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့် အနီရဲရဲရောင် အကောင်းစား၊ အသား ချောချောတစ်ထည်ဝယ်ပြီး မိဖွားအိမ်အား ပေးလိုက်၏။ တလေးစိတ် မကုန်သေးသော ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာ မလေး အပျိုပေါက် မိဖွားအိမ်အား ပြန်ပေးလိုက်၏။ သူမက -

“များလှချည်လား အစ်ကိုနောင်ရယ်၊ ညီမလေး အတွက် ငွေကုန်လှပါတယ်။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် အစ်ကိုနောင် ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ဘယ်လိုခေါ်လဲ” ဟု မေးရာ စောခွန်နောင်က အေးအေးဆေးဆေးနှင့် -

“အစ်ကိုနောင်ရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံက စောခွန်နောင်၊ ဒေါက်တာစောခွန်နောင်၊ မိုင်းယောင်းဒေါက်တာ စောခွန်နောင်ပါ။ ညီမလေးကရော ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလူမျိုးလဲ ညီမလေးရဲ့” ဟု မေးရာ သူမက ရက်ရက်နှင့်ပင် -

“ညီမလေးရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ မိဖွားအိမ်၊ မွန်မလေး မိဖွားအိမ်၊ မော်လမြိုင် ကျိုက်မရော မွန်မလေး မိဖွားအိမ်ပါရှင်” ဟု ပြောပြရာ စောခွန်နောင်က -

“လက်စသတ်တော့ အဘိုးဦးကင်းရော ညီမလေး မိဖွားအိမ်တို့ပါ။ မော်လမြိုင် ကျိုက်မရော မွန်ဆက်တွေကို ညီမလေးက အခုဘယ်မှာနေလဲ”

“ညီမလေး မိဖွားအိမ်က အမေနဲ့အတူ နေပါတယ် အဖေမရှိတော့ဘူး၊ ဆုံးသွားပါပြီ။ အမေက ဒေါ်ကြော့

အဖေက ဦးရွှေအောင်ပါ။ အဘိုးက အဘိုးဦးမောင်ကင်း၊ အဘွားက ဒေါ်သက်နံ၊ ဟိုတုန်းက မော်လမြိုင်မှာ နေခဲ့တာပေါ့။ အခု ပဲခူးမှာနေပါတယ်အစ်ကိုနောင်” ဟု ပြောရင်းစကားပြတ်သွားကြ၏။ မိဖွားအိမ်ကလည်း စောခွန်နောင်ကို ခိုးအကြည့်၊ စောခွန်နောင်ကလည်း မိဖွားအိမ်အား ခိုးအကြည့် အကြည့်ချင်းဆုံကာ နှစ်ယောက်စလုံး တုန်ခါသွားကြ၏။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ အသည်းချင်းထားတော့ အသည်းချင်းသိကာ၊ မျက်လုံးချင်းထား မျက်လုံးချင်း မိငြိထိ သိသွားကြလေတော့သည်။

စောခွန်နောင်သည် အနီးအနားရှိ ဈေးဆိုင်များသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုနေရာ ဆေးတံဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အနီရဲရဲရောင် သံဘူးအဝိုင်းဖြင့် နိုင်ငံခြားဖြစ် ဒန်းဟေးဆေးတံဆောက်ဆေးတစ်ဘူးတွေ့သည်နှင့် အဘိုးဦးကင်းအား ထယ်ပေးလိုက်၏။ အဘိုးဦးကင်းသည် ဆေးတံကို ပါးစောင်

တွင် ခဲရင်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ပျော်နေ၏။ စောခွန်နောင်သည် အဘိုးဦးကင်းနှင့် ဆတ်ဆတ်ကျဲ သာလိကာမလေး မိဖွားအိမ်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ရန်ကုန်သို့ လေးယောက် သား ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

စောခွန်နောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမပေါ်ရှိ “မောပိတောက်မြိုင်” ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှ နှစ်ထပ် တိုက်အသစ်၏ အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွဲရုပ်များကို အားရပါးရ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ရေဖွေး ပက်ဖျန်းထားလိုက်၏။ ပဲခူးဟင်္သာကုန်းမှရသော မဟူရာ နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်နှင့် ရွှေသာလျောင်းမှ ဝယ်လာသည့် ရင်းတိုက်အနစ်သား နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်တို့ကို အနီရဲရဲရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော မဟော်ဂနီစားပွဲရည်ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်၌ တင်ထားလိုက်၏။ ယခုမှ ယှဉ်ကြည့်ရာ တစ်ရွယ်တစ်စားတည်း တစ်ပုံစံ တစ်နေ့ထားတည်း ဖြစ်နေကြသည်ကို စောခွန်နောင် အံ့သြစွာ တွေ့ရ၏။

စောခွန်နောင် ညအိပ်ရာဝင်သွားသောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ပဲခူးနားကားရိုင်းကျွဲနှစ်ကောင် လာရောက်စောင့်ရှောက်ပေးနေကြသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်၏။ ဟင်္သာကုန်းမှ မဟူရာနားကားရိုင်းကျွဲရုပ်မှာ စောခွန်နောင်၏ ညာဘက်မှနေ၍လည်းကောင်း၊ ရွှေသာလျောင်းမှ ရင်းတိုက်အနစ်သား ကျွဲရုပ်မှ စောခွန်နောင်၏ ဘယ်ဘက်မှနေ၍လည်းကောင်း အသီးသီးလာရောက် စောင့်ရှောက်နေကြသည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်မက်၏။

ကျွဲရုပ်နှစ်ရုပ် အိမ်သို့ရောက်သည်နေ့မှစ၍ အမဲသား၊ ကျွဲသား၊ အမဲခြောက်၊ ကျွဲသားခြောက်၊ နွားသားရေကြော်၊ ကျွဲသားရေကြော်တို့ကို စောခွန်နောင် လုံးဝမစားမသောက်တော့ဘဲ အလိုလိုပြတ်သွား၏။ တစ်အိမ်သားလုံးက စောခွန်နောင် အမဲသား၊ ကျွဲသားနှင့် ပတ်သက်သမျှ မစားမသောက်ဘဲ ရှောင်လိုက်သောကြောင့် အံ့သြနေကြ၏။ ခါတိုင်းသောက်နေကျ နွားနို့ကိုပင် မသောက်တော့ဘဲ နွားနို့တွင် ကျွဲနို့ရောလာမည်စိုးသောကြောင့် နိုင်ငံခြား

အိုဗာတင်း၊ မိုင်လို၊ ကိုကိုး၊ မာတိုဗာတိုကိုသာ အစားထိုး
သောက်သုံးတော့၏။

ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ စော့ခွန်နောင် အပြင်ထွက်ချိန်
အိမ်တွင်မရှိသောအချိန်

အခန်းမီးများ၊ ဖွင့်ထားသောအခါ မည်သည့်အသံကိုမျှ
မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ၏။ အကြိမ်ကြိမ်
အမြင်မှားလာသဖြင့် ဦးခန်းလျှန် စော့ခွန်နောင်အား ဖွင့်
ပြော၏။ ဖွင့်ပြောသော်လည်း ခေတ်ပညာတတ် စော့ခွန်
နောင်တစ်ယောက် လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘဲ အမြင်မှား
သည် အယူသီးသည်ဟုဆို၏။

“စော့ခွန်နောင်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အရပ်ရှည်ရှည်
ဖြူဖြူသရဲကို အခန်းထဲမှာတွေ့ပြီး ထွက်ပြေးဖူးကြတယ်။
မီးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခန်းစည်းအဖြူကြီး လေတိုက်လို့
လှုပ်နေတာဖြစ်နေတယ်။ မီးဖွင့်ခင်တုန်းက တကယ်
သူရဲအရှည်ကြီးလို့ ထင်ခဲ့ဖူးတာပဲ” ဟု စော့ခွန်နောင်

ရှင်းပြသော်လည်း ဦးခန်းလျှန် စိတ်မကျေနပ်။ စော့ခွန်
နောင်က ဆက်လက်၍ -

“ညမိုးချုပ် မီးတွေပိတ်ပြီး စော့ခွန်နောင် အိပ်လိုက်တဲ့
အချိန်တွေမှာတော့ ဘာသံကိုမှ မကြားရဘူး ကျွဲခတ်သံ
လည်း မကြားရဘူး။ ကျွဲပြေးသံလည်း တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရ
ဘူး။ ဦးခန်းလျှန် နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မီးဖွင့်ဘဲ စော့ခွန်
နောင်ကို လာခေါ်” ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ဦးခန်းလျှန်သည်
မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်းစာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်၍ အောက်ထပ်
သို့ဆင်းသွား၏။ စော့ခွန်နောင်သည် မိမိရရှိထားသည့်
နားကားရိုင်းကျွဲရုပ်နှစ်ရုပ်တို့ကို ရေမွှေးဆွတ်ဖျန်းထား
လိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် စော့ခွန်နောင်တစ်ယောက်တည်း မိမိ၏
ကိုယ်ပိုင်ကားကို ရန်ကုန်မြို့မှ ပဲခူးမြို့သို့ မောင်းလာရာ
ပဲခူးမြို့အဝင် ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှနေ၍ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် လက်ပြတားသောကြောင့် ကားကိုရပ်ပေး

လိုက်၏။ အနားရောက်၍ ကားရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်တားသူမှ မွန်အချောအလှလေး မိဖွားအိမ်ဖြစ်နေ၏။ မိဖွားအိမ်က စောခွန်နောင်အား -

“အစ်ကိုနောင်၊ ဒီကနေ့မနက် ပဲခူးကို တစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့လာမယ်ဆိုပြီး ညက အိပ်မက်မက်လို့ ညီမလေးလမ်းမှာ ထွက်စောင့်နေတာ အစ်ကိုနောင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စောခွန်နောင်က တအံ့တဩဖြစ်ရင်း -

“ညီမလေး အိပ်မက်ကလည်း ဆန်းလှချည်လား။ တိကျလှချည်လား။”

“အိပ်မက်က ဆန်းမှာပေါ့၊ တိကျမှာပေါ့၊ ညီမလေး အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပြီး ဘွားဘွားတို့၊ ဘိုးဘိုးတို့၊ မေမေတို့ကို ကန်တော့ပြီးမှ အစ်ကိုနောင်ကို ကန်တော့နေတာကိုး။ အစ်ကိုနောင် ဒီနေ့ ညီမလေးတို့ အိမ်မှာ အပြန် ထမင်းဝင်စားပါလား” ဟု ပြောရာ စောခွန်နောင်က အလိုက်သိစွာဖြင့် ကား၏ ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း -

“ညီမလေး ကားပေါ်တက်၊ အိမ်ကိုသွားကြမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ မိဖွားအိမ် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့်ကားပေါ်ထိုင်ရင်း-

“အစ်ကိုနောင်ရဲ့ ကားက သိပ်ကောင်းပါလား။ ထိုင်ခဲ့တွေကလည်း မွေ့ယာကျနေတာပဲ။ ကောင်းမှကောင်း ကားတစ်ကားလုံးကလည်း အေးစိမ့်နေပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမလေး၊ လေအေးစက်ဖွင့်ထားလို့၊ လမ်းလည်းပြဦးနော်၊ အိမ်လွန်သွားပါဦးမယ်”

“အစ်ကိုနောင် ရှေ့ကလမ်းထဲချိုးပြီး ဝင်လိုက်ပါ။ တိုနားက တဲစုတ်လေးဟာ ညီမလေးတို့ရဲ့အိမ်ပဲ။ ညီမလေးတို့က ဆင်းရဲတယ် အစ်ကိုနောင်”

“ရပါတယ် ညီမလေး၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ သန့်ရှင်းဖြူစင် စိတ်ထားကောင်းပြီး ခြင့််မြတ်ဖို့သာ အဓိကပါ ညီမလေးရဲ့” ဟု ပြောရင်း မိဖွားအိမ်လက်ညှိုးထိုးပြသော တဲစုတ်ရှေ့တွင် ကားကို နှိပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ နှစ်ယောက်ဆင်းလာမိကြသည်နှင့် မိဖွားအိမ်က -

၂၂၂

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

“မေမေရေ ရန်ကုန်က သမီးလေးညော်သည် ပါလာတယ်” ဟု ပြောရင်း တဲစုတ်ပေါ်သို့ တက်၍ တဲရေတွင် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပေးလိုက်၏။ စောခွန်နောင်ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်အချ သူမက -

“မေမေ ... အဲဒါ သမီးကို အင်္ကျီတွေ၊ ထမီတွေ၊ လွယ်အိတ်တွေ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ရန်ကုန်က သမီးအသိလေး၊ အစ်ကိုနောင်၊ အဲဒါ ညီမလေးရဲ့ မေမေ၊ မေမေ ဒေါ်ကြေ။” ဟုပြောရင်း မိတ်ဆက်ပေး၏။ မိခင်ကြီးက အလိုက်သိစွာဖြင့် -

“မင်းညီမလေးကတော့ စောခွန်နောင်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောမှပြော၊ မင်းကိုလည်း ခင်မခင် ညက အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းဝထွက်စောင့်နေတာ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အပြန်ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်၊ အမေတို့က ဆင်းပေမယ့် ခင်တတ်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အဘွားကြာ။ စောခွန်နောင် ပဲခူးမြို့ထဲက ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ (၁၀)နာရီ

၂၂၃

ပဲခူးဟင်္သာကုန်းမှ နားကောင်းကျရပ်

လောက် ပြန်လာပါမယ်၊ စိတ်ချပါ စောခွန်နောင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါမယ်။ ဘာမှ ချက်မထားပါနဲ့၊ ရှိတာနဲ့စားတတ်ပါတယ်။ ကဲ .. စောခွန်နောင် ပဲခူးမြို့ထဲကို သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ညီမလေး ... အစ်ကိုနောင် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အပြန်ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်ပါနော်၊ ညီမလေး စောင့်နေမယ်”

“စိတ်ချပါ ညီမလေး၊ ဝင်ကိုဝင်ခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်မှာပါ” ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လက်ပြုကာ ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မောင်းထွက်သွား၏။ စောခွန်နောင်သည် ပဲခူးမြို့ထဲတွင် ကိစ္စအဝဝ ပြီးစီးသွားတော့မှ ပဲခူးမြို့ ကားဂိတ်ရေရှို ဒံပေါက်ဆိုင်မှ ဒံပေါက် ထမင်း ၅ ထုပ်၊ ကြက်သားကင်၊ ဆိတ်သားခါးပတ်ကြော် နှင့် ချေခဲမုန့်ခွက်ဘူးနှင့် ငါးဘူးများကို အားရပါးရ ဝယ်ယူ၍ ပြန်လာ၏။ မိဖွားအိမ်တို့၏ တဲစုတ်ရှေ့၌ ကားရပ်ပြီး အထုပ်များကို ဆွဲ၍ ဆင်းသွားရာ မိဖွားအိမ်က

“များလှချည့်လား အစ်ကို့နောင်၊ အိမ်မှာလည်း ချက်ထားတယ်”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ သုံးယောက်စလုံး တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားကြသောက်ကြတာပေါ့၊ အဘွားကြူရေ၊ စားကြစို့”

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး အော်ခေါ်ရင်း ထိုင်ချလိုက်၏။ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် အပြည်တင်ပြီးအထုပ်များကို ဖြည့်၍ သုံးယောက်သား အားပါးတရ စားသောက်ဟန်ဖြင့် လိုက်၏။

“အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်းတွေက ညီမလေးရော အဘွားကြူရေ နေ့တိုင်းစားနေကျ ရိုးနေပြီ၊ အဘွားကြူရေ အဘွားကြူနဲ့ ညီမလေးတို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဒံပေါက်ထမင်းကြက်သားကင်၊ ဆိတ်သားခါးပတ်ကြော် ဝယ်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးရင် ရေခဲမုန့် အေးအေးလေး စားတာပေါ့” ဟု ပြောနေခါ ခေါ်ကြေကြေ အားနာပါးနာနှင့် -

“စောခွန်နောင် ပိုက်ဆံကုန်လှပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အဘွားကြူ” ဟု ပြောရင်းသုံးယောက်သား စားသောက်စကားပြောနေကြ၏။ ပြန်ခါနီးကျမှ စောခွန်နောင်က ခေါ်ကြေကြေအား -

“အဘွားကြူ။ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်ရင် ရွှေသာလျောင်းရှေ့မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ပါလား၊ ညီမလေးနဲ့ ဆိုရင် အဖော်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ညီမလေးလည်း နွားမကျောင်းရတော့ဘူးပေါ့။ တည်တည်ခန့်ခန့်လေးနဲ့ သိပ်ကူနေရ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကျန်တာအားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်” ဟု ကတိပေးပြောဆိုကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မကြာလိုက်ပါ။ နောက်ဆယ်ရက်ခန့် ကျော်လွန်ပြီးချိန်တွင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားရှေ့ထမင်းဆိုင် စားသောက်ဆိုင် တန်း၌ နောက်ထပ်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် တိုးလာ၏။ တိုးလာသော ထမင်းဆိုင်ကြီးရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ် ကြီးကြီးမားမား စာင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြေ၊ မော်လမြိုင် ထမင်းဆိုင်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စနေ တနင်္ဂနွေနှင့် ရုံးပိတ်ရက်များတွင် တခြားသော ထမင်းဆိုင်များနှင့် လုံးဝမတူဘဲ မော်လမြိုင်သူ မော်လမြိုင် သားများအကြိုက် ဖားအောက်မုန့်တီ (မုန့်ဟင်းခါး) မော်လမြိုင် ပဲလိပ်နှင့် ကြက်သားသုပ်၊ အုန်းထမင်း၊ ငါးခူ၊ ငါးဆုပ်၊ ရှမ်းနံနံနှင့် နံနံပင်အုပ်၊ ငါးဖယ်ရှမ်းငါးပေါင်း၊ ဘဲဥရှမ်း ငါးပေါင်း၊ မော်လမြိုင် ငါးပေါင်းထုပ်၊ မော်လမြိုင် ပုဇွန်ထုပ်ပြုတ် သံပရာသီးညှစ်၊ ကြက်သွန်နီနှင့်အသုပ်၊ ဟင်းရည်သောက်၊ ငါးရံအုတ်ပြန်ဟင်းတို့ကို ကျောက်သင်ပုန်း တွင် ဈေးနှုန်းနှင့်တကွ ရေးသားထား၏။

စောခွန်နောင် မတည်ပေးလိုက်သော ဒေါ်ကြေ၊ မော်လမြိုင်ထမင်းဆိုင်မှာ တိုးမပေါက်အောင် လူစည် ကားပြီး စားသောက်သူတွေ အလွန်များပြား၏။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ မွန်လူမျိုး အဘိုးဦးမောင်ကင်း၊ အဘွား ဒေါ်သက်နံ၊ သမီး ဒေါ်ကြေ၊နှင့် မြေးမလေး မိဖွားအိမ်တို့

မိသားစုမှာ အလွန်အဆင်ပြေကာ စီးပွားတက်၍ ချမ်းသာ သွားကြ၏။

စောခွန်နောင်မှာမူ မိဖွားအိမ်နှင့် ချစ်ခင်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရ မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြ၏။ မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့ဖြစ်၍ အလှမ်းဝေးနေကြရသောကြောင့် စောခွန်နောင်မှာ မိဖွားအိမ်ကို တွေ့ချင်မိတိုင်း အနီရဲရဲ ရောင် မာစီးဒီးစပိုင်ကားလေးဖြင့် ဗလကြီးအိုက်စံ၊ အိုက်ပန်၊ ဦးခန်းလျန်တို့ သုံးယောက်လုံးကိုပါခေါ်၍ ပဲခူးရွှေသာလျောင်း ဘုရားကြီးအရောက် အမြဲလာနေကြ ရ၏။ ညနေ (၆) နာရီခွဲခန့်မှ လာလျှင် ပဲခူးမြို့တို (၇)နာရီခွဲ (၈) နာရီခွဲခန့်ရောက်၏။ နှစ်ဦးသား စကားပြောဆိုပြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားတွင် နှစ်ယောက်သား ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းကြပြီးမှ အမြဲပြန်လေ့ရှိ၏။ ပြန်သည့်အခါတိုင်း မိဖွားအိမ်လေးက

“အစ်ကိုနောင် ကားမောင်းရင် ပြေးပြေးမောင်းနော်၊ ညီမလေး စိတ်မချဘူး။ အိမ်မက်ထဲမှာလည်း အစ်ကိုနောင် ဟာ ညီမလေးကို အဆင့်အတန်းချင်းမတူဘဲ လာချစ်မိ နေလို့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်တဲ့။ အစ်ကိုနောင်မှာ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူတဲ့ လူဂုဏ်ထံသဌေးသမီး ပညာတတ်တွေနဲ့ စေ့စပ်ထားလျက်နဲ့ ညီမလေးကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိပြီး အသည်းကွဲအောင် စိတ် ဆင်းရဲနေရမှန်း သိပါတယ်”

“ဒါတွေကို မပြောပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်။ နောင်ဘဝ ဆိုတာ တကယ်များရှိနေသေးရင်၊ ဒီဘဝမှာ မပေါင်းကြရ ပေမယ့် နောင်ဘဝရောက်ရင် ပေါင်းရပါစေသားလို့ အခု ကတည်းက ဆုတောင်းသွားကြရအောင် ညီမလေးရယ်”

“အမြဲဆုတောင်းပါတယ် အစ်ကိုနောင်။ ညီမလေး ကတော့ အစ်ကိုနောင်ကို သေတဲ့အထိ ချစ်သွားမှာပဲလို့ ရွှေသာလျောင်းဘုရားမှာ အမြဲဆုတောင်းတာပဲ”

“ဟု အနီးခ အတိုင်းသနားစဖွယ် ပြောနေရှာ၏။”

စောခွန်နောင်က -

“အစ်ကိုနောင်သေတဲ့အထိ ညီမလေးကို မမေ့ပါဘူး ကွယ်” ဟု ရွှေသာလျောင်းဘုရားပေါ်တွင် နောက်ဆုံး ပြောခဲ့ပြီးနောက် စောခွန်နောင်အား မိဖွားအိမ် နောက်ထပ် လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။ မျှော်မျှော်သူမောပါပေါ့ နွမ်းခွေလျှ ပန်းကြောနမ မျက်နှာငယ်လေးမှာ ရွှေသာလျောင်းဘုရား ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့ မောင်နှင့်မယ် တူယှဉ်တွဲ ဘုရား ကန်တော့ရှိရှိ ဆုမန်ခဲရာနေရာလေးတွင် တစ်ယောက်ထီး တည်း ပုလဲမျက်ရည်မိုးသို့စွေကာ ရင်တွင်းနှလုံး ကြိမ်မီး အနံ့သို့ သက်ဆုံးကေသီ လွမ်းငွေ့ပွေလီ သောကတွေ စီရရီ ဆင်ရရင့် ဖြစ်ခဲ့ရရှာလေ၏။

မောင်နှင့်မယ် ပြောခဲ့သမျှ စကားလေးများကို ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့် အံ့ကိုကြိတ်လျက် မကြားချင်ဘဲ ကြားယောင် နေမိတော့၏။ ယခုမှပင် အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ခင်မြတ်နိုး ရပါသော အစ်ကိုနောင် အပေါ်ဝယ် အောင်းတမေ့မေ့ လွမ်းတငွေ့ငွေ့ ဆွေးတသိမ်သိမ်နှင့် သတိရရှာနေ၏။

၂၃၀

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

သို့သော် အစ်ကိုနှောင်တစ်ယောက် ညီမလေးမိဖွား
 အိမ်အပေါ် ရှောင်သွေတိမ်း စိမ်းသွားလေရောသလား။
 သို့တည်းမဟုတ် မိဘနှစ်ပါးသဘောတူသူကို စိတ်မကြည်
 ဖြူလေဘဲ အိမ်သူအဖြစ် ယူလိုက်ရလေသလော။
 အကြောင်းကံရယ် ပေါင်းရန်မမှန် တကယ်ပင် ဝေး
 သွားရလေပြီထင်။ ။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

မြပုလဲစန္ဒာ

ရွှေဘောင်း
ရွှေဒဂန်း
တောင်ကြား

ရွှေချောင်း ရွှေဒင်္ဂါးတောင်ကြား

(၁)

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့၊ မြန်မာသက္ကရာဇ်
 ၁၃၀၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆုတ် (၁၃) ရက်၊ သောကြာနေ့
 တွင် ဒေါက်တာစောခွန်နောင်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ငယ်
 ချူငယ်ချင်း တင်အောင်မင်းတို့ နှစ်ယောက်သား စိတ်တူ
 သဘောတူ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ကြရန် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်
 ပြီးကြ၏။ နှစ်ယောက်သား မော်လမြိုင်သံဖြူဇရပ်
 နယ်ရှိ၊ သံဖြူဇရပ်မှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ဂျပန်ခေတ်မှ
 အောက်လုပ်ထားသော သံဖြူဇရပ် သေမင်းတမန်
 အုတ်စာလမ်းကြီးဘေးရှိ ဂျပန် ရတနာဂူကြီးကို ရှာဖွေ

နှစ်ဦးစလုံး လိုင်စင်ဖြင့် ဂျာမန်ဖေးဖရိတ်ပြောင်းရည်
 သေနတ်တစ်လက်စီနှင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျောပိုး
 အိတ်၊ ရေဘူး၊ စားရေရိက္ခာ အပြည့်အစုံဖြင့် လိုလေသေး
 မရှိ ယူဆောင်သွားကြသည်။ သံဖြူရေပဲ ဂျပန်ရတနာ
 ဂူကြီးကို ရှာဖွေရန် ဦးဆောင်သွားသူမှာ မော်လမြိုင်သား
 ဂျပန်စကားပြန်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ တင်အောင်မင်းဖြစ်သည်။
 တင်မောင်မင်းသည် မော်လမြိုင်မြို့၊ ဝိုင်းဝန်ကွင်း ကရင်
 ကျောင်း၌ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် ဂျပန်ကျောင်းတွင် ဂျပန်စာ
 သင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဂျပန်စကားပြန်ကို ဂျပန်
 ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး လုပ်ခဲ့၏။

ဘုရားသုံးဆူတောင်ကြားသို့ ကားဖြင့် စီးသွားပြီး
 ဘုရားသုံးဆူတောင်မှတစ်ဆင့် နာမည်ကြီး ဂျပန်ရတနာ
 ဂူကြီးရှိရာ မိန္ဒလာတောင်သို့ အရောက်သွားခဲ့ကြ၏။
 တင်အောင်မင်းတစ်ယောက် မိန္ဒလာတောင်ခြေတွင်
 ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း၊ မိမိဂျပန်စကားပြန်ဘဝနှင့်
 ရောက်ခဲ့စဉ်၊ ရှိခဲ့ဖူးသော ထန်းပင်များ၊ ကောင်

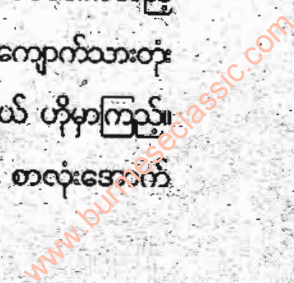
ညောင်ပင်ကြီးများတို့ကို လုံးဝပြန်မတွေ့ရတော့ချေ။
 တစ်အောင်မင်းသည် ခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင်ရင်း
 စောခွန်နောင်အား -

“စောခွန်နောင် ဒီတောင်ဟာ ဂျပန်ရတနာဂူကြီး
 လုပ်ထားခဲ့တဲ့ နာမည်ကြီး မိန္ဒလာတောင်ဆိုတာ
 ဒီတောင်ပဲ” ဟု ရှင်းပြရာ စောခွန်နောင်က -

“သေချာရဲ့လား သူငယ်ချင်း၊ တို့ကတော့ မင်းကို
 အားကိုးပြီး လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းက ဒါမိန္ဒလာတောင်
 ဂျပန်ရတနာဂူ ရှိတဲ့နေရာမှန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊
 ခြာစမ်းပါဦး တင်အောင်မင်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ တင်အောင်မင်းက -

“မိန္ဒလာတောင်ရဲ့ ဂျပန်ရတနာဂူ ဝင်ပေါက်တည့်
 ဘည့်ပေါ်မှာ “ဂဏှိယအက္ခရာပုံ စာလုံးဟာ ကျောက်သားတုံး
 ခွဲသဘာဝအတိုင်း အထင်သားပေါ်နေတယ် ဟိုမှာကြည့်။
 မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒီ ဂဏှိယအက္ခရာ စာလုံးအောက်

တည့်တည့်နေရာဟာ မိန္ဒလာတောင် ဂျပန်ရတနာဂူထဲကို ဝင်သွားနိုင်တဲ့ သဘာဝကျောက်လိုက်ဂူပေါက်အစ ဖြစ်တယ်။ စော့ခွန်နောင်”

ဟု ပြော၍ တင်အောင်မင်း လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်သား ပြင်ထက် သဘာဝအလျောက် ဂဝယ်အကွရာစာလုံး ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စော့ခွန်နောင်က -

“အေး . . . မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဟိုမှာ ဂဝယ် အကွရာပုံစာလုံးကျောက်သားပြင်မှာ အထင်းသား ပေါ်နေတာပဲ။ ဒါဆိုရင် မင်းပြောတဲ့ မိန္ဒလာတောင် ဂျပန်ရတနာဂူဟာ ဒီတောင်ဖြစ်နေတာ သေချာပြီကွ။ နောက်ဘာထူးသေးသလဲ တင်အောင်မင်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ တင်အောင်မင်းက -

“နောက်ထူးခြားတာက ဒီဂျပန်ရတနာဂူကြီးကို အသေအလဲလိုက်ရှာနေကြတဲ့သူတွေထဲမှာ (၁)ခပ်ဖြူ

ရေက သူဌေးသားနှစ်ယောက်၊ (၂)ဘုရားသုံးဆူ တောင်ကြားက သားအဖသုံးယောက်၊ (၃) မော်လမြိုင်က ဂျပန်စကားပြန် လုပ်သွားဖူးကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ (၄) နာမည်ကြီး မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်က မှောင်ခိုအထမ်း သမားများ ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သောင်းကျန်းသူ အဖျက်သမားတွေတောင် ပါကြသေးတယ်”

“ဟာ . . . မင်းပြောတာ သေချာလှချည့်လား၊ တင်အောင်မင်း၊ အားလုံး သူဌေးဖြစ်ကြုံနေကြတာကိုး”

“အဲဒီအထဲမှာ နာမည်ကြီးသောင်းကျန်းသူ အဖျက်သမားတွေဟာ လက်နက်အားကိုးပြီး (၁) မိန္ဒလာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက် (၂) ဘုရားသုံးဆူတောင်ကြားတစ်ဝိုက် နဲ့ (၃) ကွေးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ချောင်းပေါက်အောင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ လိုက်ရှာနေကြတယ်”

ဟု စကားပြောနေရင်းမှာပင် -

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း . . ဒိုင်း။ ဒက် . . ဒက် . . ဒက်”
သေနတ်သံရော၊ စက်သေနတ်သံရောကိုပါ ကြား

လိုက်ရသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား သေနတ်သံနှင့်ဝေးရာ အနီးရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် သုတ်ခြေတင်ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ နှစ်ယောက် သား မမောနိုင် မပမ်းနိုင် မနားတမ်းအတူ တောက် သျှောက်ပြေးလာကြရာ ရန်သူမမြင်နိုင်သော တောအုပ် ကောင်းကောင်းများထဲသို့ ရောက်သွားကြ၏။ တောအုပ် ထဲမှတစ်ဆင့် တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားမိရက်သား ဖြစ်သွားကြ၏။ တင်အောင်မင်းက -

“နေမဝင်ခင် ဒီတောင်ကုန်းကနေ တောင်ထိပ် မြင့်မြင့်ပေါ်ကို ရောက်အောင် တက်ထားကြရင် ကောင် မယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ သေနတ်ရန်က အေးမယ်”

ဟု ပြောရာ၊ စောခွန်နောင်က -

“အေး ... အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ။ ကဲ ... ဆင် တက်ကြစို့”

ဟု ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား တောင်ပေါ်သို့ ကွေ့ပတ်ကာ တက်သွားကြသည်။ တောင်ထိပ်အမြင့်ဆုံးသော

နေရာသို့ရောက်မှ ညအိပ်ရန် အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရွေး ကြ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ တောစိုးညောင်ပင်ကြီးကြီး ခွကြား ကောင်းကောင်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီး ညနေစာစားသောက် ကာ ညအိပ်လိုက်ကြ၏။

တောကြက်လေးများတို့၏ လင်းကြက်တွန်သံ ကြားရပြီး နောက် နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အောက်ခြေပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို အသေ အချာ ငုံ့ကြည့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ အသီးသီး ဆင်းခဲ့ကြ၏။ တောင်ပေါ်တောင်ကျချောင်းလေးတွင် မျက်နှာသစ် ရေငြိမ်းချိန် ကြပြီး နံနက်စာ စားလိုက်ကြ၏။ နံနက်စာ စားသောက် ကြပြီးသည်နှင့် တောင်ထိပ်တောင်တန်းပေါ် တစ်လျှောက် နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြရာ တောင်တန်းနှင့် တိုက်မိပြီး ပျက်ကျနေသော ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ကြ၏။ တင်အောင်မင်းက -

“ဟေ့ ... စောခွန်နောင် ရှေ့မှာ ဂျပန်လေယာဉ်

ပျက်တစ်စင်းနဲ့တူတယ်။ တောင်နဲ့တိုက်မိလို့ ပျက်ကျ သွားတာနဲ့တူတယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံပဲ။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ပျက်ကျလို့ လူမတွေ့ဘဲဖြစ်နေတာ။ တောကောင်တွေ၊ အမြီးရှည်(မြွေ)တွေရှိမရှိ ကြည့်ဦးဟေ့” ဟု သတိပေးလိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား ချုံကွယ်မှ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကြရင်း အရှည် ၃၄ လက်မရှိသော ဂျာမန်ဖေးဖရိတ် နှစ်လုံးပြူး ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို မောင်းတင်ချိန်ထားလိုက်ကြသည်။ အချိန်အတော်ကြာမှ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြပြီးနောက် တင်အောင်မင်းက-

“ဟေ့ . . . စောခွန်နောင် လေယာဉ်ပျံကြီးကတော့ ခြေရာလက်ရာမပျက်သေးဘူး။ အမြီးပိုင်းတွေရော တောင်ပံ တွေပါ အားလုံးနဂိုအတိုင်း ရှိနေသေးတယ်။ ကဲ ရှေ့တို အနားကပ်ကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောရင်း ဂျပန်လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကြီး၏ အနီးသို့ နှစ်ယောက်သား ခြေသံလုံလုံဖြင့်

သေနတ်ခလုတ်ပေါ် လက်ညှိုးတင်ကာ ရောက်သွားကြ၏။ လေယာဉ်ပျံပျက် တံခါးပေါက်အောက် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချရင်း အသီးသီး နားထောင်နေကြ၏။ သက်ရှိ သတ္တဝါ ကောင်များ၏ အသံဟူသမျှ လုံးဝမကြားရသောအခါမှ နှစ်ယောက်သား နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ကိုယ်စီ ချိန်တွယ်ကိုင် ထားရင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်၍ အကဲ ခတ်လိုက်ကြသော်လည်း၊ ဘာမျှမတွေ့ကြရသောကြောင့် တင်အောင်မင်းက -

“စောခွန်နောင် . . . ဓားမြှောင်ထုတ်ထား၊ တို့လေယာဉ် ပျံပေါ်တက်ကြည့်မယ်၊ မင်းက အောက်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ” ဟု သတိပေးလိုက်ရာ စောခွန်နောင်က -

“အေး . . . အသင့်ဖြစ်ပြီ တက်ပေတော့။ မင်းလည်း ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ထားဦး။ မဖြစ်နိုင်မှ သေနတ်ကို သုံး၊ တင်အောင်မင်း”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကြားမှ တင်အောင်မင်း တစ်ယောက်

လေယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်ကြီးကို တွယ်ဖက်ဆွဲတက်သွားသည်။ ပွင့်ထွက်နေသော တံခါးပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူရိုးစု သုံးရိုး အရိုးကျနေသည်ကို တင်အောင်မင်း တွေ့ရသည်။ တင်အောင်မင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးသည်နှင့် -

“ဟေ့ ... စောခွန်နောင် အပေါ်တက်ခဲ့တော့”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ တင်အောင်မင်း လက်လှမ်းပေးသည်ကို စောခွန်နောင် လက်လှမ်းဆွဲတက်သွားသည်။ စောခွန်နောင် လေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်သို့ ရောက်၍ ကြည့်နေပြီး -

“ဟေ့ ... တင်အောင်မင်း ဂျပန်စစ်သားတွေနဲ့တူတယ်။ အရိုးတွေတောင် ကျနေပြီပဲ။ ဒါဆိုရင် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိမှာ သေချာတယ်။ အရိုးစုဘေးမှာလည်း ကျည်ဆန်သေတ္တာတွေ အထပ်လိုက်ပဲ။ များလှချည်လား ပွင့်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်သား ဓားမြှောင်ကြ-

များ ကိုယ်စီဖြင့် ကျည်ဆန်သေတ္တာ သော့ခလောက်များကို ကလော်ဖွင့်လိုက်ကြသောအခါ နှစ်ရည်လများ သံချေးတက်ပျက်စီးနေသော သော့ခလောက်များဖြစ်ကြသောကြောင့် အလွယ်တကူ ကျည်ဆန်သေတ္တာနှစ်လုံးစလုံး အသီးသီး ပွင့်သွားကြ၏။

(၂)

ကျည်ဆန်သေတ္တာအတွင်းသို့ အသီးသီးငုံကြည့်လိုက်
သောအခါ အတွင်းတွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်သုံး ဂျော့ခေါင်း
တံဆိပ် ရွှေဒဂါးများနှင့် မိတ်ထုံးတံဆိပ်ပါ ရွှေဒဂါးကို
သေတ္တာလိုက် အပြည့်ထည့်ထားသည်ကို နှစ်ယောက်သား
အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ကြ၏။ တင်အောင်မင်းက “မို့ရှာရင်
ပျားတွေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ စောခွန်နောင်။ လာတုန်
ကတော့ မိန္ဒလာတောင်က ဂျပန်ရတနာဂူကြီးကို တူး
လာခဲ့ကြတာပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ တွေ့မယ့်တွေထော

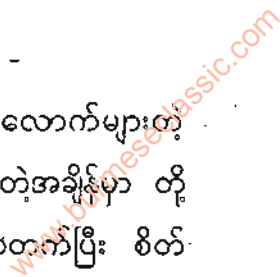
ရွှေဒဂါးပြားတွေ အထပ်လိုက် သေတ္တာလိုက် တွေ့ရတော့
တာပဲ စောခွန်နောင်”

ဟု ပြောပြီး နောက်ထပ်ကျည်ဆန်သေတ္တာများကို
သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လုံး ထပ်ဖွင့်လိုက်ကြ
ပြန်၏။ နောက်ထပ် ကျည်ဆန်သေတ္တာများတွင်လည်း
ပထမ ကျည်ဆန်သေတ္တာများကဲ့သို့ပင် ဂျော့ခေါင်းနှင့်
မိတ်ထုံးတံဆိပ်ပါသော ရွှေဒဂါးပြားများ အပြည့်ထည့်
ထားသည်ကို ထပ်မံတွေ့ကြပြန်သည်။ တင်အောင်မင်းက-

“စောခွန်နောင် . . . ဒီတစ်သက် တို့သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် စားမကုန် သုံးမကုန်အောင် ရွှေဒဂါးပြားတွေ
ကို သေတ္တာလိုက်တွေ့တာ သိပ်ကံကောင်းသွားတာပေါ့။
မင်း မပျော်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ စောခွန်နောင်က -

“ပျော်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီလောက်များတဲ့
ရွှေဒဂါးပြားတွေကို အထပ်လိုက်တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ တို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လောဘဇောတက်ပြီး စိတ်

မပြောင်းဖို့ စိတ်ဝမ်းမကွဲဖို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သွား
ဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ လောဘဆိပ်တက်ပြီး စိတ်ပြောင်း
သွားကြတာနဲ့ ရင်ကျိုးရမှာပဲ”

“အဲဒါသိပ်မှန်တာပေါ့ စောခွန်နောင်။ မင်းစားမြှောင်နဲ့
နောက်ထပ်ကျန်သေးတဲ့ သေတ္တာတွေကို ထပ်ဖွင့်ကြည့်ရ
အောင်။ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေအပြင် နောက်ထပ် ဘာတွေ
ပါသေးလဲဆိုတာ သိရအောင်လို့ပါ”

“အေး . . ထုပ်ဖွင့်မယ်၊ မင်းဒါတွေကို ဘယ်လို
ထင်လဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ ဂျပန်စကားပြန်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ
တင်အောင်မင်းက -

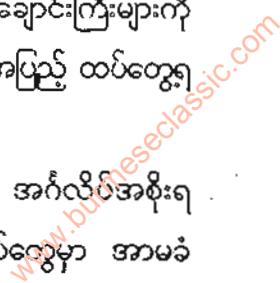
“တို့ သိရလောက်တော့ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်တွေဟာ
အချိန်ရရင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ရွှေတုံးရွှေခဲ ကျောက်မျက်
ရတနာတွေကို ဂျပန်နိုင်ငံရောက်အောင် အဆင့်ဆင့် ပို့ပေး
သွားကြရတယ်။ ပို့ရခက်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းကြီးတွေကို
မိန့်လာတောင် ဂျပန်ရတနာဂျွန်ကြီးတွေမှာ မြုပ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်”

“အေးလေ မင်းကတော့ ဂျပန်စကားပြန်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့
ပိုသိတာပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံကနေ ဘယ်လိုအဆင့်ဆင့် ပို့ကြ
သလဲ တင်အောင်မင်း”

“တို့သိသလောက်ပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံကနေ ထိုင်း
နိုင်ငံ ဘန်ကောက်၊ ဘန်ကောက်ကနေ စင်ကာပူ၊ စင်ကာပူ
ကနေ ဖိလစ်ပိုင် မနီလာမြို့။ အဲဒီကနေမှာ ဂျပန်နိုင်ငံကို
ပို့တယ်ထင်တာပဲ။ ဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ အပိုလမ်းခရီးမှာ ရာသီ
ဥတု မိုးလေဝသ ဆိုးဝါးတာနဲ့ဆုံပြီး တောင်နဲ့ တိုက်မိလို့
ပျက်ကျသွားတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟု ရှင်းပြ၏။ တင်အောင်မင်းက နောက်ထပ်သေတ္တာ
တစ်လုံး ထပ်မံဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ စာလုံးရိုက်နိပ်ထား
သော အင်္ဂလိပ်ခေတ်သုံး အာမခံ ရွှေချောင်းကြီးများကို
အချောင်းလိုက် အထပ်လိုက် သေတ္တာအပြည့် ထပ်တွေ့ရ
၏။ တင်အောင်မင်းက -

“ဒီရွှေချောင်းကြီးတွေဟာ (၁) အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
သက်ထက် ဘဏ်တိုက်တွေ၊ ငွေတိုက်တွေမှာ အာမခံ

ထားတဲ့ ရွှေချောင်းကြီးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ (၂) ဒါမှမဟုတ်ရင် ရန်ကုန်မြို့ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်က ရသမျှ ရွှေထည်ပစ္စည်း မျိုးကို အရည်ကျို ပုံလောင်းပစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံက ဖြစ်ကြောင်း ဘာမားတံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့ခြားထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်းက ကျိန်းသေလှချည်လားကွ။ အင်မတန် တိကျပါလား။ ဂျပန်စကားပြန်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ သိပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟုပြောရင်း သံသေတ္တာအရည်တစ်လုံး၏ သော့ခလောက်ကို ဖျက်ဖွင့်လိုက်ရာ၊ အတွင်းမှ အလွန်အဖိုးတန်သော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေသည်။ စောခွန်နောင်က -

“ဟေ့ . . . တင်အောင်မင်း ဒီသေတ္တာအရည်ထဲမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြားပဲဟေ့။ ဒါပြီးရင် ရှေ့စက်ခန်းထဲကို သွားကြစို့ တင်အောင်မင်း” ဟုပြော၍ နှစ်ယောက် သွားကြည့်ကြ၏။ လေယာဉ် စက်ခန်းထဲတွင် အရိုးစုနှစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ပြန်သည်။ ရှေ့လေယာဉ်စက်ခန်း

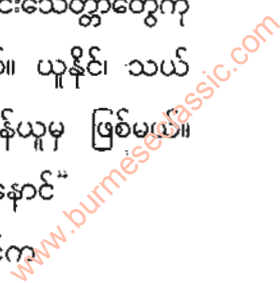
အရိုးစုနှစ်ခုနှင့် အနောက်ခန်းမှ အရိုးစုသုံးခု၊ ပေါင်းအရိုးငါးခုစလုံးကို ကောက်ယူကာ တောင်စောင်းတောင်ကြားအောက်ထဲသို့ ပစ်ချရှင်းလင်း လိုက်ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်အတွင်းမှ ထပ်မံရှာကြသောအခါ နောက်ထပ် ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာ လေးသေတ္တာနှင့် ဘားမားအင်္ဂလိပ်စာလုံးအမှတ်အသားပါ ရွှေချောင်းသေတ္တာ သုံးသေတ္တာတွေ ကြုံပြန်သည်။

ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာစုစုပေါင်း ဆယ်လေးသေတ္တာနှင့် ရွှေချောင်းသေတ္တာစုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်သေတ္တာဖြစ်သွား၏။ စိန်ဖူးတော် ငှက်မြတ်နားပါသော သေတ္တာတစ်လုံး ဖြစ်လာ၏။ တင်အောင်မင်းက -

“တို့ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာနဲ့ ရွှေချောင်းသေတ္တာတွေကို မြေမြုပ်ပြီး ငှက်(ဖွက်)ထားခဲ့တာ ငှက်။ ယူနိုင်၊ သယ်နိုင်သလောက် အရင်သယ်ပြီး ယူတန်ယူမှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ မကောင်းဘူးလား စောခွန်နောင်”

ဟု တိုင်ပင်လိုက်ရာ စောခွန်နောင်က

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လောလောဆယ် တို့နှစ်
ယောက် စဉ်းစားရမှာက ဘာလဲဆိုတော့ -

၁။ ရွှေဒဂါးပြား သေတ္တာနဲ့ ရွှေချောင်းသေတ္တာတွေကို
လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ အောက်ကို သယ်ချဖို့က အရေး
ကြီးဆုံးပဲ။

၂။ အောက်ရောက်သွားတဲ့ ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာတွေကို
လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဝေးဝေးသစ်ပင်ကြီးကြီးတွေနားမှာ မြေမြှုပ်
ဝှက်ထားခဲ့ဖို့ လိုတယ်။

၃။ မြေမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ပြန်ရှာရင် လွယ်လွယ်နဲ့
ချက်ချင်းတွေ့နိုင်အောင်၊ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်
မြောက် မြားပြထားတဲ့ စကေးကိုက် မြေပုံတစ်ပုံစီ ဆွဲ
ထားကြပြီး သိမ်းထားကြဖို့ လိုတယ်။

၄။ ယူသွားကြရင်လည်း ခရီးဝေးလွန်းလို့ တစ်ယောက်ကို
ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာတစ်လုံးစီကိုတောင် နားနားပြီး အနိုင်နိုင်
သယ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ရှင်းပြရာ၊ တင်အောင်မင်းက -

“အေး၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ သူငယ်ချင်း” ဟု
ပြောကြပြီးနောက်၊ စောခွန်နောင်က -

“အားလုံးပြီးရင် ညနေစာကို သိုးသားဘူးတစ်ဘူး
ဖောက်ပြီး၊ ဘီစကွတ်မုန့်နဲ့ စားလိုက်ကြဖို့၊ နောက်မှ မိုးလုံ
လေလုံ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာပဲ၊ ဒီည အိမ်လိုက်ကြတာပေါ့။
လေယာဉ်ပေါ်မှာဆိုတော့ ပိုစိတ်ချရတယ်”

“အေး .. ကောင်းတယ်” ဟု ပြောဆို၍ ညနေစာ
စားသောက်ပြီး ညအိပ်လိုက်ကြ၏။ နှစ်ယောက်သား
ရွှေဒဂါးပြားများ၊ ရွှေချောင်းများတွေ နေရသောကြောင့်
တော်ရုံနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။ လောဘဆိပ်တက်ကာ
မိုးလင်းခါနီးကျမှ အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ နှစ်ယောက်သား
နေအတော်မြင့်မှ နီးလာကြ၏။ နီးလာကြသည်နှင့် တောင်
ကျချောင်းလေးသို့ဆင်း၍ မျက်နှာသစ်ကာ နံနက်စာကို
စားသောက်လိုက်ကြပြီး ရွှေဒဂါးသေတ္တာများအောက်သို့
သယ်ချရေးလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ပထမဦးစွာ ရွှေဒဂါးဖြားသေတ္တာနှင့် ရွှေချောင်း သေတ္တာများကို လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဝအရောက်သို့ အားလုံးစုပုံထားလိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဝ ရောက်မှ တစ်ဆင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ သယ်ချရန် စီစဉ်လိုက် ကြ၏။ နှစ်ယောက်သား နံနက်ခင်းမှစ၍ ရွှေသေတ္တာများ ကို လေယာဉ်တံခါးဝသို့ အရောက်သယ်ကြရာ၊ အထပ် လိုက် စီထားပြီးသည်အထိ ညနေစောင်းမှ အားလုံးပြီးစီး သွား၏။ စောခွန်နောင်က -

“ကဲ . . . တင်အောင်မင်း တစ်ခါတည်း အောက် မြေကြီးပေါ်ကို သယ်ချပြီး မြေမြှုပ်တော့မှာလား။ မင်း ကြိုက်တဲ့နေရာကို ရွေးပေတော့”

“နေပါဦး . . . စောခွန်နောင် သေတ္တာ(၂၇)လုံးကို အပေါ်မှာတင် နေရာရွှေ့သယ်လာတာတောင် ခါးတွေနာ နေပြီ။ မနက်ကျတော့မှ အောက်ကိုချ မြေကြီးထဲမြှုပ်ကြ တာပေါ့ကွာ။ နေတောင်အတော်လေး စောင်းနေပြီ။ ရေမိုးခွံ

စားသောက်ပြီး အညောင်းပါ ပြေသွားအောင် အိပ်လိုက်ကြ ပါစို့။ မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး မြေကြီးပေါ် သယ်ချ မြေမြှုပ်တာပေါ့ စောခွန်နောင်”

“မင်းသိပ်ပင်ပမ်းပြီး ခါးနာနေရင်လည်း မင်းစိတ် ကြိုက် မနက်မှ နေရာရွှေ့ကြတာပေါ့။ မင်းသဘောပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ရွှေသေတ္တာအားလုံး(၂၇)လုံးစလုံးဟာ လေယာဉ် တံခါးပေါက်ဆင့်တင်ထားတာတော့ မကောင်းဘူး။ တစ် ဖက်စောင်းနင်း အလေးချိန်တင်ထားတာကတော့ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်”

ဟု ရှင်းပြသော်လည်း တင်အောင်မင်းက -

“ရပါတယ်ကွာ။ မနက်ကျ ရွှေ့ကြမှာပဲဟာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား ရေမိုးချိုးစားသောက် ပြီးနှင့် စောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ကြသည်။ နောက်နေ့ မိုးလင်းလာသည်နှင့် ရေမိုးချိုးစားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် ရွှေသေတ္တာများ အောက်သို့ သယ်ချမြေမြှုပ်ကြရန် သပ်ငန်းစလိုက်ကြ၏။

နှစ်ယောက်သား ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာတစ်လုံးကို နှစ်ဖက်လက်ကိုင်ကိုင်မှ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ကိုင် လိုက်ကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးကြည်း၍ တော်လှဲ သံကြီးပမာ တောင်သံကြီးများကဲ့သို့ မြည်ဟီး ထွက်ပေါ် လာ၏။ အနောက်တောင် မုတ်သုံလေပြင်းတိုက်သည် ထက်တိုက် လေထန်သည်ထက် ထန်လာသည်။

အနောက်တောင် ကောင်းကင်ယံထက်ဆီမှ မိုးသား တိမ်လိပ်များ တရိပ်ရိပ် တလိပ်လိပ်နှင့် ညှိပုပ်မောင်မည်း စွာ တက်လာကြ၏။ တောင်တစ်တောင်လုံး မြေငလျင်လှုပ် သည်ပမာ သိမ့်သိမ့်တုန်လာကာ သောင်းသောင်းပြိုလာ သည်။ ထိုစဉ်ဝယ် အခါမဲ့မိုးကြီး အညှိုးကြီးစွာ ထစ်ချွန်းရွာ သွန်းချလိုက်၏။ လေပြင်းထန်ထန်ကြား လျှပ်စီးများ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်လာကာ မိုးထစ်ချွန်းရွာသွန်းလိုက်၊ မိုးကြီးပစ် ခွင်းလိုက်ဖြစ်နေရာမှ “ဒိန်း” ခနဲ မြည်ဟီးတုန်ခါသွားပြီး နောက် မိုးကြီးတစ်ချက်သည် လေယာဉ်စက်ဦးခေါင်းအနီး သို့ ပစ်လိုက်၏။

ရွှေဒဂါးပြားသေတ္တာများနှင့် ရွှေချောင်းသေတ္တာများ ကြောင့် အလေးချိန်တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်နေသော လေယာဉ်ကြီးသည် တစ်ကျိကျိနှင့် အသံမြည်လာ၏။ နှစ်ယောက်သား လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဝမှ ခုန်ချလိုက်ကြ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးပေါက်ဝဘက်သို့ ပိုလေးသွား ကာ တစ်ကျိကျိနှင့် ပိုမိုမြည်လာ၏။ စောခွန်နောင်က -

“ဟေ့ တင်အောင်မင်း၊ လေယာဉ်ပျံကြီးက တစ် ကျိကျိမြည်ပြီး လှုပ်လာတယ်။ တံခါးပေါက်ဝဘက်ကို ပိုစောင်းလာပြီ ဝေးဝေးနေဟေ့” ဟုပြောနေရင်းတန်းလန်း တံခါးပေါက်ဝဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာပြီး နောက် “ဒုန်း” ခနဲ အသံနက်ကြီး မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်လာ ကာ တစ်တောင်လုံးတုန်ခါ၍ တောင်အောက်တောင်ကြား ကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွား၏။

လေယာဉ်ပျံကြီးနှင့်အတူ မြေသားမြေစိုင်ခဲကြီးများ၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲကြီးများ၊ သစ်ပင်ကြီးများပါအရင်း

မှ ကျွတ်ထွက်ထိုးစိုက် ကျဆင်းသွားကြကုန်၏။ အညှိုးကြီးသည် မိုးကြီးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာကောင်းတိုင်း ရွာနေလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံး မြေသားမြေစိုင်ကြီးများ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများတို့သည် မိုးရေနှင့်အတူ စီးဆင်းဖုံးအုပ်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား မိုးထဲရေထဲအောက် ရွဲရွဲစိုလျက် ကြွက်ဆတ်နှစ်ကောင်ရောက်နေကြဘိသကဲ့သို့ တုတ်တုတ် မျှမလှုပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်အသွင် မြင်နေကြရ၏။ တင်အောင်မင်းတစ်ယောက် ကြည့်နေရာမှ ယောက်ျားတန်မဲ့ တစ်ဟီးဟီးနှင့် ထိုင်ငိုနေ၏။ ထိုင်ငိုနေရာမှ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားကာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းတင်၍ “ငါ့ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ၊ ငါ့ရွှေချောင်းတွေကို မိုးရွာပြီး မိုးကြိုးပစ်အောင်လုပ်လိုက်တာ မိုးနတ်သားထံ သေပေတော့။ မင်းကို ပစ်သတ်မှအေးမယ်” ဟု ဟစ်အော်ပြောဆိုရင်း သတိလက်လွတ်ကာ “ဒိုင်း” ခနဲ “ဒိုင်း” ခနဲ နှစ်ချက်ဆင့် ပစ်ထည့်လိုက်၏။ စောခွန်နောင်

မြင်သည်နှင့် ကျည်ဆန်ထည့် မောင်းတင်လိုက်ပြီး -

“မင်းက ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါပိုင်တဲ့ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ရွှေချောင်းတွေကို မင်းက အချောင်လိုချင်တာပေါ့လေ။ မင်းလည်းငါ့ရန်သူပဲ။ အသေပစ်မယ်”

ဟုပြောရင်း စောခွန်နောင်ကို ချိန်ထားလိုက်၏။ စောခွန်နောင်သည် သူ့အား ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ သစ်ပင်လုံး ကွယ်ရာမှ တောင်အောက်သို့ ပုန်းရှောင်ဆင်းပြေးသွား၏။ တောင်ပေါ်မှ တစ်ဒိုင်းဒိုင်း သေနတ်သံနှင့်အတူ အလန့်တကြား ငယ်သံပါအောင် “အား” ခနဲ အော်လိုက်သံကို ကြားရပြီး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ စောခွန်နောင် တက်ရှာသောအခါ ဥစ္စာရှူးရှူးသွားသူ တင်အောင်မင်းအား လုံးဝ ရှာမတွေ့တော့ချေ။

(၃)

စောခွန်နောင် ပြန်လာပြီး တင်အောင်မင်း၏ မိဘ
ဆွေမျိုးများကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြ၍ လိုက်ရှာကြမ်း
သုံးကြိမ်သုံးခါ သွားရောက်ရှာဖွေကြသောအခါ၊ လေယာဉ်
ပျံထိုးကျသွားရာ တောင်ကြားကို လုံးဝရှာမတွေ့ကြချေ။
တော့မှောက်တောလည်ပြီး ရှေးဟောင်းစေတီပျက်
သေးနှစ်ခုကိုသာ တွေ့ရ၏။ စေတီပျက်နှစ်ခုကြားတွင်
တင်အောင်မင်း၏ သွေးစွန်းအင်္ကျီ၊ နောက်ကျောပိုးအိတ်နှင့်
နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ရိုက်ချိုးပျက်ဆီးထားသည်ကို တွေ့
သည်။

တင်အောင်မင်း၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် စောခွန်နောင်တို့
သုံးယောက်သား မော်လမြိုင်မြို့ ဆံတော်တစ်ဆူ ဌာပနာ
ထားသော ဆံတော်ရှင် ကျိုတ်သုတ်စေတီတော်ကြီး၏
မြောက်ဘက်၊ ဝေဇယန္တကျောင်း၏ အနောက်ဘက် ကျော
ချင်းကပ်နေသည့် ပြည်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏ
ထံသို့ သွားရောက်၍ စစ်ဆေးတွက်ချက် ပေဒင်မေး
ကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားက -

“စနေသား တင်အောင်မင်းဟာ သိပ်ညံ့နေတယ်။
အိမ်ကထွက်ကိန်း၊ ခန္ဓာပျက်ကိန်းနဲ့ ကြုံနေတယ်။ သိပ်ညံ့
လွန်းလို့ စိတ်ပူရတယ်။ သူခရီးမထွက်ခင်တုန်းက ဘာမှ
အတိတ်နိမိတ်မပြဘူးလား” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ မိခင်
ကြီးဖြစ်သူက ဆရာတော်အား -

“အတိတ်နိမိတ်ပြပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ သွားတော့
မယ်မနက်မှာ ပြတာကံ -
သူထမင်းစားနေတဲ့ ကြွေပန်းကန်ပြားဟာ စားနေရင်း
ကဲ့သို့သွားခဲ့ပါတယ်။

၂။ နောက် သူ့ရေသောက်တော့ သောက်ရေအိုးကို တိုက်မိပြီး ကွဲသွားပါတယ်ဘုရား” ဟု ရှင်းပြလျှောက်ထား၏။
ဖခင်ဖြစ်သူက ဆက်လက်၍ -

“သူ့ခရီးထွက်သွားပြီးနောက်မှ နိမိတ်ပြတာကတော့ -

၁။ ပထမဆုံးပြတာက သူ့ခါတ်ပုံကြီးဟာ ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသွားပါတယ်ဘုရား။

၂။ သူ့အခန်းထဲက မှန်ဘီရိုကြီးဟာ ကလေးတွေရဲ့ဂေါ်လီ မှန်ပြီး ကွဲပါတယ်ဘုရား။

၃။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြောင်အနက်လေးသေနေတာ ထပ်ပြီး တွေ့ရပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါတွေဟာ တင်အောင်မင်းအတွက် မကောင်တဲနိမိတ်တွေပဲ။ နောက်ထပ်ကော ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ မိခင်ကြီးက -

“နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အထိမပါဘဲ ဘောင်းဘီရှည်အစုပ်အပြတ်ဟောင်းနွမ်းနွမ်းလေး

မိုးရေတွေစိုရွှံ့ပြီး အိမ်ပေါ်ကို တက်လာပါတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ “မေမေရယ်၊ သားတင်အောင်မင်း မေမေတို့နဲ့ မနေတော့ဘူး။ ရွှေချောင်းတွေ ရွှေဒဂါးတွေတောင်ကြားမှာ အမြဲသွားနေတော့မယ်၊ အဲဒါ သားလာနှုတ်ဆက်တာ။ သားဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲတော့ဘူး။ သားဆီမှာ ရွှေချောင်းတွေ သေတ္တာလိုက်၊ ရွှေဒဂါးပြားတွေ သေတ္တာလိုက်ရှိတယ်။ သားပိုင်တယ်မေမေ၊ သား ရွှေချောင်းတွေ ရွှေဒဂါးပြားတွေကို မပစ်ထားနိုင်လို့ မေမေတို့နဲ့ ခွဲပြီး ရွှေတုံးရွှေချောင်းတောင်ကြားမှာပဲ အမြဲနေသွားတော့မယ်။ သွားတော့မယ်မေမေ” လို့ ပြောဆိုကန်တော့ပြီး ဆင်းသွားပါတယ်။
အရှင်ဘုရား “ဟုလျှောက်တင်ရာ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း-

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်လည်း တစ်နေ့တည်း ဆက်ပါတယ်ဘုရား။ အိပ်မက်မက်လို့ နီးလာတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ ခွေးအူနေ တာမဆုံးတော့ပါ အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်၏။ ဆရာတော်ဘုရားက -

၂၆၂

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

“ဒကာလေး တင်အောင်မင်း မသေခင်လေး အသက် ထွက်ခါနီးလေးမှာပဲ ရွှေချောင်းရွှေဒဂါးတောင်ကြားထဲက ရုတနာပစ္စည်းတွေကို မက်မောစွဲလန်းရာကနေ အယူ တိမ်းမှားသွားပုံရတယ်” ဟု ရှင်းပြ၏။ ဆရာတော်ဘုရား က ဆက်လက်၍ -

“သူ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ဆွမ်းကျွေး၊ သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ယပ်ကပ်လှူပေးပြီး အမှုအတန်းဝေလို သာဓုခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းရာသုဂတိဘုံကို ရောက်သွား မယ် ခဏခဏလှူပေး အမှုအတန်းဝေပေးရင် ရနိုင် ပါတယ်” ဟု ပြည်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏက မိန့်တော်မူ လိုက်၏။ တင်အောင်မင်း၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် စောခွန်နောင်တို့ သုံးယောက်သား ဆရာတော်အား ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ကြပြီးနောက် ပြည်ကျောင်းအုတ် လှေကားကြီးပေါ်မှ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဆင်းလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ရွှေချောင်း ရွှေဒဂါးတောင်ကြား

၂၆၃

လောဘနှင့်တူသော မက်မောစွဲလန်းခြင်း လောင်မီးသည် ဘဝကူးမကောင်းသည်အထိ အပူပြင်းဆုံး ဒုက္ခဆိုးကျိုးကို အလွန်ပေးတတ်ပေသည်တကား။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။

□ မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ရိုးမတော နတ်စင်မှ ကျားရုပ်

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

(၁)

ဒေါက်တာစောခွန်နောင် အမ်အေ၊ ပီအိတ်ချ်ဒီ(လန်ဒန်)
 သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနတွင် သမိုင်းပါမောက္ခ
 ချုပ်အဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းနေသူတစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာစောခွန်နောင်သည် နွေရာသီကျောင်း
 ပိတ်ရက် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁) ရက်နေ့၊ မြန်မာ
 သက္ကရာဇ် ၁၃၀၆ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၈) ရက်နေ့
 ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ ပဲခူးတိုင်းတောင်ငူမြို့သို့

ခရီးထွက်သွား၏။ ခရီးထွက်သွားရာ၌ စော့ခွန်နောင်နှင့် အတူ ဗလကြီး၊ အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်၊ ဦးခန်းလျန်တို့ လိုက်ပါသွားကြ၏။ တောင်ငူမြို့ အနောက်ဘက် တောနက်ထဲတွင် အမဲလိုက်ထွက်ရန်အတွက် လက်ပံကုန်းရွာ မှဆိုးကြီး ဦးရှိထန်ဆီသို့ အရောက်လာခဲ့ကြ၏။

လေးယောက်သား စားရေရှိက္ခာအပြည့်အစုံ လက်နက် အပြည့်အစုံ၊ ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံးအပြင် စော့ခွန်နောင် လိုင်စင်နှင့် ကိုင်နေကျ အရည် ၃၄ လက်မရှိသော ဂျာမန် ဖေးဖရိတ် နှစ်လုံးပြူးပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်မျိုးစုံပါလာ၏။ ဦးရှိထန်၏အိမ်တွင် တစ်ညတာ အနားဖြေကြပြီးမှ တောနင်းကြ၏။ တောနင်းအမဲလိုက်ရာ တွင် ဦးခန်းလျန် အိမ်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး စော့ခွန်နောင်၊ အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်နှင့် အမဲလိုက်လမ်းပြ မှဆိုးကြီး ဦးရှိထန် တို့လေးယောက်သား ထွက်သွားကြ၏။ စော့ခွန်နောင်သည် ထွက်ကတည်းက ပေါက်ကွဲမှုယမ်းအား အလွန်ပြင်းထန်

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၆၈

ထည့်သွင်းမောင်းတင်ထား၏။ လုံခြုံမှုခံလုတ်ကို ပိတ်၍
သေနတ်ထမ်းလာ၏။

နေ့မွန်းလွဲသွားပြီးသော်လည်း တောကောင်တစ်ကောင်
မျှမရသေးသည့်အချိန်ထိ ရိုးမတောလက်ပံကုန်း၏ လက်ပံ
ကုန်းတောစိုးလက်ပံပင်ကြီးရှိ နတ်စင်ကုန်းသို့ ရောက်သွား
၏။ ထိုအချိန်တွင် “ဖျောင်း”ခနဲ သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံများ
တစ်ဖျောင်းဖျောင်းနှင့် ကြားနေရာမှ မြေပြင်တစ်ခုလုံး
သိမ်သိမ်တုန်ခါအောင် အဝေးမှ တောကောင်ကြီးများ
နတ်စင်ရှိရာသို့ တဟုန်ထိုးပြေးလာနေသည်ကို ကြား
နေရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနီးသည်ထက် နီးလာရာ မုဆိုးကြီး
ဦးရှိထန်က စော့ခွန်နောင်အား -

“ဆရာလေး . . . အဲဒါတော့ခြောက်တာ။ ဘာမှ
မကြောက်နဲ့။ ဒီတော့စိုးလက်ပံကြီးဟာ တောခြောက်ပင်ကြီး
ဖြစ်လို့ ရွာသားတွေက နတ်စင်လုပ်ပြီး ပသထားတာ။
ရွာသားတွေကိုတော့ တောမခြောက်ဘူး။ လူစိမ်းတွေပါရင်
တော့ အမြဲတော့ခြောက်လေ့ရှိပါတယ် ဆရာလေး။”

၂၆၉

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ဟု ရွာခံမုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်က ရင်းပြရာ စော့ခွန်
နောင်က -

“အခုလို တောခြောက်တာကို တောမခြောက်အောင်
လုပ်လို့မရဘူးလား ဦးရှိထန်။ ဟာ . . . နတ်စင်ပေါ်မှာလဲ
ပန်းအိုးတွေ၊ ရေခွက်တွေ၊ ကောက်ညှင်းတွေနဲ့ ကျားရုပ်
ကြီးရှေ့မှာ တင်ထားလို့ပါလား ဆန်းလိုက်တာ”

ဟု မသိ၍ စော့ခွန်နောင်က ပြောလိုက်ရာ ဦးရှိထန်က
ရိုရိုသေသေ -

“ဒီတော့စိုးလက်ပံပင်ကြီးဟာ သိပ်ကြမ်းလွန်းလို့
နတ်ကွန်းပေးထားပြီး အစုံတင်ထားကြရတယ် ဆရာလေး
ရဲ့။ နတ်ကျားတွေ တောကျားတွေ ခဏခဏ ထွက်လာ
တတ်လို့ ရွာထိပ်က ဦးဖိုးထင်ကြီးက ကျားရုပ်တစ်ရုပ်ထု
ဆေးခြယ်တင်ထားလိုက်မှ ငြိမ်သွားတယ်ဆရာလေးရဲ့”
ဟု တောခလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပြောပြရာ စော့ခွန်နောင်က

“ဦးရှိထန် ဒီလောက်သောင်းကျန်းပြီး တောခြောက်

မိုးမတော နတ်စင်မှကျားရပ်

၂၇၀

နေတဲ့ ဒီတောစိုးလက်ပံပင်ကြီးကို ငြိမ်ကျသွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ရမလား”

ဟု စိန်ခေါ်ပြောပြလိုက်ရာ ဦးရှိထန်တစ်ယောက် ရှိခိုးရင်း -

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်။ ဆရာလေး လုပ်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရွာခံသားတွေကို ဒုက္ခပေးနေပါဦးမယ်ဆရာလေး”

ဟု တောရွာလေးအယူသည်သူ ဦးရှိထန်က တောင်းပန်နေ၏။ စောခွန်နောင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ လာခဲ့ကြရာ၊ ဆင်သေချောင်းနားအရောက် “ဆတ်တိန်သံ” ကို ကြားရပြီး အိပ်တန်းတက်ကြမည့်ငှက်များ အုပ်လိုက်ထပျံသွား၏။ မုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်က စောခွန်နောင်အား တိုးတိုးလေး-

“ဆရာလေး ခုနကကြားရတာ “ဆတ်တိန်သံ” မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ “ကျားတစ်သံ” အစစ်ဖြစ်တယ်။ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရေဆင်းသောက်လာပြီနဲ့ တူတယ်။ ဆရာလေး ပစ်ဖို့အသင့်ပြင်တော့”

၂၇၁

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ဟု သတိပေးလိုက်၏။ လေးယောက်သား လက်နက်ကိုယ်စီနေရာခွဲလိုက်ကြ၏။ စောခွန်နောင်မှာမူ ဆင်သေချောင်းနှင့် နီးနိုင်သရွေ့နီးအောင် ရှေ့တိုးသွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၏အကွယ်မှ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ရင်း လျံချမှုခလုတ်ဖွင့်လျက် စောင့်နေ၏။ မကြာလိုက်ပါ။ အမြီးရှည်ကြီးမြေပေါ်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ကျသံမြည်ရင်း ကိုးထောင်ပြည့်ကျားထီးကြီးတစ်ကောင် ရေဆင်းသောက်လာ၏။ ရေသောက်နေစဉ် ညာဘက်ရှိ မောင်းခလုတ်ကို တဆင့်စီ ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်၏။

“ဒိုင်” ခနဲ သေနတ်သံကြီးပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းသွားပြီးနောက် ကိုးတောင်ပြည့်ကျားထီးကြီး၏ ညာဘက်လက်ပုံညွန့်ကို ထိမှန်သည်နှင့် နောက်ကျွမ်းပစ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံကြောင့် ငှက်များအုတ်လိုက်ထပျံသွားကြကုန်၏။ ကျားထီးကြီးသည် ရန်သူကို လိုက်ရှာနေစဉ် စောခွန်နောင်သည် ကျန်ရှိနေသော ဘယ်ဘက်ရှိ မောင်းခလုတ်ကို ထပ်မံဆွဲဖြုတ်ချလိုက်၏။

မိုးမတော နတ်စင်မှကျားရပ်

၂၇၂

“ဒိုင်း” ခနဲ ဒုတိယအကြိမ် ပေါက်ကွဲသံကြီးထွက်လာပြီး ကျားထီးကြီး၏ ညာဘက် နားပေါက်ကို ထိမှန်သွား၏။ ကျားထီးကြီး၏ခေါင်းသည် ဘယ်ဘက်သို့ လည်ထွက်သွားပြီး တစ်လံကျော် အကွာအဝေးသို့ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်သွားသောကြောင့် တစ်ချက်သာ မာန်ဖီနိုင်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ စောခွန်နောင်သည် “ဖျောင်း” ခနဲ သေနတ်မောင်းကို ချိုးချလိုက်ရာ အတွင်းမှ ကျည်ဆန် တောင်နှစ်တောင် မြေပြင်ပေါ်သို့ “ဒေါက်” ခနဲ ကျသွား၏။ အမဲလိုက်အင်္ကျီ ညာဘက် အိတ်ရှေ့တွင် ထိုးထားသော တံစလုံးထိုးသုံး လက်မဘောကျည်ဆန် တစ်ဖက်တစ်တောင်စီ ထိုးသွင်းပြီး “ဖျောင်း” ခနဲ မောင်း ပြန်တင်ထားလိုက်၏။ ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီး မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေသောအခါမှ မုဆိုးကြီး ဦးရိုထန်က တောလိုက်မုဆိုးစကားအရ -

“တောကောင်ကြီး ကျသွားတော့ ဆရာလေးအတွက် တောမဆိုးတော့ဘူး။ တောရိုးသွားပြီ။ တောမဆိုးဘဲ

၂၇၃

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

တောရိုးမှ တောနင်းလို့ ကောင်းတာပေါ့ ဆရာလေးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။ စောခွန်နောင်က -

“စထွက်လာကတည်းက တောမရိုးလို့ တောဆိုးပြီး တောခြောက်ခံရတာပေါ့ ဦးရိုထန်ရဲ့။ ကဲ . . . အိုက်စံနဲ့ အိုက်ပန် ဒီကောင်ကြီးကို သယ်ဖို့ ဝါးခုတ်၊ နွယ်ကြိုးခုတ် ပြီး ပြန်ကြမယ်” ဟု စောခွန်နောင်က ပြောလိုက်ရာ အိုက်စံနှင့် အိုက်ပန်တို့က -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး” ဟု ပြန်ဖြေပြီး ဝါးခုတ်၊ နွယ်ကြိုးခုတ်နေကြ၏။ ပြီးသည်နှင့် ကျားထီးကြီး၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းအား ချည်၍လည်းကောင်း၊ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းအား ချည်၍လည်းကောင်း ဝါးလုံးလျှိုသွင်းကာ နှစ်ယောက်သား ရှေ့နောက်ထမ်း သယ်ယူသွားကြ၏။ ဦးရိုထန် ၏အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် လက်ပံကုန်းရွာလေးတစ်ရွာလုံး ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဗလကြီးအိုက်စံနှင့် အိုက်ပန် ဘို့နှစ်ယောက်သား ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီးအား ဦးစွာ ထမအာရေခွံခွာပြီး ကျားခေါင်းနှင့်တစ်ဆက်တည်း ထား

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၇၄

လိုက်၏။ ဦးခေါင်းသား၊ ဦးနှောက်၊ လျှာတို့ကို ထုတ်ပစ် သပ်ရိုက်ကာ ကြက်နေလှမ်းလိုက်၏။ ကျားသားများ ကျားရိုးများကို ဦးရိုထန်အား အပ်လိုက်၏။ ဦးရိုထန်ကနေ၍ အိမ်သားအလိုက် စိတ်တိုင်းကျ ဟင်းစားများကို ကျေနပ် အောင် ဝေခြမ်းပေးလိုက်ရာ တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာသွား ကြကုန်၏။

နောက်လေးရက်နေ့ပြီးနောက် ကျားသားရေခြောက် သွားသည်နှင့် ရိုးမတောလက်ပံကုန်းရွာလေးမှ တောင်ငူမြို့ စောင့်ငူမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ လေးယောက်သား ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျားခေါင်းပါသော ကျားသားရေ ကြီးကို ထပ်မံပြုပြင်ပြီး ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်တွင် အလှ ထားလိုက်၏။ နောက်တစ်ရက်တွင် လေးယောက်သား ရန်ကုန်မှ တောင်ငူ၊ တောင်ငူမှ အနောက်ရိုးမတောတွင်ရှိ လက်ပံကုန်းရွာ ဦးရိုထန်၏ အိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။

— ဒုတိယအကြိမ် အကြံနှင့် ပြန်လာသော စောခွန်နောင်

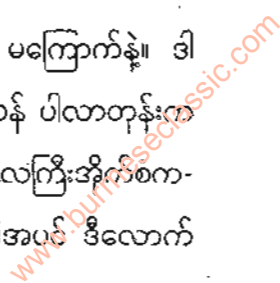
၂၇၅

မြပုလဲခန္ဓာညွှန့်

သည် မုဆိုးကြီး ဦးရိုထန်အား မခေါ်ဘဲ ဗလကြီးအိုက်စံ၊ အိုက်ပန်တို့နှင့် သုံးယောက်သား တောနင်းကြပြန်သည်။ သုံးယောက်သား အမဲလိုက် တောနင်းလာကြရင်း ရိုးမတော တောစိုးလက်ပံကြီးနှင့် နတ်စင်ရိုရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ သုံးယောက်သား အပင်အောက် နတ်စင်၏ အရှေ့ပိုရောက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဖျောင်း” ခနဲ သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံ ကြားပြီး တောစ.ခြောက်တော့၏။

သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံများကို တဖျောင်းဖျောင်းနှင့် ကြားနေရပြီးနောက် အဝေးမှ တောကောင်ကြီးများ အုတ်လိုက်မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါအောင် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ ပြေးဝင်လာကြသည်ကို ကြားနေရ၏။ စောခွန်နောင် က အိုက်စံနှင့် အိုက်ပန်တို့အား -

“ဟေ့ . . . အိုက်စံနဲ့အိုက်ပန် မကြောက်နဲ့။ ဒါ တောခြောက်တာ။ အရင်တစ်ခါ ဦးရိုထန် ပါလာတုန်းက တောခြောက်ပြီးပြီလေ” ဟုရှင်းပြရာ ဗလကြီးအိုက်စံက -
“အိုက်စံသိပါတယ် ဆရာလေး။ ဒီအပင် ဒီလောက်

မိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၇၆

သောင်းကျန်းနေတာကို လုပ်လို့မရဘူးလား။ လုပ်လို့ရရင် တစ်ခါတည်း လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ဆရာလေး တစ်ချို့တည်း ငြိမ်သွားအောင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အတိုင်အဖောက်ညီလှသော ဆရာ ဖြစ်သူက -

“အေး ... ဒီတစ်ခေါက်လာခဲ့တာ ဒီတောစိုးလက်ပံ ပင်ကြီးကို နောက်ထပ်တောမခြောက်နိုင်အောင် လုပ်မလို့ လာခဲ့တာပဲ။ ကံပေါက်ဆိန်ထုတ်ပြီး အပင်ရင်းမှ သုံးလေး နေရာ ပေါက်ဆိန်နဲ့ တစ်ချက်ချင်းနက်နက်ခတ်ခတ်။ ခုတ်ထားတဲ့ အထဲ ကျားခြေသည်း တစ်ခုစီထည့်ပြီး ပြန်ပိတ်။ နောက် အပင်ရင်းမှာ ပေါက်ဆိန်နဲ့ နက်နက်ထွင်းခုတ်ပြီး ယူလာတဲ့ ရှိန်းငို(ရှိန်းခို)အပြည့်ထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်တော့”

ဟုပြောဆိုပြီး စောခွန်နောင်တစ်ယောက် မကြောက် မရွံ့ ရိုးမတောနတ်စင်ပေါ်မှ မာန်ဖီနေသော ကျားရုပ်ကို ယူလိုက်၏။ အိုက်စံက

၂၇၇

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

“ဆရာလေး ဖြစ်ပါ့မလား။ ရိုးမတောနတ်စင်က ကျားရုပ်ကို လူတိုင်းယူဖို့နေနေသာသာ ကိုင်တောင်မကိုင် ဝံ့ဘူးနော်၊ နတ်ကြီးတယ်လို့ အယူသီးကြတာပဲ။ ဦးခန်းလှန် မသိဖို့လိုတယ် ဆရာလေး”

“အေး ... အိုက်စံပြောတာသိပ်မှန်တာပေါ့။ ဒီအပင် သိပ်မကြာတော့ဘူ ကျားလက်သည်းလည်းစိုက်၊ အပေါက် ထဲ ရှိန်းငို(ရှိန်းခို) သိပ်ထားလိုက်ရင် အရွက်တွေဝါကြေ ပြီး အပင်သေသွားလိမ့်မယ်ကြည့် အဲဒါ မြန်မာဓါတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်နည်းတစ်မျိုးကွ။ လက်ပံပင်ကို သတ်တဲ့နည်း မှတ်ထား”

ဟုပြော၍ ရိုးမတောလက်ပံပင် နတ်စင်အောက်မှ ထွက်လာကြ၏။ သွားနေရင်း ဆင်သေချောင်းတွင် ရေဆင်း သောက်နေသော နွားပေါက်အရွယ်ရှိ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင် အား တွေ့သည်နှင့် ညာဘက်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ချ လိုက်၏။ “ဒိုင်း” ခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး နောက် ဆတ်ကြီးရှေ့ခြေထောက်ထိမှန် ထိုးကျသွား၏။

ရိုးမတော နတ်စင်မှကျားရပ်

၂၇၈

ဆတ်ကြီးကို အိုက်စံနှင့် အိုက်ပန်တို့ ဝါးခတ်၊ နွယ်ကြီး ခတ် ကြီးချည် ဝါးလုံးလျှိုသွင်း ထမ်းလာခဲ့ကြ၏။ အပြန် တွင် သုံးယောက်သား ရိုးမတောစိုး လက်ပံပင်ကြီးအောက် နတ်စင်၏အရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တောခြောက်ပင်ကြီး အား နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် “တဒိုင်းဒိုင်း” နှင့် နတ်နေ ကိုင်းမှ အစအကိုင်းများ ကျိုးကျအောင် ပစ်ချဖျက်ဆီးပစ် ခဲ့လိုက်လေ၏။

စောခွန်နောင်သည် နောက်လေးရက်နေပြီးနောက် နေအခြောက်လှမ်းထားသော ဆတ်သားရေနှင့် ဆတ်ချိုတို့ ကိုယူ၍ ဆတ်သားခြောက်များနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့သို့ လာခဲ့၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သည်နှင့် ရိုးမတော လက်ပံကုန်းနတ်စင်မှ ယူလာသော အလွန်လက်ရာမြောက် လှသည့် ကျားရပ်အား ရန်ကုန်မြို့ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားနှင့် မီးရထားဆံလမ်းအနီးတွင် နေထိုင်သူ ပန်ချီဆရာကြီး ဦးထွန်းတင်ထံသို့ ဆေးခြယ်ရန် ပေးအပ်ထားလိုက်သည်။ နောက်ငါးရက်ကြာမှ စောခွန်နောင် သွားပြန်ယူခဲ့

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်.

၂၇၉

ဦးထွန်းတင်က -

“ဟာ ... စောခွန်နောင် ခင်ဗျားပေးတဲ့ကျားရပ်က ရိုးရိုးကျားရပ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ဒီကျားရပ် ရောက်လာ ကတည်းက ညမိုးချုပ်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ဝုန်းဒိုင်းကျဲ သောင်းကျန်းတော့တာပဲဗျာ။ ကြွက်တွေပဲ သောင်းကျန်းလို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ခွေးတွေလည်း တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖင်တွေသီအော်လိုက်ကြတာ တော့မပြောနဲ့တော့။ ဘယ်က ကျားရပ်လဲဗျ”

ဟု ပန်းချီဆရာကြီး ဦးထွန်းတင်က မေးရာ စောခွန် နောင်က -

“ဒီကျားရပ်က ရိုးမတောလက်ပံကုန်းရွာ အင်မတန် တောခြောက်တဲ့ တောစိုးလက်ပံပင်ကြီးအောက် နတ်စင်က ကျားရပ်ဗျာ။ စောခွန်နောင်ကို တောခြောက်လို့ အမြင် ကပ်ကပ်နှင့်ယူပြီး တောခြောက်လက်ပံကြီးကို နှစ်လုံးပြူး ဆွနတ်နဲ့ မနည်းဘူးပစ်ခဲ့တယ် ဦးထွန်းတင်ရဲ့”

ဟု စောခွန်နောင်က ရှင်းပြသောအခါမှ ဦးထွန်းတင်က-

ရိုးမတော နတ်စင်မှကျားရုပ်

၂၇၀

“ဒါကြောင့် ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒီရိုးမတောနတ်စင်က ကျားရုပ် အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ သုံးညဆက်တိုက် အိပ်မက် ပေးတယ်။ ဒီကျားရုပ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါတဲ့။ ဒီကျားရုပ်ကို ယူပြီး အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရှေးတောစိုး လက်ပံပင်ကြီးကို ကျားခြေသည်းသုံးချောင်းစိုက် ရိုန်းခိုတွေသိပ်သွားလို့ လက်ပံပင်ကြီး အရွက်တွေဝါကျပြီး သေသွားရပါတယ်တဲ့။ အခု နေစရာတောင် မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ ယူသွားတဲ့ ကျားရုပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ပေးပါလို့ အိပ်မက်ပေးတယ်ဗျ”

ဟု ရှင်းပြရာ စောခွန်နောင် အားရပါးရ ရယ်ရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးထွန်းတင်။ စောခွန်နောင်တို့ ရိုးမတော လက်ပံကုန်းတော့ထဲ အမဲလိုက်သွားကြတာ အဲဒီ အပင်ကြီးအောက် နတ်စင်ရှေ့လည်းရောက်ရော တောစိုး လက်ပံပင်ကြီးက အလျင်တော့ခြောက် သစ်ကိုင်းတွေ ချိန်ချ ပြီး တောခြောက်တာ နစ်ခါတောင်၊ အမြင်ကပ်ကပ် ရှိတာနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်အသွား တောပြန်ခြောက်လို့ လက်ပံပင်

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

၂၇၁

ကြီးကို သတ်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ် ကျားရုပ်ယူခဲ့တာပဲ”ဟု စောခွန်နောင်က ရှင်းပြလိုက်၏။ ဦးထွန်းတင်က -

“ထူးဆန်းလိုက်တာက နေဝင်ရီတရော မိုးချုပ် မှောင်လာတာနဲ့ ကြွက်တွေသောင်းကျန်းသလိုပဲ ဝုန်းခိုင်းကျ နေတော့တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ “ကျားဟိန်းသံတွေလိုလို၊ ဆတ်တိန်းသံတွေလိုလို” ကြားရတာပဲ။ အဲဒီလိုကြားရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားထဲက ခိုတွေဟာ အားလုံး ဝုန်းခနဲ ထပျံ့ကုန်ကြတာပဲ။ နတ်စင်ကျားရုပ်ဆိုရင် အရမ်း အရမ်းမလုပ်နဲ့နော်။”တောလမိုင်း၊ တောခြောက်လမိုင်း၊ နတ်စင်လမိုင်းမျိုး ပါတတ်တယ်နော်”

ဟု ရှင်းပြ၏။ စောခွန်နောင်က ကျသင့်ငွေကိုပေးပြီး ပန်းချီဆရာကြီး ဦးထွန်းတင်အား နှုတ်ဆက်၍ ရိုးမတော နတ်စင်မှ ကျားရုပ်ဆေးခြယ်သထားသည်ကို ယူ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ် တကြည့်ခန်းထဲတွင်ရှိသော မဟော်ဂနီစာရေးစားပွဲရည်

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၈၂

ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်တွင် ထားလိုက်၏။ ဆေးရောင်စုံ သဘာဝကျအောင် ခြယ်သထားသော ကျားရုပ်ကို အနီရဲရဲရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် မဟော်ဂနီစာရေး စားပွဲပေါ် တင်ထားရာ အပေါ်အောက် အရောင်တို့ဖြင့် လှပတင့်တယ်နေ၏။

ရိုးမတောလက်ပံကုန်းတောစိုး လက်ပံပင်ကြီးအောက် နတ်စင်မှ ရလာသော သဘာဝကျကျ ဆေးရောင်ခြယ် ထားသည့် ကျားရုပ်ရောက်လာသည့်မှစ၍ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးထွန်းတင် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသယောင် တွေ့လာ ရ၏။ အထူးသဖြင့် နေဝင်ရီသလော နွားရိုင်းသွင်းချိန် တောခလေ့ တောကျားရိုင်းကို၏စရိုက် ကျားရေသောက် ဆင်းချိန်တွင် ကြွက်သောဦးကျန်းလာသည့် အသံမျိုး ဝန်းခြင်းကျလာတတ်၏။

အသက်ကြီးသော ဦးခန်းလျန်တစ်ယောက်သာလျှင် အများဆုံး မျက်စိမဲ့၍ အမြင်မှားနေသယောင်ယောင်၊ နားကြားလေး၍ နားအကြားမှားလာသယောင် မိုးချုပ်သည်

၂၈၃

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

နှင့် အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲဝယ် “ကျားဟိန်းသံများ လိုလို၊ ဆတ်တိန်သံများ ကြားယောင်မှားလာသယောင် ယောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုအသံများထွက်ပေါ်လာသောအချိန်တွင် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပိတောက်ပင်များပေါ်ရှိနေသမျှ ငှက်အား လုံး ဝန်းခနဲ ထပျံလေ့ရှိကြ၏။ သို့သော် စောခွန်နောင် အိမ်တွင် ရှိနေသောအခါ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ၊ မထွက်ပေါ်လာချေ။

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ မီးဖွင့်ဘဲ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနှင့် ဝင်လာလျှင် ဦးခန်းလျန်မျက်စိထဲတွင် ကျားတစ်ကောင် မဟော်ဂနီစားပွဲပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားသယောင် အမြဲအမြင်မှားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် မီးဖွင့်ထားလျှင် မည် သည့်အရာတစ်ခုမျှ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မတွေ့ရချေ။ ဦးခန်းလျန် စောခွန်နောင်အား ပြောပြသော်လည်း လုံးဝ အယူသီးသူ၊ အယုံအကြည်မရှိသူ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်ညစ်ရတော့သည်။

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၈၄

ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ အသက်အကြီးဆုံးနှင့် အယူ အသီးဆုံးဖြစ်သော ဦးခန်းလျန်တစ်ယောက်သည် ပန်ချီ ဆရာကြီး ဦးထွန်းတင်ကဲ့သို့ သုံးညတိုင်တိုင် အိပ်မက် မက်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ယခုအိမ်တွင် ရောက်နေသော ကျားရုပ်ကြီးကို နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပါရန် ပြောဆို မှာကြား၏။ ဤကျားရုပ်သည် နတ်ဆက်ထားသည့် ရိုးမ တော လက်ပံကုန်းရွာ တောစိုးလက်ပံပင်ကြီးအောက်ရှိ နတ်စင်မု ကျားရုပ်ဖြစ်ကြောင်း အိပ်မက်ပေး၏။

ဦးခန်းလျန် အိပ်မက်မက်ပြီးတိုင်း စောခွန်နောင်ကို ပြောပြသော်လည်း ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်လူလွတ် ဖြစ် သောကြောင့် လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘဲ နေ့နေလိုက်သည်။ ရှေးလူကြီး အယူသီးသူ ဦးခန်းလျန်တွင်သာ အိပ်မက်ထဲ တွင် ကျားနှင့် နပမ်းလုံးသတ်ပုတ်ရင်ဆိုင်နေရသည် ဟု ခဏခဏ အိပ်မက်မက်၏။

တတိယအကြိမ် စောခွန်နောင်တို့လေးယောက်သား တောင်ငူမြို့ အနောက်တည်တည့် ရိုးမတောလက်ပံကုန်းရွာ

၂၈၅

မြပုလဲစောညွန့်

ဦးရှိထန်ရှိရာသို့ အမဲပစ်ရန် ထပ်မံထွက်သွားကြပြန်၏။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ညနားပြီး ရေမိုးချိုး နံနက်စာ စားသောက်လိုက်ကြ၏။ ဦးခန်းလျန်အား အိမ်စောင့်ထားခဲ့ ပြီး စောခွန်နောင်၊ ဗလကြီးအိုက်စံ၊ အိုက်ပန်၊ မုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်တို့နှင့် တောနင်းအမဲလိုက်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

လေးယောက်သား တစ်နေကုန်တောနင်းနေပါသော် လည်း သားကောင်တစ်ကောင်ကိုမျှမရကြချေ။ ဦးရှိထန် သည် တောခလေ့ထုံးစံအတိုင်း နတ်စင်ကုန်းသို့ အရောက် သွားပြီး ရှိခိုးဆုတောင်းနေ၏။ ပြီးသည်နှင့် ဦးရှိထန်က-

“ဆရာလေးတို့ ဟိုနှစ်ခေါက်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ တောခြောက်လက်ပံပင်ကြီးဟာ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ တစ်ပင်လုံး အရွက်တွေဝါပြီး အပင် သေသွားတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒီတောမှာ ဒီလက်ပံပင် ကြီးဟာ အကြီးဆုံး။ နောက်ပိုထူးဆန်းတာက နတ်စင်က ကျားရုပ်ပါ ပျောက်သွားတယ်” ဟု ပြောပြရာ စောခွန်နောင်၊

မိုးပတော နတ်စင်မှကျားရုပ်

၂၈၆

အိုက်စံနှင့် အိုက်ပန်တို့ ငြိမ်နေကြ၏။ မုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်က ဆက်လက်၍ “အဲဒါ တစ်ရွာလုံး ကြောက်ကြူပြီ နောက်ထပ် လက်ပံပင်ကြီးကြီးမှာ နတ်စင်လုပ် ကန်တော့ပွဲ ပေးပြီး ကျားရုပ်တစ်ရုပ်အသစ်ပါ ပြန်တင်ထားလိုက် ရတယ် .. ဆရာလေးရဲ့။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ လက်ပံပင် ကြီး သေသွားတာ တစ်ရွာလုံး အံ့ဩနေကြတယ်။ လက်ပံပင်ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ အင်မဲတန်သေခဲ့တာပဲ” ဟု ပြောပြရာ ကျန်သုံးယောက်သား ရယ်ချင်လျက် ငြိမ်နေကြ ရ၏။ ရှေ့ဆက်သွားကြရာ လမ်းပြမုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်က နားအလွန်ပါးလျက် -

“ဆရာလေး ရှေ့မှာကျားသစ်မတစ်ကောင် ချောင်းစပ် မှာ နေ့လည်နေ့ခင်းကြီး ရေသောက်ဆင်းနေတာ၊ မရိုးဘူး။ ကျားသစ်သားအုပ်မနဲ့ တူတယ်ဆရာလေး ပစ်ပေတော့။ ရေအကြာကြီးသောက်နေတာ သိပ်ဆန်းတယ်”

ဟု ပြော၍ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ စောခွန်နောင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်၏ လုံခြုံမှုခလုတ်ကို ဖွင့်၍ ညာဘက်ရှိ

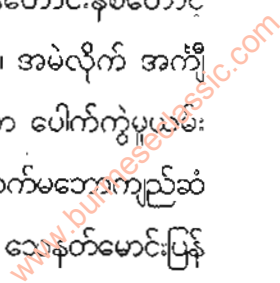
၂၈၇

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်၏။ “ဒိုင်း” ခနဲ သေနတ် သံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ညာဘက်နားတွင်းပေါက်ကို ထိမှန်၍ တစ်လံကျော်ကျော်သို့ လွင့်စင်ထွက်သွား၏။ ကျားသစ်မကြီးသည် မာန်ဖီရင်း အနိုင်နိုင်အထ။ နောက် ထပ်ကျန်ရှိနေသေးသော ဘယ်ဘက်ရှိ မောင်းခလုတ်ကို ထပ်မံဆွဲချလိုက်ပြန်၏။

“ဒိုင်း” ခနဲ ဒုတိယအကြိမ် သေနတ်သံထပ်မံကြားလိုက် ရပြန်သည်။ ကျားသစ်မကြီး ခေါင်းထောင်အထ သေနတ် ကျည်ဆန်မှန်ပြီး ခေါင်းလည်ထွက် လွင့်စင်သွားကာ တစ်လံ ကျော်ကျော်တွင် ငြိမ်သက်သွားရှာ၏။

စောခွန်နောင်သည် သေနတ်မောင်းကို “ဖျောင်” ခနဲ ချိုးချလိုက်ရာ အတွင်းမှ ကျည်ဆန်ဟောင်းနှစ်တောင် မြေပြင်ပေါ်သို့ “ဒေါက်” ခနဲ ကျလာ၏။ အမဲလိုက် အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်အိတ်ရှေ့တွင် ထိုးထားသော ပေါက်ကွဲမှယမ်း အား ပြင်းထန်သည့် တစ်လုံးထိုး သုံးလက်မဘောကျည်ဆံ တစ်ဖက်တစ်တောင်သွင်း၍ ဖျောင်းခနဲ သေနတ်မောင်းပြန်

ဗိုလ်တော နတ်စင်မှကျားရုပ်

၂၇၈

တင်ထားလိုက်၏။ ကျားသစ်မကြီး လုံးဝမလှုပ်ရှားသော အခါမှ မုဆိုးကြီးဦးရှိထန်က -

“ဟေ့ . . . အိုက်စံနဲ့အိုက်ပန် ဒီတောကောင်ကို သယ်သွားဖို့ ဝါးခုတ်နွယ်ကြီးခုတ်ကြတော့။ တို့နဲ့ဆရာလေးက ဒီနားတစ်ဝိုက် တောင်စောင်းလိုဏ်ဂူတွေထဲမှာ ကျားသစ်ပေါက်လေးတွေ လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။ အခု ဆရာလေးပစ်လိုက်တာ ကျားသစ်သားအုပ်မကြီးကွ၊ နို့သီးတန်းမှာ နို့ရည်ဖက်တွေ တွေ့ရလို့ ကျားသစ်ပေါက်လေးတွေ လိုက်ရှာဦးမယ်”

ဟု ပြော၍ စောခွန်နောင်နှင့် နှစ်ယောက်သား လိုက်ရှာကြရာ တောင်ခါးပန်းယံစောင်း လိုဏ်ဂူထဲမှ ရက်သားမျက်လုံးများပင် မဖွင့်နိုင်သေးသော ကျားသစ်သားပေါက်နှစ်ကောင်ကို စောခွန်နောင် ရှာဖွေသွားတွေ့၏။ ဦးရှိထန်က-

“တောကောင်ကြီးရော ရက်သားပေါက်လေး နှစ်ကောင်ပါ နေမဝင်ခင်ရသွားတော့ ဆရာလေး တောကျိုးသွားတာ

၂၇၉

မြပုလဲစန္ဒာဗွန်.

ပေါ့။ တောကျိုးသွားတော့ တောမဆိုးတော့ဘူး။ ဆရာလေး ဒီတောကို ကောင်းကောင်းနိုင်သွားပြီ။ တောမကျိုးသရွေ့ တောဆိုးပြီး ဒုက္ခပေးနေမှာ အမှန်ပဲ”

ဟု မုဆိုးစကားအရ မုဆိုးကြီး ဦးရှိထန်က ရှင်းပြနေ၏။ စောခွန်နောင် ကျားသစ်ပေါက်နှစ်ကောင်နှင့် ဦးရှိထန်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် အရေခွံခွာကာကြပ်သပ်ရိုက် နေလှန်းထားလိုက်၏။ ဟင်းစားများကို ဦးရှိထန် စိတ်တိုင်းကျ တစ်ရွာလုံး ကျေနပ်ရန် ဝေပေးခိုင်းလိုက်၏။ ဟင်းစားများဝေနေချိန် စောခွန်နောင်၊ ဗလကြီးအိုက်စံနှင့် အိုက်ပန်တို့သုံးယောက်သား ဦးရှိထန်မသိအောင် နောက်ထပ်အသစ် လက်ပံပင်ကြီးအား ပေါက်ဆိန်ခုတ်၊ ကျားခြေသည်များ ထည့်သွင်းပြီး ရိုန်းခိုများ အတော်များများ နေရာအနှံ့အပြားသိပ်ထည့်၍ နတ်စင်မှ ကျားသစ်ရုပ်ကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ နောက်လေးရက်အကြာလေးယောက်သား ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၉၀

၂၉၁

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

(၃)

စောခွန်နောင်သည် အယူသီးသော ပန်းချီဆရာ ဦးထွန်းတင်ဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ ပန်းချီဆရာသာတင့်ထက် ထံသို့ သွား၍ဆေးရောင်စုံခြယ်သရန် ပြောင်းအပ်ထား လိုက်သည်။ နောက်ငါးရက်ကြာမှ ကျားရုပ်ကို သွားယူသော အခါ ပန်းချီဆရာသာတင့်ထက်က ပျာပျာသလဲ -

“ဘယ်လိုလဲ စောခွန်နောင်၊ ခင်ဗျားလာအပ်သွားတဲ့ ... ကျားရုပ်ကို ခိုးကမ်းရုပ်မဟုတ်တာ သေချာတယ်ဗျာ”

ဒီကျားရုပ် ရောက်လာကတည်း မိုးချုပ်လို့ မှောင်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝန်းခိုင်းကျတော့တာပဲ။ အိမ်မှာ နဂိုကတည်း ကိုက ကြွက်သောင်းကျန်းတော့ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ညကျရင် အိပ်လို့မရဘူး။ အိပ်ပျော်တာနဲ့ ဒီကျားရုပ် အကြောင်း အိပ်မက်မက်တော့တာပဲ။ ဒီကျားရုပ်ကို နတ်စင်ကုန်းကို ပြန်ပို့ပေးပါတဲ့ဗျာ” ဟု ပြောပြရာ အကြောင်းသိ စောခွန်နောင်တစ်ယောက် ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံး ဖြစ်နေရင်း ဆေးရောင်စုံခြယ်သရ၍ လှပနေသော ကျားရုပ် အား နမ်းရင်း -

“ဒီကျားရုပ်က တောင်ငူအနောက်တောထဲ ရိုးမတော လက်ပံကုန်းရွာ နတ်စင်ကုန်းက နတ်စင်မှာ ကန်တော့ပွဲ ပေးဆက်သထားတဲ့ ကျားရုပ်ဗျာ။ ဒီကျားရုပ်ဟာ စောခွန် နောင်အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရိုးမတော နတ်စင်က ကျားရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်တယ်။ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ကျားရုပ်တွေပေါ့ ဦးသာတင့်ထက်ရဲ့”

ရိုးမတော နတ်စင်မုကျားရုပ်

၂၉၂

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။ ပန်းချီဆရာဦးသာတင့်ထက်က-
 “အိပ်မက်ထဲမှာ စောခွန်နောင် ဒုက္ခပေးလိုက်တာ
 သူ့နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးဖြစ်တဲ့ ရောမတောစိုးလက်ပံပင်ကြီး
 ဟာ တစ်ပတ်အတွင်း အရွက်တွေဝါပြီး သေသွားခဲ့ရတယ်
 တဲ့။ နောက်ထပ်နတ်စင်ကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး ထပ်လုပ်
 ထားပေးတဲ့ လက်ပံပင်ကြီးလည်း ထပ်သေသွားခဲ့ရတယ်
 လို့ အိပ်မက်မက်တယ်။ ဒီကျားရုပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့
 ပေးပါလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြောသွားတယ် စောခွန်နောင်”
 ဟုရှင်းပြရာ စောခွန်နောင် ရယ်နေ၏။ ငွေရှင်းပြီး ကျားရုပ်
 ယူကာ မိမိ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းထဲရှိ
 မဟော်ဂနီစားပွဲပေါ်သို့ ပထမကျားရုပ်နှင့် ယှဉ်တွဲ
 တင်ထားလိုက်၏။ ဆေးရောင်စုံခြယ်သ လှပနေသော
 ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်ကို မဟော်ဂနီ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင်
 လှပတင့်တင်စွာ တင်ထားလိုက်၏။ ကျားရုပ်များကို

၂၉၃

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

မြင်တိုင်း စောခွန်နောင် ကျေနပ်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေ၏။
 စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရိုးမတောနတ်စင်မု ကျားရုပ်
 တစ်ရုပ်မှ နှစ်ရုပ်ဖြစ်လာကြသောအခါ စောခွန်နောင်
 အိမ်တွင်မရှိသည့် ညပိုင်းများ၌ စာကြည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး
 ဝန်းဝိုင်းကျ ဆူညံနေကြသယောင် ဦးခန်းလျန်၏ နားထဲ၌
 အကြားမှားနေသယောင် ဖြစ်နေ၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင်
 ကျားနှစ်ကောင် မဟော်ဂနီ စားပွဲပေါ်သို့ လွှားခနဲ
 ခုန်တက်သွားသယောင် မျက်စိတွင် အမြင်မှားနေ၏။
 မီးဖွင့်ကြည့်သောအခါ ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရသည့်အပြင်
 မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရတော့ချေ။

စောခွန်နောင်သည် ကျားသစ်သားပေါက်နှစ်ကောင်
 အား တောစိတ်မဝင်စေရန် အသား လုံးဝမကျွေးဘဲ နွားနို့
 ထမင်းရည်တို့ကိုသာ ကျွေးလာရာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်
 ခွေးများအသွင် လိမ္မာလာ၏။

ရိုးမတော နတ်စင်မှကျားရုပ်

၂၉၄

ကျားသစ်နှစ်ကောင်အား စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထားလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ ဦးခန်းလျှန် တစ်ယောက် ညမှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ၌ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အမြင်မမှား နားကြားမလွဲတော့ချေ။

ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်ကို မြင်တိုင်း ကျားသစ်နှစ်ကောင်က ဟန်ဖီကိုက်ဖဲ့လာကြသဖြင့် မဟော်ဂနီစားပွဲပေါ်တွင် ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်ကို တင်မထားတော့ဘဲ စာအုပ်ဘီဒိုအပေါ်ဆုံး အဆင့်၌ ထည့်သွင်းသောခတ်ထားလိုက်ရ၏။

တကယ်တော့ကောင် ကျားသစ်အစစ်များ ရောက်လာ ကြသောအခါ အရုပ်များဖြစ်ကြသော ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်စလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြလေသယောင် ထင်ရတော့၏။

စောခွန်နောင်သည် ပထမတွင် ရိုးမတောနတ်စင်မှ ရလာသော ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်ကို အလွန်အမင်း ခင်တွယ် သဘောကျနေရာမှ တကယ်သက်ရှိ ကျားသစ်သားလေး နှစ်ကောင် ရောက်လာသောအခါ ပထမထက် ပိုမိုခင်တွင် သဘောကျပျော်ရွှင်နေ၏။

၂၉၅

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

နှစ်ကောင်စလုံးကို အမြဲတမ်း နွားနို့နှင့် ထမင်းရည် သာလျှင် တိုက်ကျွေးနေသောကြောင့် အိမ်မွေးခွေးအသွင် အကျင့်စရိုက် ပေါ်လွင်နေလေပေတော့သည်။ ။

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

**မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းလိုသူတိုင်း
စာပေပညာကို လေ့လာဆည်းပူးရင်း
ကလောင်သွေးကြွပါ။**

- စာစောင်၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ စာမူတိုတို အကြိမ်ကြိမ် အပယ်ခံနေရပါသလား . . .
 - အခြေခံ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ပြဇာတ်၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ရေးနည်း၊ စာပေစာယူသင်တန်းနှင့် ဆက်သွယ်ပါ။
 - ကလောင်သွေးရင်း စာရေးဆရာဖြစ်လိုသည် ကလောင်သစ်များ -
 - စာပေဝါသနာပါပြီး စာရေးတတ်ချင်သူများ -
 - ဘယ်လိုတွေးပြီး ဘယ်ကစရေးရမလဲ -
 - စာကို စရေးမည်လို့ ကလောင်ကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် အတွေးတွေ အလိုလိုပျောက်သွားလို့ စာရေးရမှာ စိတ်ဓာတ် ကျနေပါသလား။ စိတ်ဓာတ်လုံးဝမကျပါနှင့်
 - ကလောင်သစ်တွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့လို့၊ စာနယ်ဇင်းစာမျက်နှာများမှာ နေရာရပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် လျှောက်လှမ်းနေကြပြီဖြစ်သလို စာပေဗိမာန်စာမူဆုများ နိုင်ငံတော်က ကြီးပျားကျင်းပသည့် စာပေ ကဗျာပြိုင်ပွဲများမှာ ဆုများ ဆွတ်ခူးရရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။
- (အထောက်အထားများ ရှိသည်။)

BURMESE CLASSIC

➢ သို့အတွက် သင်တန်းတက်လိုသူများ သင်တန်းဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာကို မှာယူကြစေလိုပါသည်။
သင်တန်းဝင်ခွင့်ရရှိပြီးသူများ ရေးသားပေးပို့မည့်စာမူများကို-

**ကလောင်သစ် မဂ္ဂဇင်း တွင် ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်
ဖော်ပြပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။**

- သို့ဖြစ်ပါ၍ ကလောင်သွေးလိုသည့် ကလောင်သစ်များသည် မိမိတို့ရင်၌ ဝါသနာကြောင့်ဖြစ်သောစာ၊ စေတနာကြောင့် ဖြစ်သောစာ၊ ဝေဒနာကြောင့်ဖြစ်သောစာ၊ ခန့်တည်း မွေ့လျော်မှု၊ ဉာဏ်နီးစေ့ဆော်မှု၊ အနုပညာလက်ရာအစုစု တို့နှင့် အချစ်၊ အမုန်း၊ အပြုံးအရယ်၊ အတွယ်အတာ အနှောင်ဖွဲ့၊ ဘဝဖွဲ့၊ အလှဖွဲ့၊ သမုဒယဖွဲ့တို့ နွယ်ယက် ပေါင်းဖွဲ့ကာ . . .
- ဝါသနာရှင် ကလောင်သစ်များ ကလောင်သွေး ကလောင် မွေးစေဖို့ သင်တန်းဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာကို မှာကြားနိုင်ပါပြီ။ သင်တန်းဝင်ခွင့်ရရှိသူများကို ကလောင်သွေးခွင့်ကမ်း ထုတ် ပေးမည်။

ဆက်သွယ်ရန် ➢ **ကလောင်သစ် မဂ္ဂဇင်း**
တိုက်အမှတ်(၂၅)၊ ဦးရွှေဂွန်းလမ်း၊
ပုဂွန်တောင်မြို့နယ်၊ စာတိုက်သေတ္တာ(၂၀၇)၊
ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၇၂၃၀